ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΕΡΙΜΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ — ΤΜΗΜΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ, ΟΔΟΣ ΝΕΓΡΙΓΥ 17, ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.— Ἑξάμηνος δραχμαὶ 36.— Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3

ΕΤΟΣ Δ'. | ΑΘΗΝΑΙ, 1 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1956 | ΤΕΥΧΟΣ 69ΟΝ

25Η ΜΑΡΤΙΟΥ 1821

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ Ἢ ΘΑΝΑΤΟΣ

Μιὰν ἀνοιξιάτικη μέρα, στὶς 21 Μαρτίου τοῦ 1821, πάνω στὰ Καλάβρυτα, ἐκεῖ στὴν Ἱερὰ Μονὴ τῆς Ἁγίας Λαύρας εἶχαν συγκεντρωθῆ πλήθη ἀγωνιστῶν, κρατῶντας τὰ καριοφίλια καὶ ζωσμένοι τὰ γιαταγάνια τους μαζὶ δὲ μ' αὐτοὺς ἦσαν οἱ γέροντες καὶ τὰ γυναικόπαιδα γιὰ νὰ ἀκούσουν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Δεσπότη τὴ μεγάλη ἀπόφασι τοῦ γένους.

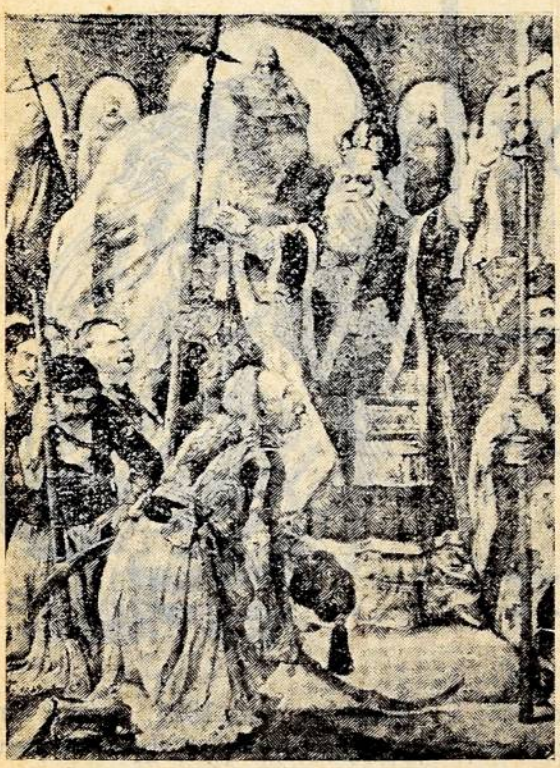
Σοβαροὶ ὅλοι, σιωπηλοί, ἄναψαν τὰ κεριὰ ποὺ κρατοῦσαν καὶ ἄλλοι μπῆκαν στὸ Βυζαντινὸ Ἐκκλησάκι τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου γιὰ νὰ προσκυνήσουν, ἄλλοι δὲ ἔμειναν γύρω ἀπ' αὐτό, κάτω ἀπὸ τὴν ὁ-

λόδροση φυλλωσιὰ τοῦ γέρο—πλατάνου, ποὺ 500 χρόνια στόλιζε τὸν ἀσύγκριτο στὴν ὀμορφιὰ ἐκεῖνο χῶρο.

Οἱ Δεσποτάδες μέσα στὸ Ἱερὸ φοροῦσαν τὰ ὁλόχρυσά τους ἄμφια καὶ προσεύχονταν μὲ κατάνυξι.

Ὕστερα ἀπὸ λίγο πρόβαλε ὁ Ἅγιος Ἐπίσκοπος Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανός, ἔκανε τὸ σταυρό του, ξεκρέμασε τὸ λάβαρο τῆς ὡραίας πύλης, τὸ ὕψωσε πάνω σ' ἕνα κοντάρι μὲ τὸν ὁλόχρυσο σταυρὸ καὶ προχώρησε ἀνάμεσα στοὺς πιστοὺς μὲ τὴν ἀκολουθία, ποὺ τὴν ἀποτελοῦσαν τρεῖς ἀκόμη Δεσποτάδες καὶ ὁλόκληρος ὁ κλῆρος, κρατῶντας τὶς ἀναμμένες λαμπάδες, ποὺ συμβόλιζαν τὴν ἀνάστασι τοῦ Γένους.

Κι' ἐνῷ τὰ θυμιάματα ὑψώνονταν στὸν οὐρανὸ καὶ τὰ πλήθη γονάτιζαν, στὸ πέρασμα τοῦ λαβάρου μὲ τὸν τίμιο Σταυρό, ἀκούστηκε ἀπὸ τὰ χείλη τοῦ Δεσπότη ὁ Θεῖος Ψαλμός :

Ο ΠΑΛΑΙΩΝ ΠΑΤΡΩΝ ΓΕΡΜΑΝΟΣ
ὑψώνων τὴν σημαίαν τῆς ἐλευθερίας

«Ἀναστήτω τὸ Ἔθνος καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ».

Βούρκωσαν τὰ μάτια τῶν παλληκαριῶν, ποὺ ἔσφιγγαν κείνη τὴν στιγμὴ μὲ τὶς φοῦχτές των τὰ καριοφίλια καὶ τὰ γιαταγάνια τους. Οἱ μανάδες ἀγκάλιασαν σφιχτὰ τὰ παιδιά τους κι' οἱ γέροι σκυμμένοι ἔκαναν τὸ σταυρό τους!

Ὁ Δεσπότης εὐλογάει τώρα τὶς σημαῖες καὶ τὰ ὅπλα καὶ τελειώνοντας βροντοφωνάζει τὴν ἀπόφασι τοῦ Γένους καὶ ἐξαγγέλλει τὸν ἱερὸ ὅρκο γιὰ τὴν σκλαβωμένη Πατρίδα :

« ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ Ἢ ΘΑΝΑΤΟΣ »

Χιλιάδες στόματα ἀντιλάλησαν τότε τὴ μεγάλη ἀπόφασι τοῦ Γένους, ἐπαναλαμβάνοντας τὸν ὅρκο:

« ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ Ἢ ΘΑΝΑΤΟΣ »

Καὶ τὰ Ἑλληνικὰ φαράγγια κι' οἱ κάμποι κι' οἱ βουνοκορφὲς ἀντήχησαν πέρα ὡς πέρα τὸ τρομερὸ τοῦτο μύνημα.

Ναί! Αὐτὴ ἦταν ἡ μεγάλη ἀπόφασι, ὁ φοβερὸς ὅρκος τῶν ὑποδούλων Ἑλλήνων τοῦ 1821.

Νὰ ἐλευθερώσουν τὴν Πατρίδα ἢ νὰ πεθάνουν.

Καὶ τὸν ἐτήρησαν τὸν ὅρκο τους μὲ πίστι καὶ μὲ πεῖσμα.

Τὸ μαρτυροῦν οἱ ἡρωϊσμοὶ τῶν ἀγωνιστῶν, οἱ αὐτοθυσίες καὶ τὰ ὁλοκαυτώματα.

Ο ΓΕΩΡΓΑΚΗΣ ΟΛΥΜΠΙΟΣ

Ὅταν ὁ Γεωργάκης Ὀλύμπιος μὲ τὰ ἔντεκα παλληκάρια του κλείστηκε στὸ κωδωνοστάσι τῆς Μονῆς τοῦ Σέκου καὶ οἱ Τοῦρκοι τὸν περικύκλωσαν καὶ τὸν προσκαλοῦσαν νὰ παραδοθῇ, ἐκεῖνος ἀρνήθηκε. Καὶ τότε στὶς 23 Σεπτεμβρίου τοῦ 1821, τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ ἐχθροὶ ἔσπαζαν τὴν πόρτα καὶ ἔμπαιναν μέσα στὸ Μοναστῆρι, ἐκεῖνος ἅρπαξε τὸ ἀναμμένο φυτίλι, ἔκανε τὸ σταυρό του καὶ μπροστὰ στὰ μάτια τῶν τρομαγμένων Μουσουλμάνων ἔβαλε φωτιὰ στὸ βαρέλι μὲ τὸ μπαροῦτι. Μιὰ τρομακτικὴ ἔκρηξι ἀκολούθησε καὶ οἱ φλόγες ὑψώθηκαν στὰ Οὐράνια. Ἔτσι τινάχτηκαν ὅλοι στὸν ἀέρα καὶ κάτω ἀπὸ τὰ ἐρείπια βρῆκαν τὸ θάνατο πολλοὶ ἐχθροί.

Ο ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΔΙΑΚΟΣ

Οἱ φλόγες ἀπὸ τὸ ὁλοκαύτωμα τοῦ Ὀλύμπιου φώτισαν σὰν ἀστραπὴ τὴν οἰκουμένη γιὰ μιὰ στιγμή, κι' ἔκαναν κάθε ἐλεύθερο ἄνθρωπο νὰ στρέψῃ τὴ σκέψι του στὴ χώρα, ἀπ' ὅπου ἡ πύρινη φλόγα σκόρπισε στοὺς αἰθέρες τὸ μεγάλο νόημα τῆς Ἐλευθερίας καὶ τῆς Νίκης, τὴν ὁποίαν οἱ Ἕλληνες εὗρισκαν μόνον στὴν ἀπόφασι τοῦ θανάτου. .....

Ὅταν πάλι τὸν Ἀπρίλη τοῦ 1821, λίγες μέρες πρὸ τοῦ Πάσχα, οἱ Τοῦρκοι στὴν Κωνσταντινούπολι ἀπεφάσισαν τὴ δολοφονία τοῦ Πατριάρχη Γρηγορίου τοῦ Ε', οἱ φίλοι του ποὺ τὸ ἔμαθαν τὸν παρακαλοῦσαν νὰ φύγῃ γιὰ νὰ σωθῇ. Ἐκεῖνος ὅμως ἔδωσε τὸ παράδειγμα τῆς αὐτοθυσίας λέγοντας σ' αὐτοὺς τοῦτα τὰ ὑπέροχα :

Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο Ε'

«Μὴ μὲ παρακινεῖτε νὰ φύγω. Μὴ θέλετε νὰ σωθῶ, ἡ ὥρα τῆς φυγῆς μου θὰ ἦταν ὥρα σφαγῆς. Εἶμαι ὁ Πατριάρχης γιὰ νὰ σώσω τὸν λαό μου. Ὁ θάνατός μου ἴσως χρησιμεύσῃ περισσότερο ἀπ' ὅσο θὰ ὠφελήσῃ ἡ ζωή μου. Οἱ ξένοι βασιλεῖς θὰ ταραχθοῦν γιὰ τὸν ἄδικο θάνατό μου. Ἴσως, δὲν θὰ ἰδοῦν μὲ ἀδιαφορία νὰ ὑβρίζεται ἡ πίστις τους στὸ πρόσωπό μου.

Κάμετε λοιπὸν ὑπομονὴ σ' ὅ,τι συμβῇ. Σήμερα τῶν Βαΐων ἂς φᾶμε στὸ τραπέζι ψάρια, τὴν ἄλλη βδομάδα ἴσως φᾶνε καὶ αὐτὰ ἀπὸ μᾶς. Ὄχι! δὲν θὰ γίνω περίγελος τοῦ κόσμου. Ἐγὼ πηγαίνω ὅπου μὲ καλεῖ τὸ χρέος μου, ἡ μεγάλη μοῖρα τοῦ Ἔθνους καὶ ὁ Οὐράνιος Θεός».

Ο ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΔΙΚΑΙΟΣ ΠΑΠΑΦΛΕΣΣΑΣ

Ἔτσι στὶς 10 Ἀπριλίου, τὴν ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως ὁ Ἐθνο-

μάρτυς Γρηγόριος ὁ Ε' σύρθηκε μὲ τὰ ἱερά του ἄμφια ἀπὸ τὴν ὡραία Πύλη στὴν εἴσοδο τοῦ Πατριαρχείου, ὅπου εἶχαν στήσει τὴν κρεμάλα καὶ τὸν ἀπηγχόνησαν. Ὁ θάνατος ὅμως τοῦ Πατριάρχη συγκίνησε ὅλο τὸν πολιτισμένο κόσμο καὶ οἱ ἀγωνιστές μας πολέμησαν σὰν λιοντάρια γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθοῦν.

.....

Καὶ ἐκεῖ στὸ Μανιάκι ὁ Παπαφλέσσας, ὅταν μὲ λίγους ἀντρειωμένους ἀντιμετώπιζε τὶς μαῦρες ὀρδὲς τοῦ Ἰμπραὴμ καὶ πολεμοῦσε

Τὸ ὁλοκαύτωμα τοῦ ΧΡΗΣΤΟΥ ΚΑΨΑΛΗ

μὲ τὸ σπαθὶ ξεγυμνωμένο θερίζοντας τοὺς ἐχθροὺς ὡς ποὺ ἔπεσε τελευταῖος, τηροῦσε εὐλαβικὰ τὸν ὅρκο του «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ Ἢ ΘΑΝΑΤΟΣ». Καὶ ἐπροτίμησε τὸ θάνατο γιὰ νὰ κερδίσῃ τὸ ἔθνος του τὴν Ἐλευθερία.

.....

Καὶ ὁ Ἀθανάσιος Διάκος, πολεμῶντας στὸ γεφύρι τῆς Ἀλαμάνας τὰ στρατεύματα τοῦ Ὀμὲρ Βρυώνη, πληγώθηκε καὶ πιάστηκε ζωντανός. Μὰ τὶ ζωή του δὲν τὴν λογάριασε καὶ πρόθυμα τὴ θυσίασε ἀντικρύζοντας παλληκαρίσια τὸ μαρτυρικό του θάνατο, πιστὸς στὴν ἀπόφασι ποὺ εἶχε πάρει, νὰ ἐλευθερωθῇ τὸ Ἔθνος ἢ νὰ πεθάνῃ.

Ἀλλὰ καὶ μὲ τοὺς δαυλοὺς τοῦ Χρήστου Καψάλη καὶ τοῦ Δεσπότη Ἰωσὴφ τῶν Ρωγῶν ἐγράφτηκαν στὸν οὐρανὸ τοῦ Μεσολογγίου μὲ πύρινα γράμματα οἱ λέξεις : «Ἐλευθερία ἢ θάνατος».

Ἐκεῖ οἱ πολιορκημένοι ἀπὸ τὸ 1822 ἕως τὴν νύχτα τῆς 10 Ἀπριλίου 1826, καίτοι εἶχαν ἀπομείνει ζωντανὰ πτώματα, πολεμοῦσαν ὄρθιοι, ἀκατάβλητοι καὶ ἀλύγιστοι. Καὶ ὅταν πλέον ἦλθε ἡ ὥρα ἐβάδισαν στὴ μεγάλη θυσία, στὸ θάνατο. Τὴν τραγικὴ κείνη νύχτα τῆς ἐξόδου, τρεῖς φάλαγγες μὲ ὅπλα καὶ σπαθιὰ ποὺ τὰ κρατοῦσαν τὰ κοκκαλιασμένα ἀνδρικὰ καὶ γυναικεῖα χέρια πηδοῦν ἀπὸ τὸ φράχτη καὶ σχίζουν μὲ τὰ σπαθιά τὰ ἄθλια μαῦρα κορμιὰ τῶν στρατιωτῶν τοῦ Κιουταχῆ καὶ τοῦ Ἰμπραήμ. Καὶ τελευταῖος μὲ τὸ σταυρὸ στὸ χέρι καὶ μὲ τοὺς παπάδες καὶ τοὺς διάκους πλάγι του ὁ Δεσπότης τοῦ Μεσολογγίου, ὁ Ρωγῶν Ἰωσήφ, εὐλογεῖ τοὺς πάντας, ἐνῷ τὰ λαβωμένα γυναικόπαιδα, οἱ ἀνίκανοι νὰ περπατήσουν, οἱ γέροντες, οἱ ἄρρωστοι καὶ οἱ τραυματίες καρτεροῦν τὸ θάνατο, μαζεμένοι στὸ σπίτι τοῦ Καψάλη. Μὰ ὕστερα ἀπὸ λίγο μιὰ λάμψι τεράστια φώτισε τὴν ἀτμόσφαιρα. Ἦταν ἡ λάμψις ποὺ ἀνέβαζε τοὺς ἀθάνατους στὸν Ἑλληνικὸ Οὐρανό.

Καὶ τὸ πνεῦμα αὐτὸ τῆς περιφρονήσεως πρὸς τὸ θάνατο γιὰ τὴ λευτεριά, ἐκδηλώθηκε ἔντονο, μὲ τὸν τραγικὸ σὲ μεγαλεῖο χορὸ τοῦ Ζαλόγγου καὶ ἔκλεισε μὲ τὸ ὁλοκαύτωμα τοῦ ἡγούμενου Γαβριὴλ στὸ Ἀρκάδι τῆς Κρήτης.

Ἀλλὰ τὶ λέω;

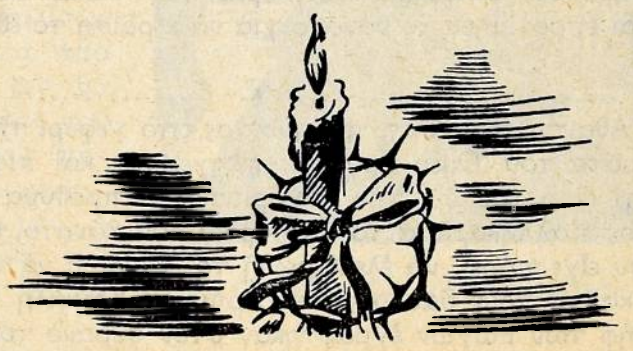
Τὸ πνεῦμα αὐτὸ μὲ τὸ ὁποῖο ἀποκτήθηκε ἡ Ἐλευθερία, θρονιάζει μόνιμα στὶς καρδιὲς ὅλων τῶν Ἑλλήνων καὶ συμβολίζει τὴν **Ἰδέα** ἔναντι **τῆς ὕλης καὶ τῆς βίας**, συμβολίζει τὸν **πολιτισμὸ** καὶ τὴν **ἀρετὴ** καὶ ὀρθώνεται ὑπερήφανο σὲ κάθε κατακτητὴ μὲ τὴν ὁριστικὴ ἀπόφασι τῆς Ἐλευθερίας ἢ τοῦ θανάτου.

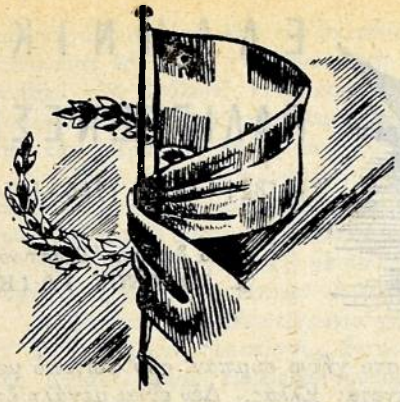
Ἔτσι λοιπὸν ὑψώθη τὸ κῦμα τῶν Ἑλληνικῶν Αἰώνων, γιὰ νὰ σαρώσῃ τὰ ἴχνη τῶν βαρβάρων ἀπὸ τὰ ἱερὰ ἀκρογιάλια, ἀπὸ τοὺς κάμπους καὶ τὰ βουνά. Κι' ἔτσι ὅλες οἱ ὧρες, ὅλες οἱ στιγμές, οἱ καιροί, οἱ αἰῶνες τοῦ Ἑλληνισμοῦ, δόρατα, σπαθιὰ καὶ καριοφίλια, ὀρθώθηκαν γιὰ τὴν Ἐλευθερία.

Ἡ Ἑλλάδα στὶς 25 Μαρτίου τοῦ 1821 σηκώθηκε σὲ μιὰ ἀπόφασι νὰ πεθάνῃ ὁριστικὰ ἢ νὰ ἀναστηθῇ ἀπὸ τὴ στάχτη της.

Καὶ ἀνεστήθη καὶ θὰ ζῇ πλέον ἐλεύθερη εἰς αἰῶνας, αἰώνων.

N. A.

ΣΤΗ ΣΗΜΑΙΑ ΜΑΣ

Ποιὰ εἶσαι σὺ ποὺ στέκεσαι περήφανη κι᾽ ὡραῖα,
ποὺ ἀπ᾽ τὸ γαλάζιο τ᾽ οὐρανοῦ εἶσαι ντυμένη χρῶμα;
καὶ ποὺ μὲ τὴν Ἀκρόπολι ζῇς πάντοτε παρέα
καὶ λάμπεις σὰν βασίλισσα μὲς τ᾽ οὐρανοῦ τὸ δῶμα;

***

Ποιὰ εἶσαι σὺ ποὺ ἀπὸ ψηλὰ σπάραζε ἡ καρδιά σου,
ποὺ ὅταν μὲ παράπονο ἐκύτταζες πικρό,
νὰ προσπαθοῦμε ὅλα, ἐμεῖς, τ᾽ ἀδύνατα παιδιά σου,
νὰ διώξουμε ἀπὸ πάνω σου τὸ δυνατὸ ἐχθρό;

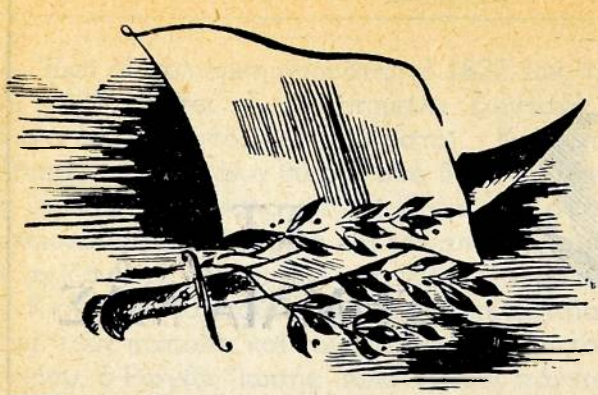
***

Σὲ γνώρισα ἀπ᾽ τὴν ὄψι σου κι᾽ ἀπὸ τὴν λεβεντιά σου,
ποὺ πάντα μᾶς χαμογελᾷ περήφανη, ἀντρειωμένη,
γι᾽ αὐτὸ ποτὲ δὲν δείλιασε, Σημαία μου, ἡ καρδιά σου,
γιατ᾽ εἶσαι ἀπ᾽ τὰ Ἱερὰ τὰ κόκκαλα βγαλμένη.

***

Μὴ σκιάζεσαι Σημαία μου. Κι᾽ ἥσυχη τώρα μεῖνε,
κι᾽ ἂς μὴ χλωμιάζῃ ἡ σκέψι σου σὲ κάθε ἀνησυχία,
γιατ᾽ ἡ γλυκειὰ Ἑλλάδα μας, ὅσο μικρὴ κι᾽ ἂν εἶναι,
θὰ γράφῃ πάντα τὸ «ΟΧΙ» της χρυσὸ στὴν Ἱστορία.

ΝΙΝΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΛΙΓΓΕΝΕΣΙΑ

—1821 - 1912 - 1940 - 1956—

Ὑπὸ δοκίμου Ὑπαστυνόμου
κ. **ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΑΪΚΟΥ**

Κάτω ἀπὸ τὸ οὐράνιο στερέωμα, μέσα στὸ γήϊνο σύμπαν, σὰν φωτεινὸ μετέωρο, προβάλλει ὁ βραχώδης προβλήτας ποὺ λέγεται Ἑλλάς. Δὲν εἶναι μεγάλη ὅπως κάποτε, ἔχει ὅμως μεγάλους ἱστορικοὺς σταθμοὺς ποὺ στολίζουν τὴν ἱστορία της καὶ ἀποτελοῦν τὸν ἐθνικό της πλοῦτο. Μὲ χρυσᾶ καὶ ἀνεξίτηλα γράμματα εἶναι γραμμένα γεγονότα, μοναδικὰ στὴν παγκόσμια ἱστορία. Ὑπάρχουν ἀγῶνες ποὺ ἀποτελοῦν ἀληθινὰ τιτάνιες πραγματοποιήσεις, τὶς ὁποῖες «τρέμει ὁ λογισμός», ὅπως παραστατικώτατα γράφει ὁ ἐθνικός μας ποιητής.

Φυλλομετρῶντας τὴν τρισένδοξη ἱστορία μας καὶ φέρνοντας στὸ νοῦ τὶς πιὸ κρίσιμες στιγμὲς ποὺ ἔζησε ἡ Φυλή μας, σταματᾶμε γιὰ πολὺ μπροστὰ σὲ μιὰ ξεχωριστὴ περίοδο, σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ ἡ ὕλη καὶ ἡ βία ξεσπάθωσαν, ζητῶντας νὰ καταλύσουν κάθε ἠθικὴ ἀρχή.

Μιὰ τέτοια κρίσιμη γιὰ τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ καὶ τὸν κόσμο ὁλόκληρο, περίοδος, εἶναι καὶ ἡ Ἐπανάστασις τοῦ 21. Τῆς Ἐθνικῆς ἐκείνης Παλιγγενεσίας γιορτάζουμε κάθε χρόνο τέτοιες μέρες, τὴν ἐπέτειο. Ἡ 25η Μαρτίου ὑπῆρξε γιὰ τὴν ἱστορία τῶν λαῶν κι' εἶναι καὶ σήμερα καὶ πάντοτε θἄναι, ἕνα φαινόμενο ἐκρήξεως καὶ μεταρσιώσεως, ποὺ ἔκανε τὴν ὑφήλιο ὁλόκληρη νὰ στρέψῃ τὸ βλέμμα της πρὸς τὴν πατρίδα μας, πρὸς τὴ χώρα ἡ ὁποία ἂν καὶ σεβαστὴ γιὰ τοὺς τάφους τῶν προγόνων της καὶ τὸν ἀνώτερο πνευματικὸ πολιτισμό της, εἶχε χάσει ἀπὸ χρόνια τὴν αἴγλη της. Κανεὶς δὲν εἶχε τὴ δύναμι νὰ αἰσθανθῇ ἐκεῖνο, ποὺ κρυμμένο στὴ στάχτη ἀπὸ πολὺ καιρό, σιγόκαιγε στὶς καρδιὲς τῶν Ἑλλήνων. Ποιὸς μποροῦσε νὰ συλλάβῃ τὴν ὑπέροχη δύναμι τῆς ἑνωμένης ψυχῆς μιᾶς χούφτας ἀνθρώπων, ποὺ τετρακόσια χρόνια ἔμεναν σκυφτοὶ σ' ἕνα ἀπαίσιο καὶ βρωμερὸ σκοτάδι;

Ὅμως στὰ τετρακόσια μαῦρα καὶ σκοτεινὰ χρόνια τῆς πιὸ τυραννικῆς σκλαβιᾶς, ποτὲ δὲν ἔσβυσε ἀπὸ τὶς καρδιὲς τῶν Ἑλλήνων ἡ φλόγα τῆς ἐλευθερίας. Τὰ βουνὰ καὶ τὰ λαγκάδια, οἱ κάμποι καὶ οἱ θάλασσες, στάθηκαν ὁρμητήρια μιᾶς σκληρῆς καὶ ἀδυσώπητης πάλης τῶν ἁρματωλῶν καὶ κλεφτῶν ἐναντίον τῆς Ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας. Μπορεῖ τὰ πάντα νἄχαν χαθῆ. Δὲν εἶχε χαθῆ ὅμως ἡ ἀθάνατη Ἑλληνικὴ ψυχή. Καὶ κάποιο πρωϊνό, οἱ ὡς τότε περιφρονημένοι καὶ λησμονημένοι, ἀντάμωσαν μὲ τὴν ἱστορία τους. Ἡ γῆ ποὺ πατοῦσαν ἔτριξε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους, ἡ ἀνθρωπότης ὁλόκληρη ἔννοιωσε τὴν παρουσία τους. Ἡ ἀνεξάντλητη καὶ ἀστείρευτη πηγὴ τῶν Ἑλληνικῶν ἰδανικῶν, ἀνάβρυσε πάλι γιὰ τὴν οἰκουμένη τὸ αἰώνιο φῶς. Τὸ φωτοβόλο Ἑλληνικὸ ἀστέρι, ξανάστειλε τὶς ἀκτῖνές του στὸν οὐρανὸ τῆς Εὐρώπης. Τὰ μεγαλύτερα πνεύματα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἔμειναν κατάπληκτα, μπροστὰ στὸ ξεσήκωμα, στὴν τόλμη τῶν γυμνῶν καὶ ἀδυνάτων, τῶν ἀβοηθήτων καὶ ξεχασμένων ποὖχαν ἀνοίξει πόλεμο μὲ τὴν πανίσχυρη αὐτοκρατορία τῶν Σουλτάνων.

Φῶς ἔλαμψε. Ἦταν πύρινο ἀστροπελέκι καὶ κεραυνοῦ βροντή. Κόπηκαν τὰ δεσμὰ τῆς μαρτυρικῆς γῆς κι' ἕνα φωτοστέφανο ὑψώθηκε στὸν γαλάζιο οὐρανό, ἡ Δόξα. Ρημάδια ἡ γῆ ποὺ ἔστησε Παρθενῶνες. Οἱ καρδιὲς τῶν ραγιάδων βογγοῦν

καὶ στενάζουν κάτω ἀπὸ τὴν σκλαβιά. Ὥρα τὴν ὥρα ἡ ἀσφυξία τῆς σκληρῆς δουλείας ἀπειλοῦσε νὰ πνίξῃ τὴν Ἑλληνικὴ ψυχή. Ὁ ξένος βραχνᾶς ἔγινε βαρὺ μολύβι στὰ σωθικὰ τῶν δούλων. Τετρακόσια χρόνια χωρὶς ἐπίσημο σχολειό, χωρὶς ἐκκλησία, χωρὶς ἐλευθερία στὰ πατροπαράδοτα ἤθη κι' ἔθιμα. Τέσσαρες γενιὲς περνοῦν κάτω ἀπὸ τὰ σίδερα τῆς ξένης κατοχῆς.

Ἀλλὰ μέσα στὰ ἀνήλια κρησφύγετα καιγόταν ἡ καντήλα τοῦ Χριστοῦ κι' ὁ παπᾶς γονατιστὸς προσευχόταν γιὰ τὴν Ἀνάστασι τοῦ Γένους. Στὰ σκοτεινὰ καὶ κρύα ὑπόγεια ὁ δάσκαλος μάθαινε κρυφὰ στὰ Ἑλληνόπουλα τὸ ἀλφαβητάρι. Ἦταν ἡ σπίθα ποὺ γεννιέται μαζὶ μὲ τοὺς Ἕλληνες καὶ ὑποβόσκοντας στὸ πνεῦμα καὶ τὴν ψυχή τους, δὲν τοὺς ἀφήνει νὰ λυγίσουν ποτέ.

Ἂν στὰ τετρακόσια χρόνια τῆς σκλαβιᾶς ὁ Ἑλληνισμὸς νικήθηκε σὰν Κράτος, κι' ἂν ἡ κόκκινη ἡμισέληνος ἀντικατέστησε τὴν γαλανόλευκη πάνω στὸν τροῦλλο τῆς Ἁγίας Σοφίας, ἔμεινε ἐν τούτοις ὁ Ἑλληνισμὸς ἀνίκητος ὡς Ἔθνος. Τὰ δεινοπαθήματα τῆς Φυλῆς ὄχι μόνον δὲν στάθηκαν ἱκανὰ νὰ κάμψουν τὸ φρόνημα τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ ἀντίθετα ἐτόνωσαν τὴν ψυχὴ τῶν Ἑλλήνων στὸν ἀσίγαστο πόθο τῆς Ἐλευθερίας. Ἄλλα ἔθνη κατεστράφησαν καὶ ἐξηφανίσθησαν τελείως ἀπὸ τὴν σκηνὴ τῆς Ἱστορίας, ὅταν ὑπεδουλώθησαν, ὅπως οἱ Φοίνικες, οἱ Ἀσσύριοι κλπ. Ἔσβυσαν κι' ἔμειναν νεκροὶ τόσοι καὶ τόσοι πολιτισμοί. Ἡ Ἑλλὰς ὅμως δὲν ἔσβυσε.

Ἡ ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου Ἀκρόπολις τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἡ βασίλισσα τῶν πόλεων, ἔπεσε. Φρικτὲς καὶ ὁλέθριες ἦταν οἱ συνέπειες τῆς τουρκικῆς κατακτήσεως. Ἀλλὰ ἡ τυραννικὴ διαβίωσι, ἡ συναίσθησι τοῦ ἐνδόξου παρελθόντος καὶ τῆς πνευματικῆς ὑπεροχῆς ἀπέναντι στὸν ἄξεστο κατακτητή, ὑπῆρξαν οἱ κύριοι καὶ πρωταρχικοὶ παράγοντες ποὺ ὤθησαν τὸ Ἔθνος στὸν ἀγώνα του ὑπὲρ βωμῶν καὶ ἑστιῶν.

Μὲ τὴν προστασία τῆς Ἐκκλησίας ἱδρύθηκαν σ' ὅλη τὴν χώρα, κρυφὰ στὴν ἀρχή, ἐλεύθερα ἀργότερα, σχολεῖα, σχολές, βιβλιοθῆκες, ὅπως ἡ Ἀκαδημία τοῦ Ἄθω, τοῦ Ἰασίου, τῆς Πάτμου καὶ οἱ σχολὲς τῶν Ἀθηνῶν, Χίου, Ἰωαννίνων, Πατρῶν, Δημητσάνης κ.ἄ. Χρωστᾶμε χάρι στοὺς ἀμαθεῖς τυράννους οἱ ὁποῖοι μὴ μπορῶντας νὰ ἐκτιμήσουν τὴν μεγάλη ἐπίδρασι τῶν πνευματικῶν φώτων, ἐπέτρεψαν τὸν τελευταῖο καιρὸ τῆς σκλαβιᾶς τὴν ἵδρυσι σχολείων, τὰ ὁποῖα ἔγιναν ἀργότερα βωμοὶ τῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως. Στὰ σχολεῖα ἐκεῖνα οἱ ἱεροφάντες τοῦ Γένους ὑπενθύμιζαν τὰ τρόπαια τῶν παλαιῶν ἐνδόξων μαχητῶν, ἐχαλύβδωναν τὴν ψυχὴ καὶ καλοῦσαν τοὺς Ἕλληνες νὰ κάνουν πραγματικότητα τὸ θρῦλο τοῦ Μαρμαρωμένου Βασιληᾶ. Ποιὸς ἄλλος λαὸς θὰ μποροῦσε νὰ δώσῃ ἕνα Γεννάδιο Σχολάριο, ἕναν Εὐγένιο Βούλγαρη, ἕνα Νικηφόρο Θεοτόκη καὶ μιὰ Φιλοθέη Μπενιζέλου; Τὰ μοναστήρια εἶχαν γίνει σπουδαστήρια. Στὰ προαύλια καὶ στοὺς νάρθηκες τῶν ναῶν οἱ ἀγωνισταὶ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἔμαθαν τὰ πρῶτα γράμματα κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ κεριοῦ ἢ τοῦ φεγγαριοῦ. Ἐκεῖ, ἕνας νέος Τυρταῖος, ὁ Ρήγας Φερραῖος, ὡραματίσθηκε τὴν ἐλευθερωμένη Ἑλλάδα ψάλλοντας: «καλλίτερα μιᾶς ὥρας ἐλεύθερη ζωή, παρὰ σαράντα χρόνια σκλαβιὰ καὶ φυλακή».

Τετρακόσια χρόνια σκλαβωμένης ζωῆς δὲν μπόρεσαν νὰ σβύσουν τὴν ἐθνικὴ συνείδησι τοῦ μαρτυρικοῦ λαοῦ, ποὺ ἡ μοῖρα τὸν ἔταξε προμαχῶνα τοῦ πολιτισμοῦ. Τὸ καρυοφίλι τῶν παλληκαριῶν τῆς κλεφτουριᾶς, τὰ πυρπολικὰ τοῦ Κανάρη, τὸ Χάνι τῆς Γραβιᾶς, ἡ Ἀλαμάνα κ.ἄ. εἶναι τὰ μνημειώδη σύμβολα τοῦ 21, αὐτὰ ποὺ ἔκαναν τὸν Παλαμᾶ νὰ γράψῃ:

«Ὦ τίμια φυλαχτά, στολίδια ἀταίριαστα,
Ὦ διαβατάρικα, ἀπὸ σᾶς πλάθετ' αἰώνια,
Κόσμος ἀπὸ παληὰ κοσμοσυντρίμματα,
Ἡ νέα τρανὴ Πατρίδα, ἡ παναρμόνια».

Σκληρὸς ἦταν ὁ ἀγώνας τῶν Ἑλλήνων. Τὸ αἷμα ἔτρεχε κι' ἦταν μαῦρα τὰ

χείλη ἀπὸ τὴν πεῖνα. Περιφρονοῦσαν τὸ θάνατο καὶ τοὺς διωγμούς, ὅπως οἱ πρῶτοι τῆς θρησκείας μας μάρτυρες. Χωρὶς καμμιὰ ὑλικὴ δύναμι μὲ μόνα τὰ ἠθικὰ ἐφόδια, ἡ Ἑλλὰς τοῦ 1821 μπόρεσε νὰ πετύχῃ τὴν πολιτική της ἀναβίωσι. Τὸ δίκαιον ἐθαυματούργησε. Κάποτε τὸ ὄνομα Ἕλλην ἐσήμαινε πολιτισμός. Ἀπὸ τότε ὅμως Ἕλλην σημαίνει ἐλεύθερος ἄνθρωπος. Ἡ Ἑλλὰς καὶ ἡ Ἐλευθερία ἔγιναν ἔννοιες ταυτόσημες.

Κι' ἔγινε τὸ ὁλοκαύτωμα τοῦ Μεσολογγιοῦ ποὺ ἐπηρέασε κι' αὐτὸν ἀκόμη τὸν μεσέλληνα Μέττερνιχ καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ πῇ: «Ἡ Ἑλλὰς πλέει εἰς πέλαγος θυ-» μάτων μὲ τὸ μέτωπον ὑψηλά». Ὁ δὲ Ἀμερικανὸς Φιλέλλην Κάρρεϋ ἔγραφε: «Ἀφ' ἧς ἡμέρας ἄρχισαν οἱ πόλεμοι νὰ μαστίζουν τὴν ἀνθρωπότητα, ἡ ἱστορία » αὐτῆς οὐδὲν πατριωτικώτερον, ἡρωϊκώτερον ἢ τιμιώτερον ἔχει νὰ παρουσιάσῃ » τῆς πτώσεως τοῦ Μεσολογγίου».

Ποῖος ἀγνοεῖ τὰ κατορθώματα τῶν ἡμιθέων τοῦ Σουλίου, τοῦ Μωριᾶ καὶ τῆς Ρούμελης; Εἰς τὸ Κοῦγκι ὁ Σαμουὴλ ἀνατινάσσεται στὸν ἀέρα, ὁ Ἀθανάσιος Διᾶκος σουβλίζεται. Ἡ Μονὴ τοῦ Ἀρκαδίου, ἡ καταστροφὴ τῶν Ψαρρῶν, δίνουν ἀπτότατα παραδείγματα ἡρωϊσμοῦ κι' αὐτοθυσίας.

Ἡ 25η Μαρτίου 1821 εἶναι ἡμέρα ποὺ πάψαν οἱ θρῆνοι, εἶναι ἡ μέρα ποὺ διώχτηκε ἡ σκλαβιά. Ἕνας ὑπέροχος σταθμός, φωτεινὸ ἐπισφράγισμα τεσσάρων αἰώνων σκλαβιᾶς, γιορτάζεται κάθε χρόνο μὲ ρίγη συγκινήσεως καὶ ἐθνικῆς ὑπερηφανείας. Εἶναι ἡ ἀθάνατη 25η Μαρτίου 1821, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Ἑλληνικὴ Φυλὴ μὲ τὴν Φωτεινὴ καθοδήγησι ρασοφόρων καὶ φουστανελλοφόρων ἀρχηγῶν, ἔδωσε τὸ σύνθημα: «Λ ε υ τ ε ρ ι ὰ ἢ Θ ά ν α τ ο ς». Καὶ ξεσηκώθηκε γιὰ νὰ σπάσῃ τὶς ἁλυσσίδες. Θαῦμα τὸ ξεσήκωμα τῶν παλληκαριῶν ποὺ πάλαιψαν ἀποφαστικὰ μὲ τὴν πανίσχυρη Αὐτοκρατορία κι' ἐλευθέρωσαν ἀπὸ τὸ ζυγὸ τὸ ὑπόδουλο Γένος.

Μιὰ μέρα χτύπησαν χαρμόσυνα οἱ καμπάνες τῆς Ἁγίας Λαύρας. Ὁ δεσπότης Γερμανὸς ὑψώνει τὸ δοξασμένο λάβαρο. Γύρω του τὰ παλληκάρια ὁρκίζονται: «Ἐλευθερία ἢ θάνατος». Τὸ θαῦμα γίνεται. Ἡ Φυλὴ εὐαγγελίζεται τὸ μεγαλύτερο γεγονὸς καὶ ἡ Παρθένος εὐαγγελίζεται τὴ γέννησι τοῦ Θεανθρώπου. Οἱ μεγάλες στιγμὲς ἀνταμώνουν στοὺς αἰῶνες καὶ γίνονται φάροι—ὁδηγοὶ στὴν ἱστορία τῶν λαῶν.

Κι' ἦρθε ἡ ἄνοιξι τοῦ 21 μὲ τὰ βάγια καὶ τὰ κρῖνα καὶ «ἄγγελος πρωτοστάτης οὐρανόθεν ἐπέμφθη εἰπεῖν τῇ Θεοτόκῳ τὸ χαῖρε». Μοσχοβολάει τώρα λευτεριὰ ἡ ἄνοιξι καὶ τὸ ἀνάλαφρο ἀγεράκι σκορπίζει σὲ ὅλα τὰ μέρη τὸ θεῖο μήνυμα. Στὴ γῆ τῶν Πατρῶν ἠχοῦν γιὰ πρώτη φορὰ οἱ σάλπιγγες τῆς Ἑλληνικῆς παλιγγενεσίας. Στὴν Πλατεῖα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τῶν Ψαρρῶν, ὁ ἐμπνευσμένος Ἱεράρχης ἔστησε τὴν σημαία τοῦ Σταυροῦ.

Ἀνέτειλε ὁ ἥλιος τῆς ἐλευθερίας καὶ ἔτρεξαν ἀρχιερεῖς καὶ διδάσκαλοι, πρόκριτοι κι' ἀγρότες. Ἄρχισε ὁ ἀγώνας κι' ἀντιλάλησε τὸ καριοφίλι. Μιὰ φωνὴ δονεῖ τοὺς αἰθέρες. «Λευτεριὰ ἢ θάνατος». Ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος τῆς ἀναστάσεως τοῦ Γένους. Οἱ δάσκαλοι ἔρριξαν τὴν πέννα κι' ἅρπαξαν τὸ ξίφος. Οἱ παπάδες ἀντήλαξαν μὲ τὴ μορφαία τὸ εὐαγγέλιο. Οἱ γυναῖκες ἔγιναν ἀμαζόνες. Κι' ἀκούγεται ἡ φωνὴ τῆς Μόσχως Τζαβέλαινας πρὸς τὸν Ἀλῆ, ὁ ὁποῖος ἀπειλεῖ νὰ κάψῃ ζωντανὸ τὸ παιδί της ποὺ κρατάει αἰχμάλωτο. «Παρακαλῶ στεῖλτε καὶ σὲ μένα ἕνα κομμάτι ἀπὸ » τὸ σῶμά του νὰ τὸ φάω, παρὰ νὰ μοῦ προδώσῃ τὴν Πατρίδα μου. Ἐγὼ εἶμαι νέα » καὶ κάνω κι' ἄλλα παιδιά».

Τὰ ὀνόματα τῶν ἡρωΐδων τοῦ 21 γεμίζουν τὴν Ἱστορία μας καὶ πλάϊ στὰ ὀνόματα τοῦ Καραϊσκάκη, τοῦ Μιαούλη, τοῦ Κανάρη, στέκονται ἡ Μπουμπουλίνα, ἡ Μαντὼ Μαυρογένους καὶ τόσα ἄλλα γνωστὰ καὶ ἄγνωστα γυναικεῖα ὀνόματα, ποὺ δίκαια μοιράζονται τὴ δάφνη τῆς νίκης μὲ τοὺς γίγαντες πολέμαρχους. Καμμιὰ Ἱστορία δὲν ἔχει νὰ ἀναφέρῃ τὴν ὑπέροχη γυναίκα τοῦ Ζαλόγγου, γιατὶ μόνον στὴν

Ἑλλάδα οἱ γυναῖκες ξέρουν νὰ πεθαίνουν χορεύοντας, ἀποφεύγοντας ἔτσι τῆς σκλαβιᾶς τὴν ἀτίμωσι.

Καὶ βγῆκε ὕστερα ἀπὸ ὀχτάχρονο ὑπεράνθρωπο ἀγώνα ἡ Ἐλευθερία ἀπὸ τὰ ἱερὰ κόκκαλα τῶν Ἑλλήνων καὶ μαζί της ἡ Δόξα στεφανωμένη μὲ τὰ λίγα χορτάρια ποὖχαν μείνει στὴν ἔρημη γῆ.

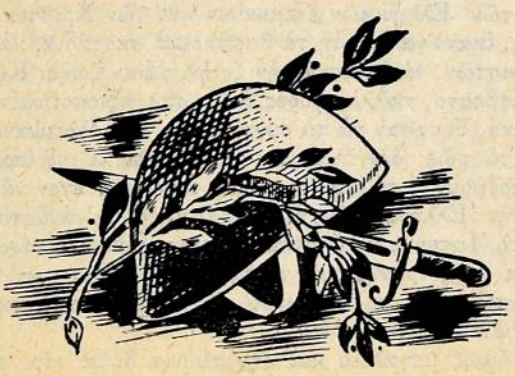
Τὸ 21 ὅμως δὲν τελειώνει ποτὲ γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Ἁπλῶς ἐπαναλαμβάνεται καὶ ἀλλάζει ὄνομα. Ἀπὸ Μεσολλόγγι καὶ Ψαρρᾶ, γίνεται Πίνδος καὶ Γράμμος. Τὸ μεγαλεῖο συνεχίζεται μὲ τὸ μεγάλο μας χρέος. Τὸ χρέος ὅμως αὐτό, δὲν εἶναι νὰ νοιώσουμε τὴν σημερινὴ ἡμέρα σὰν μιὰ μεγάλη στιγμὴ τῆ. Ἱστορίας μας, ἀλλὰ σὰν ἕνα κομμάτι τῆς ἴδιας μας ζωῆς, ζεστὸ ἀπὸ παλμὸ καὶ φλόγα καὶ ἱκανὸ νὰ πλημμυρίσῃ τὶς ψυχές μας μὲ καινούργιες δυνάμεις. Ἡ σπίθα τοῦ 21 δὲν ἔσβυσε καὶ δὲν σβύνει. Εἶναι κρυμμένη μέσα στὶς ψυχές μας καὶ μιὰ μέρα θὰ γίνῃ δαυλὸς γιὰ νὰ ὁδηγήσῃ πάλι τὸ Ἔθνος μας στὴν ἱστορική του ἀποστολή.

Ἀλύγιστοι πάντοτε στὶς θρυλικὲς ἐπάλξεις. Περήφανοι στὴ μάχη, γελαστοὶ στὸ θάνατο, πιστοὶ στὴν ἐλπίδα γιὰ μιὰ μεγάλη κι' ἔνδοξη Πατρίδα. Ὀλύμπιες μορφὲς ἡρώων χάθηκαν καὶ μᾶς ἄφησαν μιὰ τρανὴ κληρονομιά. Ἂς φανοῦμε ἀντάξιοι συνεχισταὶ καὶ γνήσιοι ἐκείνων ἀπόγονοι. Δὲν νικοῦνται ποτὲ λαοὶ ποὺ πλάστηκαν γιὰ νὰ ζοῦν καὶ νὰ πεθαίνουν ἐλεύθεροι. Δὲν φθείρονται τὰ ἔθνη ποὺ γεννήθηκαν ἀπὸ ἰδέες καὶ γαλουχήθηκαν μ' αὐτές. Ἡ Δόξα ριζώθηκε στὴ χώρα αὐτὴ καὶ ἡ Λευτεριὰ γέννημα καὶ θρέμμα της, χιλιάδες τώρα χρόνια ποτίζεται μὲ αἷμα.

Αὐτὴ ὅμως τὴ στιγμὴ σ' ἔνδειξι ἀλήστου μνήμης τῶν ἀθανάτων τοῦ 21 νεκρῶν, ἂς κλίνωμε τὸ γόνυ πρὸ τῶν ἱερῶν των σκιῶν καὶ στὴν γλυκειά μας Πατρίδα ἂς ποῦμε μὲ μιὰ ψυχή: Ἀγαπημένη μας, ἀθάνατη Πατρίδα τῶν Πατρίδων, καὶ τὰ σημερινά σου παιδιὰ ἔχουν τὸ ἴδιο μὲ τὰ παιδιὰ τοῦ 21 ὄνειρο. Τὸ τραγούδι σου τὸ τραγουδοῦν λουλούδια μυριόχρωμα, γαλάζιος οὐρανός, ἀγέρας ἐλεύθερος. Πουλιῶν γλυκὲς φωνὲς θὰ κελαηδοῦν κάθε ἄνοιξι τὸ αἰώνιο τραγοῦδι τῆς λαμπρότητάς σου κι' αἰθέρες θὰ φέρνουν στὰ πέρατα τοῦ κόσμου τὸν ἀθάνατο ὕμνο, τὸν ὕμνο τὸν αἰώνιο, ποὺ ὁπωσδήποτε θὰ τὸν τραγουδήσουν σὲ λίγο μαζὶ μὲ μᾶς, τὰ ἐλεύθερα παιδιά σου καὶ τὰ σκλαβωμένα σήμερα ἀδέλφια μας τῆς Κύπρου. Εὑρισκόμενοι στὸ πλευρὸ τῶν ἡρωϊκῶν ἀγωνιστῶν τοῦ σκλαβωμένου μας νησιοῦ ἐπαναλαμβάνομε τὰ λόγια τοῦ νεωτέρου ἐθνικοῦ ποιητοῦ μας, τοῦ Κωστῆ Παλαμᾶ:

«Ἡ Ἑλλάδα! Πάντα ἀνάσταση μὲς ἀπὸ τὸ κρύο τὸ χῶμα.
Πάντα θἄχει ξαφνικὴ μιὰ Δευτέρα Παρουσία.
Μὴ τὴν κρατᾶτε στῆς λατρείας κλεισμένη τὰ μουσεῖα.
Τὸ τραγούδι τὸ στερνὸ δὲν τὸ τραγούδησε ὄχι ἀκόμα.

Αὐτὸ τὸ λόγο θὰ σᾶς πῶ δὲν ἔχω ἄλλο κανένα.
Μεθῦστε μὲ τὸ ἀθάνατο κρασὶ τοῦ Εἰκοσιένα».

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΝΕΙΑΤΑ

ΚΑΙ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ 1821

Ὑπὸ δοκίμου Ὑπαστυνόμου
κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΑ·Ι·ΚΟΥ

Ἐδῶ καὶ τρεῖς χιλιάδες χρόνια, τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος βαδίζει τὸ δρόμο τῶν πεπρωμένων του, ἐκπληρώνοντας ἔτσι τὴ μοναδικὴ στὴν ἀνθρώπινη ἱστορία τοῦ πολιτισμοῦ, ἀποστολή του. Οὐδέποτε ἡ Πατρίδα μας ἐπεχείρησε κατακτητικοὺς πολέμους, ἀλλ' ἀγωνίσθηκε πάντοτε γιὰ νὰ μεταλαμπαδεύσῃ τὰ φῶτα τοῦ πολιτισμοῦ καὶ νὰ ἐξωραΐσῃ καὶ ἐξυψώσῃ τὴν ἐπίγειο τοῦ ἀνθρώπου ζωή. Οἱ ἀγῶνες τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, στὸ διάβα τῶν χρόνων δὲν ἔχουν τελειωμό. Οἱ Ἕλληνες ἀγωνίζονται πάντοτε ἀμυνόμενοι τῆς ἐπιβιώσεώς των, ἀλλὰ καὶ προμαχοῦντες ταυτόχρονα τῶν ἐλευθεριῶν ὅλου τοῦ κόσμου.

Ἡ Φυλή μας καθαγιασμένη ἀπὸ τοὺς μακραίωνες ἀγῶνες της, κατέχει μοναδικοὺς τίτλους τιμῆς. Ἡ χάρτα τοῦ Θεσσαλοῦ πρωτομάρτυρος δὲν εἶχε ὅριά της τὸν Πηνειὸ καὶ τὸν Εὐρώτα. Ὁ Βελεστινλῆς εἰς τὰ ποιητικά του ὄνειρα ἐφαντάζετο μιὰ Μεγάλη Ἑλλάδα, μιὰν Ἑλλάδα ποὺ θἄχε τὴν κεφαλήν της στὰ χιόνια τοῦ Αἵμου, θὰ ἐστήριζε τὴν δεξιάν της στὶς κορφὲς τῶν Ἀκροκεραυνίων, θὰ ἔβρεχε τὴν ἀριστεράν της στοὺς ἀφροὺς τῶν κυμάτων τοῦ Εὐξείνου καὶ θὰ ἔλουζε τὰ πόδια της στὴν Κρητικὴ θάλασσα.

Τὴν Ἑλλάδα αὐτὴ τοῦ Ρήγα, εἶχεν ὁραματισθῆ μαζί του κι' ὁλόκληρος ὁ Ἑλληνικὸς λαός, ποὺ στέναζε κάτω ἀπὸ τὶς βαρειὲς ἁλυσσίδες τῆς πιὸ σκληρῆς δουλείας, περισσότερο ὅμως ἡ Ἑλληνικὴ νεολαία τοῦ 21, γιατὶ ἤξερε ὁ Φερραῖος νὰ κεντρίζῃ καὶ νὰ ἀφυπνίζῃ τὶς νεανικὲς ψυχὲς μὲ τὰ θούριά του, γιὰ τὴν πραγματοποίησι τοῦ πανελληνίου πόθου.

Μολονότι ὅμως τὸ ὄνειρο ἐκεῖνο δὲν ἔγινε πραγματικότης, μπόρεσε ἡ Ἑλληνικὴ ψυχὴ νὰ δημιουργήσῃ ξανὰ θαύματα, διατηροῦσα ἀναλλοίωτη τὴν πατρογονική της κληρονομιά. Νὰ γιατὶ ἡ χώρα μας εἶναι γιὰ τὴν Οἰκουμένη τὸ ἀνεξάντλητο χρυσωρυχεῖο, ἡ γεννήτρα τῶν ὑψηλῶν καὶ ἀπαραμίλλων εἰς ἡρωϊσμὸν καὶ αὐτοθυσίαν ἔργων. Νὰ γιατὶ εἶναι ὁ ἀσάλευτος τοῦ πολιτισμοῦ βράχος. Νὰ γιατὶ ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες εἴμαστε ἕνας λαὸς κατάφορτος ἀπὸ δόξα καὶ μεγαλεῖο.

Στοὺς ναοὺς τῶν Ἑλληνικῶν δαιμονίων καὶ τῶν Χριστιανικῶν ὁραματισμῶν, καίει ἀκοίμητο φῶς, ἱκανὸ νὰ διαλύῃ τὰ βαρβαρικὰ σκοτάδια, νὰ θερμαίνῃ τὶς ψυχὲς τῶν Ἑλλήνων ἀγωνιστῶν, νὰ καθιστᾷ τὴν ζωήν, ἀξίαν ζωῆς. Κι' ὅμως τὸ φῶς αὐτὸ τὸ ἀκατάλυτο κι' ἄσβεστο, πολλὲς φορὲς ἄνθρωποι ἄξεστοι κι' ἀγροῖκοι, κατώτεροι πνευματικὰ καὶ ἠθικά, ζήτησαν νὰ τὸ συντρίψουν. Δὲν ἔλλειψαν ἐκεῖνοι ποὺ ἐπεχείρησαν νὰ σβύσουν τὸ φῶς, δὲν ἔλλειψαν οἱ βέβηλοι κι' οἱ ἱερόσυλοι. Ὅλοι αὐτοὶ θέλησαν νὰ καταστρέψουν ὅ,τι πολύτιμο καὶ ἁγιώτερο ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ ἀνθρώπινη πινακοθήκη, τὴν Ἑλληνικὴ ψυχή. Ἀγράμματοι κι' ἀνόητοι ὅπως ἦσαν, ἀγνοοῦσαν τὴν Ἑλληνικὴ Ἱστορία κι' ἔπρεπε νὰ προσκρούσουν πάνω στὴν πιὸ ὠμὴ καὶ ἄτεγκτη διαπίστωσι μιᾶς τρανῆς πραγματικότητος. Ἔστω κι' ἀργὰ ἀντελήφθησαν πόσο κακὰ εἶχαν ὑπολογίσει τὸ Ἑλληνικὸ δαιμόνιο, πόσο μακρυὰ βρίσκονταν ἀπὸ τὴν ἱστορικὴ μαρτυρία τριάντα αἰώνων.

Τὸ θεῖο του ὅμως μεγαλεῖο καὶ τὴν αἰώνια δόξα του, τὸ Ἑλληνικὸ Ἔθνος

τὴν ὀφείλει σχεδὸν ἐξ ὁλοκλήρου πάντοτε στὴν νεανικὴ ψυχή. Τὰ νειᾶτα τῆς Ἑλλάδος, τὰ γνήσια Ἑλληνόπουλα, εἶναι ἐκεῖνα ποὺ στὶς κρίσιμες στιγμὲς ἀνοίγουν τὰ στήθη τους, ἀγκαλιάζουν σ' ὅλη της τὴν ἔκτασι τὴν προαιώνια ἱερὴ Ἑλληνικὴ ἀποστολὴ καὶ σὰν λιοντάρια ποὺ πρωτοβγαίνουν ἀπὸ τὰ κλουβιά τους, ρίχνονται ἀκάθεκτα σὲ κάθε ἐπιδρομέα, σὲ κάθε ἄτιμο καὶ ὕπουλο τῆς χώρας μας ἐχθρό. Τὰ νειάτα εἶναι ἐκεῖνα ποὺ σκαρφαλώνοντας σὲ βουνὰ καὶ λαγκαδιές, σ' ἀπάτητες βουνοκορφές, τραγουδῶντας τὴν Ἑλληνικὴ λεβεντιά, γράφουν πάντοτε τὶς ὁλόχρυσες σελίδες στὴν ἱστορία τῶν ἀγώνων τῶν ἀνθρώπων, γιὰ τὴν ἐλευθερία καὶ τὸ πνεῦμα.

Νέοι καὶ νέες. Ἐμεῖς, ἡ δική μας γεννιά, εἴμαστε οἱ πολεμισταὶ τῆς αὔριον. Ἐμεῖς, ἔχουμε ἱερὴ ὑποχρέωσι νὰ φανοῦμε ἀντάξιοι συνεχισταὶ τῆς βαρειᾶς κληρονομιᾶς μας. Ἐμεῖς εἴμαστε ἐκεῖνοι ποὺ σὰν ἡ πατρίδα τὸ ζητήση, ἀφήνουμε μαννάδες, γυναῖκες κι' ἀδελφὲς καὶ τρέχουμε ἐκεῖ ποὺ τὸ ὑπέρτατο καθῆκον μᾶς καλεῖ, ἀγόγγυστα καὶ παλληκαρίσια νὰ προσφέρουμε τὴ ζωή μας.

Εἴμαστε οἱ ἀκούραστοι κι' ἀλύγιστοι πολεμισταὶ ποὺ συνδέσαμε τὴν ὕπαρξί μας μὲ τὴν ὕπαρξι αὐτῆς τῆς ἴδιας τῆς φυλῆς μας. Σ' ἐμᾶς ἡ Πατρίδα μας ἔχει ἐμπιστευθῆ αἰώνιες χρυσὲς παρακαταθῆκες, τὶς ὁποῖες πρέπει νὰ διαφυλάξουμε ἀγνὲς κι' ἀλώβητες. Ἱερὰ κι' ἐπιτακτικὰ τὰ καθήκοντά μας, ἀλλὰ ποιὸς ἀπὸ μᾶς θὰ θελήση νὰ προδώση τὴν ξεχωριστὴ αὐτὴ τιμητικὴ διάκρισι; Ποιὸς δὲν διψάει γιὰ μιὰν Ἑλλάδα τρανή, ποὺ νὰ τὴν φοβοῦνται οἱ ἐχθροί της καὶ νὰ τὴν ἐκτιμοῦν οἱ φίλοι της;

Θέλετε τὸ ὄνειρο τοῦ Ρήγα νὰ γίνῃ κάποτε πραγματικότης; Θέλετε νὰ μείνῃ ἀκοίμητο τὸ Ἑλληνικὸ φῶς; Ἂς κλείσουμε στὴν ψυχή μας τὴν Ἑλλάδα, τὴν ἰδέα αὐτὴ ποὺ ὅσο κανεὶς ἀγκαλιάζει τόσο θεριεύει. Ἡ Φυλή μας ἀπὸ μᾶς ἐξαρτᾶ τὸ αὐριανό της μεγαλεῖο. Ἂς δείξουμε ὅτι εἴμαστε πάντοτε Ἕλληνες στὴν ψυχὴ καὶ στὸ σῶμα.

Μὲ τὸ κεφάλι ψηλά, ἂς ἀνοίξουμε διάπλατα τὸ δρόμο τοῦ καθήκοντος, τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἀληθείας κι' ἂς γίνουμε οἱ φωτεινοὶ ἀστέρες τῆς λεωφόρου τῶν Ἑλληνικῶν ἰδανικῶν. Ἂν κάποτε οἱ καιροὶ τὸ ἀπαιτήσουν, ἂς δείξουμε στοὺς ἐχθρούς μας, ὅποιοι καὶ νἆναι, πὼς ἂν καὶ μικρὴ ἡ χώρα μας μπορεῖ μὲ τὶς ἀτσάλινες ψυχὲς τῶν παιδιῶν της νὰ κερδίσῃ τὴν μάχη τῆς ἐλευθερίας. Ἡ Πατρίδα μας εἶναι καὶ θὰ μείνῃ ἀθάνατη ὅταν τὴν ὑπερασπίζουν Ἑλληνόπουλα μὲ ψυχή. Ἂς κλείσουμε στὴν ψυχή μας τὴν Ἑλλάδα, αὐτὸ τὸ ἱερὸ καὶ πολύτιμο φυλαχτό, τὸ ἀθάνατο κειμήλιο, τὸ αἰώνιο σύμβολο, τὸ ἀνέσπερο τῆς ἀνθρωπότητος φῶς. Ἂς διαφυλάξουμε τὴν χρυσῆ τῶν προγόνων διαθήκη.

Δὲν ἀνήκουμε ἐμεῖς στοὺς ἑαυτούς μας ἀλλὰ στὴν Ἑλλάδα. Μὴν ξεχνᾶμε πὼς κάτω ἀπὸ κάθε βῆμα μας βρίσκεται κι' ἕνας τάφος τῶν προγόνων μας, ποὺ ἔπεσαν γιὰ νὰ γεννηθοῦμε ἐμεῖς ἐλεύθεροι. Ἐμᾶς ἔχοντας ὑπ' ὄψει του ὁ ποιητὴς Ὅμηρος Μπεκὲς ἔγραψε:

«Μέσα σας ἔσμιξε ἡ φωτιὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ οὐρανοῦ,
σὰν κάτι ἀπ' τὴν παράτολμη τοῦ Σπαρτιάτη φρένα,
σὰν κάτι ἀπ' τὴν θρησκόληπτη ψυχὴ Βυζαντινοῦ
καὶ κάτι ἀπ' τὴν ἀστείρευτη πνοὴ τοῦ Εἰκοσιένα»...

Εἴμαστε ἀποφασισμένοι νὰ φθάσουμε κάποτε στὸ τέρμα καὶ θὰ φθάσουμε. Μπορεῖ νἄμαστε φτωχοί, εἴμαστε ὅμως τίμιοι, ζυμωμένοι μὲ τὸν πόνο καὶ ξέρουμε ὅτι οἱ ἄνθρωποι γίνονται πιὸ δυνατοὶ ὅταν τὸν ζήσουν. Μέσα ἀπὸ τὶς θυσίες καὶ τοὺς ἀγῶνές μας θὰ προβάλῃ μιὰ καινούρνια Ἑλλάδα. Μιὰ Ἑλλάδα, αἰώνιος σκυταλοδρόμος τῆς ἀνθρωπότητος, ἄξιος νικητὴς τοῦ χρυσοῦ πεντάθλου, κυματοθραύστης τῆς βίας, ἀθάνατο ὑπόδειγμα ἐλευθερίας καὶ πολιτισμοῦ.

Ψηλὰ ἀπὸ τὰ οὐράνια οἱ ψυχὲς τῶν ἡρωϊκῶν νεκρῶν τοῦ 21 καὶ τῶν ἄλλων τῆς φυλῆς μας ἀγώνων, μᾶς παρακολουθοῦν ἄγρυπνα. Ἂς συνεχίσουμε τὸ παράδειγμα ἐκείνων μὲ μόνον σκοπὸ τὴν δημιουργία μιᾶς καινούργιας καὶ δοξασμένης Ἑλλάδας.

ΑΥΤΟΘΥΣΙΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Τὴν 10ην Μαρτίου 1956, ὅταν ἀνηγγέλθη ἡ ἀπαγωγὴ τοῦ Ἐθνάρχου τῆς Κύπρου κ. Μακαρίου, συνεκροτήθησαν αὐθόρμητοι διαδηλώσεις διαμαρτυρίας εἰς τὴν πρωτεύουσαν, εἰς τὰς ὁποίας παρευρέθησαν καὶ στοιχεῖα ταραχοποιά. Ἡ Ἀστυνομία πρὸς πρόληψιν ἐκτρόπων ἔλαβεν ἐντατικὰ μέτρα τάξεως καὶ ἀσφαλείας. Κατὰ ταῦτα ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Β΄ κ. Βασίλειος Γεωργίου, Διοικητὴς τῆς Ὑποδιευθύνσεως Μηχανοκινήτου Ἀθηνῶν, ἀντιληφθεὶς ὅτι ὁμὰς διαδηλωτῶν ἐπετέθη ἐναντίον δύο ἀνυπόπτων Ἀμερικανῶν Ὑπαξιωματικῶν, οἵτινες εὑρίσκοντο εἰς Ἀθήνας ὡς ἐπισκέπται, μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του τοὺς διέσωσε, τραυματισθεὶς σοβαρῶς εἰς τὴν κεφαλήν. Ἡ γενναία αὐτὴ πρᾶξις αὐτοθυσίας τοῦ ἀνωτέρου αὐτοῦ Ἀξιωματικοῦ τῆς Ἀστυνομίας, προεκάλεσε τὸν θαυμασμὸν τοῦ κοινοῦ καὶ τὰ συγχαρητήρια τοῦ πρεσβευτοῦ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς κ. Κάννον. Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» συγχαίρουν τὸν γενναῖον καὶ ἄξιον Ἀστυνομικὸν Δ/ντὴν ὅστις ἀποτελεῖ τρανὸν καὶ ζωντανὸν παράδειγμα πρὸς μίμησιν τῶν ὑφισταμένων του καὶ παντὸς ἀστυνομικοῦ.

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ (1921-1956)

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ** Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α'

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΙΕ'. Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ

V. Η ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ. — ΤΑ ΣΥΜΒΑΝΤΑ ΕΙΣ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ ΑΛΛΟΔΑΠΩΝ —

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

76. Τὸ Κέντρον Ἀλλοδαπῶν Ἀθηνῶν. Ἡ θέσις του καὶ ἡ σημασία του ἀπὸ στρατηγικῆς ἀπόψεως.

77. Πῶς ἐξελίχθησαν τὰ γεγονότα στὸ Κέντρο Ἀλλοδαπῶν: Σύλληψις τοῦ Ἀστυνόμου Β' Τσενόγλου Ὁμήρου καὶ κατάληψις τοῦ οἰκήματος (ὁδὸς Σωκράτους 60—Γωνία Βερανζέρου).

78. Τὰ γεγονότα στὴ Διεύθυνσι Ὑπηρεσίας Ἀλλοδαπῶν (οἴκημα Γ' Σεπτεμβρίου—Καποδιστρίου).

***

76. Τὸ Κέντρον Ἀλλοδαπῶν Ἀθηνῶν. Ἡ θέσις του καὶ ἡ σημασία του ἀπὸ στρατηγικῆς πλευρᾶς.

Τὸ οἴκημα τοῦ Κέντρου Ἀλλοδαπῶν Ἀθηνῶν εὑρίσκετο, κατὰ τὸ Δεκέμβρη τοῦ 1944, στὸ 4ωροφο οἴκημα τῆς ὁδοῦ Σωκράτους 60 καὶ Βερανζέρου, ὅπου σήμερα εἶναι ἐγκατεστημένη ἡ Ὑποδ/νσις Τροχαίας Κινήσεως Ἀθηνῶν. Τὸ οἴκημα αὐτό, ἀπὸ ἀπόψεως θέσεως, εἶχε πολὺ μεγάλη σημασία, γιατὶ ἀποτελοῦσε μέρος μιᾶς ἁλυσίδας ἀστυνομικῶν οἰκημάτων γύρω ἀπὸ τὴν πλατεῖα Ὁμονοίας καὶ μποροῦσε νὰ συντελέσῃ οὐσιαστικὰ στὴν παρεμπόδιση τῶν κομμουνιστῶν νὰ προχωρήσουν πρὸς τὸ κέντρον τῆς πόλεως.

Πράγματι πρέπει νὰ λάβουμε ὑπ' ὄψει μας ὅτι: στὴν ὁδὸ Αἰόλου 71 εὑρίσκετο τὸ οἴκημα τοῦ Τμήματος Ἀγορανομίας, στὴν ὁδὸ Σωκράτους 60 εὑρίσκετο τότε τὸ Κέντρον Ἀλλοδαπῶν Ἀθηνῶν, στὴν ὁδὸ Χαλκοκονδύλη—Σωκράτους εὑρίσκετο τὸ ἄλλοτε Δ' Ἀστυνομικὸ Τμῆμα ποὺ ἐχρησίμευεν ὡς οἴκημα στρατωνισμοῦ ἀστυνομικῶν, στὴν ὁδὸ Γ' Σ/βρίου παραπλεύρως τοῦ Στσθμοῦ Α' Βοηθειῶν εὑρίσκετο τότε ἡ Ὑποδ/νσις Τροχαίας Κινήσεως, στὴν ὁδὸ Γ' Σεπτεμβρίου 33, ὀλίγα δηλαδὴ μέτρα πέραν τῆς Ὑποδ/νσεως Τροχαίας Κινήσεως, ἦτο τὸ οἴκημα τῆς Διευθύνσεως Ὑπηρεσίας Ἀλλοδαπῶν, στὴν ὁδὸ Σολωμοῦ—Γ' Σεπτεμβρίου εὑρίσκετο τὸ Δ' Ἀστυνομικὸ Τμῆμα, στὴν ὁδὸ Πατησίων καὶ Στουρνάρα τὸ μέγαρο τῆς Ὑποδ/νσεως Γεν. Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν καὶ στὴν ὁδὸ Ἀχαρνῶν—Σουρμελῆ τὸ οἴκημα τοῦ Μηχανοκινήτου Τμήματος Ἀθηνῶν.

Ἡ ἁλυσίδα αὐτὴ τῶν ἀστυνομικῶν οἰκημάτων μὲ ἀστυνομικούς, οἱ ὁποῖοι πλὴν ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων ἦσαν ἀποφασισμένοι νὰ πολεμήσουν κατὰ τῶν κομμουνιστῶν μέχρις ἐσχάτων ἐδημιουργοῦσε ἕνα τεράστιο ἀμυντικὸ ἡμικύκλιο στὸ κέντρο ἀκριβῶς τῆς Πρωτευούσης, τοῦ ὁποίου ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἐκμετάλλευση, κατὰ τὶς κρίσιμες γιὰ τὸ ἔθνος ἡμέρες τοῦ Δεκεμβριανοῦ κομμουνιστικοῦ κινήματος.

Δυστυχῶς, ἂν ὄχι ἡ ἡγεσία τῆς Ἀστυνομίας, ἡ Στρατιωτικὴ Διοίκησις Ἀθηνῶν, ἡ ὁποία τότε εἶχε ἀναλάβει ὅλη τὴν εὐθύνη τῆς τηρήσεως τῆς τάξεως καὶ ἀσφαλείας τῆς Πρωτευούσης, ὤφειλε νὰ καταστρώσῃ ταχύτατα σχέδιο ἀντιμετωπίσεως τῆς κομμουνιστικῆς προδοσίας, ἡ ὁποία ἦταν πλέον ἢ καταφανὴς καὶ νὰ ὀργανώσῃ

ἀμέσως ὅλες αὐτὲς τὶς δυνάμεις, ποὺ ἦσαν ἀρκετὲς καὶ ἱκανὲς καὶ γι' ἄμυνα, ἀλλὰ καὶ γι' ἀντεπίθεση πρὸς τὰ ἀσύντακτα στίφη τῶν ἐλασιτῶν. Ἀντὶ τούτου ἀρκέστηκε νὰ στείλῃ σὲ ὡρισμένες ἀστυνομικὲς Ὑπηρεσίες (Τροχαία—Ἀσφάλεια κλπ.) ἀνὰ ἕνα ἢ δύο ἀξ/κοὺς τοῦ Στρατοῦ, γιὰ τὴν καθοδήγηση τῆς ἀμύνης τῶν οἰκημάτων.

Αὐτὴ ἡ χωρὶς πρόγραμμα διαχείριση τοῦ σοβαρωτάτου αὐτοῦ θέματος, τῆς ἀμύνης τῶν Ἀστυνομικῶν Καταστημάτων καὶ τῆς χρησιμοποιήσεως δι' ἐπίθεση τῶν ἐξωπλισμένων ἔστω κι' ἐλαφρῶς ἀνδρῶν τῆς Ἀστυνομίας, ἔφερεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐγκατάλειψη αὐτῶν ὕστερα ἀπὸ ἄμυνα σθεναρά, μέχρις ἐξαντλήσεως τῶν πυρομαχικῶν καὶ τὴν δημιουργία τῆς ἐντυπώσεως, ὅτι αἱ δυνάμεις τῶν κομ/στῶν ὑπερεῖχον.

Ἀλλ' ἂς ἐπανέλθωμεν στὸ Κέντρο Ἀλλοδαπῶν Ἀθηνῶν.

77. Πῶς ἐξελίχθησαν τὰ γεγονότα στὸ Κέντρο Ἀλλοδαπῶν. Σύλληψις τοῦ Ἀστυν. Β' Τσενόγλου Ὁμήρου καὶ κατάληψις τοῦ οἰκήματος.

Πρέπει κατ' ἀρχὴν νὰ ἔχουμε ὑπ' ὄψει μας, ὅτι κατὰ τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1944 Διοικητὴς τοῦ Κέντρου Ἀλλοδαπῶν Ἀθηνῶν ἦτο ὁ Ἀστυν. Δ/ντὴς Β' κ.Ν. Παπαδημητρίου καὶ Ὑποδιοικητὴς τούτου ὁ Ἀστυνόμος Α' τότε, Διονύσιος Δήμου, ὁ ὁποῖος λίγο χρόνο πρὸ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Χώρας ἀπὸ τὴν Γερμανικὴ κατοχὴ εἶχε ἐνταχθῆ στὴν Πολιτοφυλακὴ Ἀθηνῶν (ΟΠΛΑ), ὡς Ὑποδιοικητὴς (ἀντισυνταγματάρχης) μὲ Διοικητὴν τὸν τότε Ἀστυν. Δ/ντὴν Τσαπόγαν. Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωση, τῇ ἀξιώσει προφανῶς τῶν κομμουνιστῶν ὑπουργῶν τῆς Κυβερνήσεως Παπανδρέου, ἐπανῆλθον στὴν Ἀστυνομία καὶ ὁ μὲν Τσαπόγας ἐτοποθετήθη στὴν Ἀστυν. Δ/νση ὡς Ὑποδιευθυντής, ὁ δὲ Δήμου στὸ Κέντρον Ἀλλοδαπῶν ὡς Ὑποδιοικητής. Ἀσφαλῶς ὅμως, οἱ δύο αὐτοὶ ἀξιωματικοὶ διατηροῦσαν καὶ τοὺς βαθμούς καθὼς καὶ τὴν θέση τους στὴν Πολιτοφυλακὴ Ἀθηνῶν.

Στὶς 3 Δεκεμβρίου 1944, ἡ δύναμη τῆς Ἀστυνομίας εἶχε τεθῆ σὲ αὐστηρὰ ἐπιφυλακή, γιὰ τὴν ἀπαγόρευση συγκροτήσεως τοῦ κομμουνιστικοῦ συλλαλητηρίου, σύμφωνα μὲ ἀπόφαση τῆς Κυβερνήσεως.

Καίτοι ὅμως ἔπρεπε ὅλοι οἱ ὑπάλληλοι νὰ βρίσκωνται στὶς θέσεις των, ἀπὸ τὸ πρωῒ παρετηρήθη ὄχι μόνον βραδύτης προσελεύσεως μεγάλου μέρους τῆς δυνάμεως τοῦ Κέντρου Ἀλλοδαπῶν, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἀρκετοὶ ἀστυνομικοὶ προσῆλθαν μὲ πολιτικὴν περιβολήν. Τοῦτο ὀφείλετο κατὰ κύριο λόγο σὲ ὑστεροβουλία τῶν ὑπαλλήλων ἐκείνων ποὺ ἦσαν μεμυημένοι στὸ κίνημα. Πάντως ὅλη ἡ δύναμη συνεκεντρώθη καὶ παρέμεινε σὲ ἐπιφυλακὴ μέχρι τῆς 18ης ὥρας (6 μ.μ.), πλὴν ὡρισμένων ὑπαλλήλων ποὺ ἦταν ὠργανωμένοι στὸ Ε.Α.Μ., οἱ ὁποῖοι βγῆκαν τὸ πρωῒ, ἀπὸ τὸ Ἀστυνομικὸ Κατάστημα καὶ δὲν ἐπέστρεψαν γιὰ νὰ παραμείνουν ἐν ἐπιφυλακῇ.

Τὴν 18ην ὥρα (6 μ.μ.) ὁ Ὑποδιοικητὴς τοῦ Κέντρου, ἐνῷ ἀπουσίαζε ὁ Διοικητής, Ἀστυνομικὸς Δ/ντὴς κ. Ν. Παπαδημητρίου, ἐκάλεσε σὲ συγκέντρωση τοὺς ὑπαλλήλους καὶ τοὺς ἔκανε τὴ σύσταση νὰ ἀποχωρήσουν ἀπὸ τὴν Ὑπηρεσία καὶ νὰ πᾶνε στὰ σπίτια τους, γιατί, καθὼς εἶπε, παραμένοντας στὸ Ἀστυνομικὸ Κατάστημα δὲν εἶχαν νὰ προσφέρουν τίποτε.

Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους τὸν ἄκουσαν καὶ ἀπεχώρησαν.

Ὅταν ὅμως ὕστερα ἀπὸ λίγο ἦρθε ἀπὸ τὴν Ἀστυν. Δ/νση, ὅπου εἶχε πάει, ὁ κ. Παπαδημητρίου καὶ ἔμαθε τὴν ἐνέργεια τοῦ Ὑποδιοικητοῦ του Δήμου, ἐκάκισε αὐτὸν καὶ διέταξε τοὺς ὑπαλλήλους, ποὺ δὲν εἶχαν φύγει, νὰ παραμείνουν ἐν ἐπιφυλακῇ, γιατὶ δὲν εἶχε ἐκδοθῆ διαταγὴ λύσεώς της καθ' οἱονδήποτε τρόπον. Κατὰ τὴν νύκτα τῆς 3 πρὸς 4-12-1944, ὁμὰς ἐλασιτῶν πῆγε στὸ σπίτι τοῦ Ἀστυνόμου Β' Τσενόγλου Ὁμήρου, ὁ ὁποῖος εἶχε ἐντονωτάτη δράση σὲ μυστικὴ Ὑπηρεσία πληροφοριῶν τῶν Συμμάχων καὶ τὸν ἀπήγαγον εἰς ἄγνωστον διεύθυνση.

Τὴν ἑπομένη 4-12-1944, ἡ δύναμη τοῦ Κέντρου Ἀλλοδαπῶν συνεκεντρώθη στὸ Ἀστυνομικὸ Κατάστημα, ἐκτὸς ἀπὸ ὡρισμένους ὑπαλλήλους, ποὺ ἀνῆκον στὸ Ε.Α.Μ. καὶ δὲν παρουσιάσθησαν.

Οἱ ἐθνικόφρονες ἀστυνομικοὶ ποὺ εἶχαν πληροφορηθῆ τὶς συγκρούσεις μὲ τοὺς κομμουνιστάς, διετήρησαν τὸ ἠθικό τους καὶ περίμεναν διαταγή. Στὶς 12 ἡ ὥρα τὸ μεσημέρι, ἐνεφανίσθη στὸ Κέντρο ὁ Ὑποδιοικητὴς Δήμου, τὸν ὁποῖο παρεκάλεσεν ὁ Διοικητὴς του κ. Παπαδημητρίου, νὰ φροντίσῃ ἀμέσως νὰ ἐξακριβώσῃ ποῦ βρίσκεται ὁ συνάδελφός του Ἀστυνόμος Τσενόγλου Ὅμηρος, ποὺ εἶχε τὴ νύχτα ἁπαχθῆ ἀπὸ τοὺς κομμουνιστάς. Ὁ Δήμου ἔφυγε γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτό, καθὼς εἶπε, ἀλλὰ δὲν ξαναφάνηκε... Ἐν τῷ μεταξὺ τὰ γεγονότα ἔπαιρναν ραγδαία ἐξέλιξη.

Οἱ πληροφορίες ἤρχοντο ἀλλεπάλληλες γιὰ τὴν σύγκρουση τῶν ἀστυνομικῶν μὲ τοὺς κομμουνιστάς, γιὰ τὴν κατάληψη ἀπὸ αὐτοὺς τῶν ἀκραίων Ἀστυνομικῶν Τμημάτων καὶ γιὰ τὴν δολοφονία κατὰ τρόπον ἄγριο τῶν ἀστυνομικῶν ποὺ συνελάμβανον. Τὸ ἠθικὸ τῶν ὑπαλλήλων, ἄρχισε κατόπιν αὐτῶν νὰ κάμπτεται. Τότε ὁ Διοικητὴς κ. Ν. Παπαδημητρίου, συνεκέντρωσε τοὺς ὑπαλλήλους καὶ τοὺς εἶπε τὰ ἑξῆς: «Κύριοι, ἐφ' ὅσον ἡ Ἀστυν. Δ/νση δὲν διέταξε τὴ μετακίνησή μας καὶ τὰ γεγονότα ὡς βλέπετε ἐξελίσσονται, δύνασθε, ὅσοι ἐπιθυμεῖτε νὰ μεταβῆτε εἰς οἱανδήποτε Ὑπηρεσίαν γνωρίζετε, Δ' Τμῆμα, Τροχαίαν, Ἀσφάλειαν ἢ Ἀστυν. Δ/νση».

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἡ δύναμη τοῦ Κέντρου Ἀλλοδαπῶν σχεδὸν διελύθη. Ἄλλοι ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς πῆγαν στὶς παραπάνω Ὑπηρεσίες καὶ ἄλλοι πῆγαν στὰ σπίτια τους. Εἶναι ζήτημα ἂν ἔμειναν στὴ θέση τους 50 περίπου ἀστυνομικοί. Οἱ ἄλλοι 220 διέρρευσαν.

Ἀλλ' ἂς παρακολουθήσωμε τὴν συνέχεια τῶν γεγονότων στὸ Κέντρο Ἀλλοδαπῶν, χρονολογικῶς.

Στὶς 5-12-1944, παρουσιάζεται ἡ ἴδια κατάσταση στὸ Κέντρο. Κατὰ τὶς ἀπογευματινὲς ὧρες πέρασε ἀπὸ ἐκεῖ ὁ Ὑπασπιστὴς τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ, Ἀστυνόμος Α' κ. Παρπαρίας Γ., στὸν ὁποῖον ὁ Ἀστυνόμος τοῦ Κέντρου κ. Ἠλιόπουλος διεμαρτυρήθη διότι μιὰ δύναμη ὑπολογίσιμη, ἤτοι 270 ἄνδρες, ἀφέθησαν νὰ διαρρεύσουν σὲ στιγμὲς τόσο κρίσιμες καὶ τραγικὲς γιὰ τὴν Ἀστυνομία καὶ τὸ Ἔθνος. Ὁ κ. Ὑπασπιστὴς ὑπεσχέθη νὰ ἀναφέρῃ σχετικῶς στὸν κ. Ἀρχηγὸ καὶ ἀπῆλθε.

Στὶς 6-12-1944 καὶ ὥραν 10, πῆγε στὸ Κέντρο ὁ Ἀνθυπαστυνόμος κ. Ἰωαν. Γαλάνης μὲ σημείωση τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ, διὰ τοῦ ὁποίου διετάσσετο ἡ δύναμη ποὺ εἶχε ἀπομείνει νὰ διοχετευθῆ στὶς Ὑποδ/νσεις Τροχαίας Κινήσεως καὶ Γενικῆς Ἀσφαλείας, τὸ δὲ Ἐμπιστευτικὸ Ἀρχεῖο νὰ μεταφερθῆ σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς Ὑπηρεσίες αὐτές. Ὁ Διοικητὴς τοῦ Κέντρου κατόπιν τῆς διαταγῆς αὐτῆς διέταξε τὴ συγκέντρωση τῶν ὑπαλλήλων καὶ τὴ συσκευασία σὲ σάκκους τοῦ Ἀρχείου, συγχρόνως δὲ ἀπέστειλε τὸν Ἀνθυπαστυνόμον κ. Δαμᾶσκο στὸ ξενοδοχεῖο «Κοσμοπολίτ», ὅπου εἶχε τὴν ἕδρα της μιὰ Ἀμερικανικὴ Ὑπηρεσία, γιὰ νὰ παρακαλέσῃ ὅπως διατεθῆ ἕνα αὐτοκίνητο γιὰ τὴ μεταφορὰ τοῦ Ἀρχείου καὶ ἂν ἦτο δυνατὸν καὶ τῶν ὑπαλλήλων πρὸς ἀποφυγὴν θυσιῶν.

Ἡ ταχεῖα συγκέντρωση τοῦ Ἐμπιστευτικοῦ Ἀρχείου δὲν ἦτο εὔκολος, γιατὶ οἱ περισσότεροι φάκελλοι ἦσαν ἀσφαλισμένοι μέσα στὰ συρτάρια τῶν γραφείων, τὰ δὲ κλειδιὰ τὰ εἶχαν μαζί τους οἱ ὁμαδάρχαι καὶ ἄλλοι Ἀξιωματικοί, ποὺ εἶχαν φύγει. Μέχρις ὅτου λοιπὸν παραβιασθοῦν οἱ κλειδαριές, συγκεντρωθῆ καὶ συσκευασθῆ τὸ Ἀρχεῖο, πέρασε ἀρκετὸς χρόνος καὶ στὸ μεταξὺ ἡ ὁδὸς Σωκράτους καὶ οἱ πάροδοι ταύτης ἐβάλλοντο ἐντονώτερα ἀπὸ τοὺς ἑλασῖτες.

Ὁ Ἀνθ/μος Δαμᾶσκος, κατώρθωσε νὰ ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὴν Ἀμερικανικὴ Ὑπηρεσία, ἀνέφερε ὅμως ὅτι παρὰ τὶς ὑποσχέσεις ποὺ τοῦ ἔδωσαν δὲν πέτυχε τίποτε.

Κατὰ τὶς πρῶτες μεταμεσημβρινὲς ὧρες, οἱ κομμουνισταὶ κατέλαβαν ἐξ ὁλοκλήρου τὴν ὁδὸ Σωκράτους καὶ ἀπέστειλαν στὸν κ. Παπαδημητρίου σημείωμα, στὸ ὁποῖο ἔγραφαν τὰ ἑξῆς: «Κατεβῆτε γρήγορα κάτω, ἀλλοιῶς σὲ 5 λεπτὰ τῆς ὥρας τὸ οἴκημα ἀνατινάσσεται. Λόχος Βοτανικοῦ». Οἱ ὑπάλληλοι ἐπανικοβλήθησαν καὶ κατέβηκαν στὴν εἴσοδο τοῦ οἰκήματος μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν κ. Παπαδημητρίου, ὁ ὁποῖος ἔδωσε ἐξηγήσεις ὅτι οἱ ὑπάλληλοι εἶναι ἄοπλοι καὶ ὅτι μένουν στὸ οἴκημα

μόνον γιὰ τὴ φρούρηση τοῦ Ἀρχείου. Οἱ ἐλασῖτες ὅμως ἀμφιβάλλουν καὶ ἀνεβαίνουν γιὰ νὰ κάμουν σχετικὴ ἔρευνα. Τέλος ἐπείσθησαν, ἀλλὰ ὁ πολιτικὸς καθοδηγητής τους ζητεῖ νὰ παραδοθοῦν τὰ ἀτομικὰ περίστροφα τῶν ὑπαλλήλων. Ὁ κ. Παπαδημητρίου ὅμως, τοὺς ἔπεισε νὰ μὴ παραδοθοῦν τὰ περίστροφα, ἀλλὰ νὰ συγκεντρωθοῦν τοῦτα καὶ νὰ τοποθετηθοῦν ὑπ' εὐθύνη του στὴν ἀποθήκη, πλὴν τεσσάρων τὰ ὁποῖα ἐπέμειναν νὰ παραλάβουν καὶ τοὺς ἐδόθησαν. Κατόπιν αὐτοῦ οἱ ἐλασῖτες ἔφυγαν μὲ τὴ δήλωση, ὅτι ὅποιος θέλει μπορεῖ νὰ φύγῃ ἀλλὰ μόνον πρὸς τήν... ἐλεύθερη περιοχή, δηλαδὴ τὴν ἐλασοκρατουμένη. Οἱ ὑπάλληλοι ἄοπλοι πλέον τελείως, ἀπέμειναν ἔρμαια στὰ χέρια τῶν κομμουνιστῶν καὶ βασίμως ἐφοβήθησαν ὅτι θὰ συνελαμβάνοντο. Ὁ Δ/ντὴς κ. Ν. Παπαδημητρίου ἀντελήφθη τοῦτο καὶ ἐπέτρεψε σὲ ὅσους ἤθελαν νὰ πᾶνε στὰ σπίτια τους. Ἔτσι ἔφυγαν 20 περίπου καὶ ἀπέμειναν στὸ οἴκημα περὶ τοὺς 30, οἱ ὁποῖοι ἤλπιζαν ὅτι ἡ κατάσταση θὰ ἐβελτιοῦτο σύντομα, γιατὶ ἔλεγε ἡ προθεσμία τῶν 72 ὡρῶν ποὺ εἶχε ταχθῆ στοὺς ἐλασῖτες νὰ παραδώσουν τὰ ὅπλα.

Στὶς 7-12-44 τὶς ἀπογευματινὲς ὧρες, ἕνα τάνκ ἐπετέθη κατὰ τῶν ἐλασιτῶν ἀπὸ τὴν ὁδὸν Βερανζέρου, τοὺς κατεδίωξε πέρα ἀπὸ τὴν ὁδὸ Μενάνδρου καὶ ἔβαλλε κατὰ τοῦ ξενοδοχείου «Τουρίστ», ὅπου εἶχαν ἐγκατασταθῆ κομμουνισταί. Πρὸς στιγμὴν ἀνεπτερώθη τὸ ἠθικὸν τῶν ὀλίγων ὑπαλλήλων, ποὺ εἶχαν μείνει στὴ θέση τους, ἀλλὰ ὕστερα ἀπὸ λίγο τὸ τάνκ ἀποσύρεται καὶ οἱ ἐλασῖτες ξαναγυρίζουν.

Κατὰ τὶς νυκτερινὲς ὧρες τῆς 8-12-44, οἱ ἐλασῖτες ἀποσύρονται ἀπὸ τὴν ὁδὸ Σωκράτους, ἐλέγχουν ὅμως τὴν περιοχὴ ἀπὸ τὴν ὁδὸ Μενάνδρου καὶ τὰς παρόδους.

Στὶς 9-12-44 τὶς πρωϊνὲς ὧρες, ἀραιοὶ πυροβολισμοὶ ἀκούονται καὶ οἱ ἐλασῖτες δὲν ἐμφανίζονται στὴν ὁδὸ Σωκράτους. Τὶς ἀπογευματινὲς ὧρες πηγαίνουν στὸ κέντρο ἐλασῖτες καὶ κάνουν ἔρευνα γιὰ νὰ βροῦν ὅπλα, ὁπότε τοὺς δίδονται ἐξηγήσεις ἀπὸ τὸ Διοικητὴ τοῦ Κέντρου καὶ φεύγουν, οἱ ἄνδρες δὲ ἀφήνονται ἀνενόχλητοι. Οἱ κομμουνισταὶ ὅμως προωθοῦνται πρὸς τὴν ὁδὸ Βερανζέρου καὶ καταλαμβάνουν τὸ ξενοδοχεῖο ποὺ βρίσκεται παραπλεύρως πρὸς τὸ οἴκημα τοῦ Κέντρου Ἀλλοδαπῶν, γιὰ νὰ στρατωνισθοῦν. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ πέρασμα ἀπὸ τὴν ὁδὸ Βερανζέρου εἶναι ἐπικίνδυνο, ὁ ξενοδόχος ὑποδεικνύει στοὺς ἐλασῖτες ὡς ἀσφαλέστερη εἴσοδο μιὰ μεσόπορτα, ποὺ ἑνώνει τὸ οἴκημα τοῦ Κέντρου μὲ τὸ ξενοδοχεῖο, ἀπὸ ὅπου πλέον ἔμπαιναν οἱ κομμουνισταί. Ἡ κατάσταση αὐτὴ ἐσυνεχίσθη καὶ τὴν 10-12-1944.

Στὶς 11-12-44 οἱ ἐλασῖτες εἰδοποίησαν νὰ ἐγκαταλειφθῇ ἀμέσως τὸ οἴκημα, γιατὶ ἀπεφασίσθη νὰ ἀνατιναχθῇ. Οἱ ὑπάλληλοι πανικοβάλλονται καὶ τρέχουν πρὸς τὴν ἔξοδο. Ὁ Διευθυντὴς κ. Παπαδημητρίου ἐπεμβαίνει καὶ πείθει τοὺς κομμουνιστὰς νὰ μὴ ἀνατινάξουν τὸ οἴκημα. Ἀντὶ αὐτοῦ ἀνετινάχθη μιὰ ἀνθρακαποθήκη ποὺ βρίσκεται ἀπέναντι. Στὶς 12, 13 καὶ 14-12-44 ἡ κατάσταση παρέμεινε ἡ ἴδια. Οἱ ἐλασῖτες ὅμως ἠξίωσαν καὶ παρέλαβαν ἀπὸ τὴν ἀποθήκη τὰ περίστροφα. Ἐπίσης ἡ ἐπικοινωνία μὲ τὴν Ἀστυνομικὴ Διεύθυνση διεκόπη τελείως.

Στὶς 16-12-44, κατὰ τὶς ἀπογευματινὲς ὧρες, παρουσιάσθη στὸ Κέντρο ὁ ἀξιωματικὸς λόχου τοῦ Ε.Λ.Α.Σ. Κολωνοῦ Κωνσταντέλλος, ποὺ ἀνέλαβε τὴν περιοχὴ τοῦ Κέντρου καὶ ζήτησε κατάσταση τοῦ προσωπικοῦ, γιὰ νὰ τοὺς γράψῃ δῆθεν στὸ συσσίτιο τοῦ Λόχου του. Ἡ κατάσταση ἐδόθη ἀπὸ τὸν Διευθυντὴ κ. Παπαδημητρίου, ὅλοι ὅμως ἀντελήφθησαν ὅτι ἐπίκειται ἡ σύλληψή των.

Ὕστερα ἀπὸ λίγο καταφθάνει ὁ Ἀνθυπολοχαγὸς τοῦ Ε.Λ.Α.Σ Πάσχος, ἀπὸ τὴ Ν. Σμύρνη, πιθανῶς ὑπασπιστὴς τοῦ Τσαπόγα καὶ ζητεῖ τὴν παράδοση τοῦ Ἀρχείου. Ὁ κ. Παπαδημητρίου γιὰ νὰ προλάβῃ τὴν καταστροφὴ τοῦ Ἀρχείου καὶ τὴν ἀποτροπὴ συλλήψεως τοῦ προσωπικοῦ, ζητεῖ νὰ ἐπικοινωνήσῃ μὲ τὸν συνταγματάρχη τοῦ Ε.Λ.Α.Σ καὶ ἔτσι ὁδηγεῖται μὲ αὐτοκίνητο στὸ Κολωνό, μαζὶ μὲ τὸν Ὑπαστυνόμο Α΄ κ. Βλάχο καὶ προσπαθεῖ νὰ μεταπείσῃ τὸν συνταγματάρχη. Ἐκεῖνος ὅμως εἶναι ἀνένδοτος καὶ διατάσσει νὰ παραδοθῇ τὸ ἀρχεῖο, τὸ δὲ προσωπικὸ νὰ συλληφθῇ καὶ νὰ ὁδηγηθῇ στὸ Περιστέρι. Μὲ τὴν ἐπιστροφὴ λοιπὸν τοῦ κ. Παπαδημητρίου, συλλαμβάνονται 19 ὑπάλληλοι καὶ μὲ τὸ αὐτοκίνητο ὁδηγοῦνται στὸ

Τμῆμα Περιστερίου. Οἱ συλληφθέντες εἶναι οἱ ἑξῆς: Ἀστυν. Δ/ντὴς Β΄ κ. Ν. Παπαδημητρίου, Ἀστυνόμοι Β΄ κ. κ. Ζαχαρ. Δανόπουλος καὶ Ἰωάννης Ἡλιόπουλος, Ὑπαστυνόμοι κ.κ. Βλάχος Πάϊκος, Κ. Χατζηελευθερίου, Βαλσαμίδης, Ἀνδριτσόπουλος, Μεσάρης καὶ Τσάντος, ἀρχιφύλακες Μιχαλᾶς καὶ Δερματᾶς καὶ ἀστυφύλακες Τερζόπουλος, Πιστόλης, Σκουτσίρης, Τερζῆς, Παπαδήμας, Τσαγκάρης, Μπακαρέζος καὶ Τζιμόπουλος. Ἀπὸ αὐτοὺς τελικὰ ἐκρατήθησαν 8, ἤτοι: οἱ Ἀστυνόμοι κ.κ. Δανόπουλος καὶ Ἡλιόπουλος, οἱ Ὑπαστυνόμοι κ.κ. Βλάχος, Χατζηελευθερίου, Ἀνδριτσόπουλος καὶ Τσάντος, ὁ ἀρχιφύλαξ Μιχαλᾶς καὶ ὁ ἀστυφύλαξ Παπαδήμας. Οἱ ἄλλοι ἀφέθησαν ἐλεύθεροι. Ἔτσι διελύθη τελείως τὸ Κέντρο Ἀλλοδαπῶν Ἀθηνῶν.

78. Τὰ γεγονότα στὴ Διεύθυνσι Ὑπηρεσίας Ἀλλοδαπῶν.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὸ Κέντρο Ἀλλοδαπῶν, στὴν ἴδια περιοχὴ εἶχε τὴν ἕδρα της καὶ ἡ Δεύθυνση τῆς Ὑπηρεσίας Ἀλλοδαπῶν. Ἡ δύναμη τῆς Ὑπηρεσίας αὐτῆς ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὸν Ἀστυνομικὸ Δ/ντὴ Α΄ κ. Δ. Παπασταμέλο, πέντε Ἀστυνόμους, 4 Ὑπαστυνόμους, 2 Ἀνθυπαστυνόμους, 8 Ἀρχιφύλακες, 2 Ὑπαρχιφύλακες καὶ 7 ἀστυφύλακες, 1 ἐνωμοτάρχη, 1 ὑπενωμοτάρχη καὶ 3 χωροφύλακες. Ἡ δύναμη αὐτὴ κατὰ τὴν 3η καὶ τὴν 4-12-44, διετέθη εἰς πλατεῖαν Συντάγματος, εἰς λεωφόρον Πανεπιστημίου καὶ εἰς ἄλλα σημεῖα διὰ τὴν ἀντιμετώπιση τοῦ παρανόμου συλλαλητηρίου.

Στὶς 5-12-1944, ἐξεδηλώθη σφοδρὰ ἐπίθεση τῶν κομμουνιστῶν κατὰ τῆς Ὑποδιευθύνσεως Τροχαίας Κινήσεως, τῆς Διευθύνσεως Ἀλλοδαπῶν, τοῦ Δ΄ Ἀστυν. Τμήματος καὶ τῆς Ὑποδιευθύνσεως Γενικῆς Ἀσφαλείας.

Ὁ Διευθυντὴς κ. Παπασταμέλος συνεκέντρωσε τοὺς ὑπαλλήλους τῆς Δ/νσεως Ἀλλοδαπῶν καὶ πῆραν μαζὶ τὴν ἀπόφαση νὰ ἀμυνθοῦν καὶ νὰ συντονίσουν τὴν ἄμυνα μὲ τὰ γειτνιάζοντα Δ΄ Τμῆμα καὶ Τροχαία, δεδομένου ὅτι αἱ ἄνδρες του μόνον περίστροφα εἶχαν, πλὴν τῶν χωροφυλάκων οἱ ὁποῖοι διέθετον δύο ὅπλα Μάουζερ. Ἦλθε λοιπὸν σὲ συνεννόηση μὲ τὸν Διοικητὴ τοῦ Δ΄ Τμήματος, ὁ ὁποῖος τὴν 5-12-1944 ἔθεσε στὴν διάθεσή του ἕνα ὁπλοπολυβόλο καὶ 5 ἀστυφύλακες ἐνόπλους. Ἔτσι ἡ ἄμυνα ἐνισχύθη καὶ ἀπεκρούσθησαν σφοδρὲς ἐπιθέσεις τῶν κομμουνιστῶν. Τὸ πολυβόλον εἶχε τοποθετηθῆ στὴν ταράτσα τοῦ οἰκήματος.

Στὶς 7-12-1944 ἐσυνεχίσθησαν σφοδρὲς ἐπιθέσεις τῶν ἐλασιτῶν κατὰ τοῦ οἰκήματος τῆς Δ/νσεως Ἀλλοδαπῶν, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀντίσταση τῶν ἀνδρῶν ὑπῆρξε σθεναρά, παρ' ὅλο ὅτι οἱ ὑπάλληλοι ὑπέφεραν ἀπὸ τὴν πεῖνα καὶ ἐστεροῦντο πυρομαχικῶν ἐπαρκῶν.

Στὶς 8-12-1944, ὅταν ἡ δύναμη τῆς Ὑποδ/νσεως τῆς Τροχαίας Κινήσεως καὶ τοῦ Δ΄ Τμήματος συνεπτύχθη πρὸς τὴν Ἀστυνομικὴ Δ/νση, ὁ Δ/ντὴς κ. Παπασταμέλος βλέποντας ὅτι ἐξηντλήθησαν τελείως τὰ πυρομαχικά, ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἀνδρῶν του καὶ συνεπτύχθη εἰς Ἀστυνομικὴ Δ/νση, παραλαβῶν μαζὶ ὅλον τὸν ὁπλισμὸν καὶ τὸ ἐμπιστευτικὸ Ἀρχεῖο τῆς Διευθύνσεως.

Ἡ δράση αὐτὴ τῆς Διευθύνσεως Ὑπηρεσίας Ἀλλοδαπῶν εἶναι ἀξία ἐξάρσεως καὶ ἀνήκει πᾶς ἔπαινος στοὺς ὑπαλλήλους, οἵτινες διετήρησαν ἀκμαῖον τὸ ἠθικόν των καὶ ἠμύνθησαν μὴ παραδόσαντες τὰ ὅπλα καὶ οἱ ὁποῖοι εἶναι οἱ ἑξῆς: 1) Ἀστυν. Δ/ντὴς Α΄ κ. Δ. Παπασταμέλος, 2) Ἀστυνόμοι κ.κ. Π. Μπούρας, Τρ. Ρώσσης, Πρόδρ. Παυλίδης καὶ Πύρρος Λεκάντας, 3) Ὑπαστυνόμοι κ. κ. Ἀνδρ. Χρυσανθόπουλος, Εὐάγγ. Καραματσούκης, Λεων. Τζανέτος, Γεώργ. Λυμπέρης, Ἰωάνν. Κορρές, Δημ. Τσιῶτος 4) Ἀρχιφύλακες, Ἀργ. Κακολέβας, Χαρ. Κουμανάκος Σωτ. Γιαννακόπουλος, Εὐστ. Σταθόπουλος, Παντ. Γαλάνης, Χρ. Μπυρονικολός, Ἀθαν. Γεράνιος, Ἀλέξ. Σταμούλης, Γρ. Ἀναγνώστου, 5) Ὑπαρχιφύλακες, Εὐάγγ. Μαυρίδης Γεώργ. Φακλῆς 6) ἀστυφύλακες Στυλ. Κάμαρης, Κων. Σιώρης, Γ. Ρωμαῖος, Ἀνδρ. Κιζίλης, Ἀντ. Τριανταφύλλου, 7) Ἐνωμοτάρχης Κιλᾶκος Κυρ., 8) Ὑπενωμοτάρχης Δ. Πυργάκης καὶ 9) χωροφύλακες: Σόλων Γιαννακοῦρος, Παν. Σκλιᾶς καὶ Π. Πάγκος.

(Εἰς τὸ προσεχὲς ἡ δρᾶσις τῆς Ὑποδιευθύνσεως Τροχαίας Κινήσεως Ἀθηνῶν)

Η ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ὑπὸ κ. **Κ. Δ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗ**
Ἐκτάκτου Καθηγητοῦ τῆς Ψυχιατρικῆς καὶ Νευρολογίας

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

5.—Ψυχολογία τοῦ Κράτους ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν ψυχολογίαν τοῦ ἀτόμου.
6.—Ἡ κυρίως ψυχολογία τοῦ πολέμου.
α) Ψυχολογία περιόδου προετοιμασίας τοῦ πολέμου.
β) Ψυχολογία περιόδου ἐκτελέσεως τοῦ πολέμου.
7.—Ψυχολογικὴ ἄποψις τῆς γενέσεως τῶν κατὰ τὸν πόλεμον ψυχικῶν ἐκδηλώσεων τῶν ἀνθρώπων.
8.—Κοινωνιολογικὴ ἄποψις τῆς γενέσεως τῶν κατὰ τὸν πόλεμον ψυχικῶν ἐκδηλώσεων τῶν ἀνθρώπων.

***

5. Ψυχολογία τοῦ Κράτους ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν ψυχολογίαν τοῦ ἀτόμου.

Προεισαγωγικῶς εἶναι σκόπιμον νὰ λεχθοῦν τινὰ ἐκ τῆς ψυχολογίας τοῦ συνόλου τῶν ἀτόμων, δηλαδὴ τοῦ Κράτους, ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν ψυχολογίαν τοῦ ἀτόμου.

Τὸ Κράτος (1) ἔχει θεσπίσει ὡρισμένους τυποποιημένους νόμους καὶ θεσμούς, διὰ τῶν ὁποίων διαθέτει οὕτως ἢ ἄλλως τὰ ἄτομα καὶ ρυθμίζει τὴν συμπεριφορὰν αὐτῶν. Τὸ Κράτος π.χ. διδάσκει καὶ ἐπιβάλλει τὴν ἠθικὴν εἰς τὰ ἄτομα, δεσμεύει ἐν πολλοῖς τὴν ἐλευθερίαν αὐτῶν. (2)

Εἶναι ὅμως ἄξιον μνείας ὡς ἀποτελοῦν περίεργον ἀντίθεσιν μεταξὺ ἀτόμου καὶ Κράτους τὸ γεγονός, ὅτι ὡς πρὸς ἐκδηλώσεις τινάς, τὸ ἰσχῦον διὰ τὴν ὁλότητα, δηλαδὴ τὸ Κράτος, δὲν ἰσχύει διὰ τὸ μεμονωμένον ἄτομον. Οὕτω, ἵνα ἀναφέρω τι συγκεκριμένον, εἶναι δυνατὸν νὰ ἀπαγορεύηταί τι εἰς τὸ ἄτομον, νὰ ἐπιτρέπηται δὲ τοῦτο εἰς τὸ Κράτος. Ἐπὶ παραδείγματι εἰς τὸ ἄτομον ἀπαγορεύεται τὸ φονεύειν. Τὸ Κράτος διατηρεῖ ἑαυτῷ τὸ δικαίωμα τοῦ φονεύειν, ὅπου νομίζει τοῦτο ἐπάναγκες (ἀποφασίζει τὸν θάνατον ἀτόμου τινός). Τὸ ἄτομον οὐδὲν ἔχει δικαίωμα ἐπὶ τῆς ξένης ἰδιοκτησίας. Τὸ Κράτος ἐπιτρέπει ἑαυτῷ ἐπέμβασιν εἰς τὴν ἰδιοκτησίαν τῶν ἀτόμων, ὅταν θεωρῇ ταύτην ἀναγκαίαν π.χ. ἀπαλλοτριοῖ, κατάσχει γαίας, ἐπιτάσσει τὰ ζῷα, τὰ εἰσοδήματα, τὴν περιουσίαν τῶν ἀτόμων.

Ἐν σχέσει πρὸς τὸν πόλεμον εἶναι ἐκδηλωτέρα ἡ διαφορὰ μεταξὺ ἀτόμου καὶ Κράτους.

Τὸ πολεμοῦν Κράτος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ φονεύσῃ, νὰ καταστρέψῃ, νὰ ἀδικήσῃ, νὰ μὴ τηρήσῃ συμφωνίαν, νὰ καταλάβῃ τὰς χώρας ἄλλου Κράτους, ἐν ἄλλοις λόγοις νὰ προβῇ εἰς πράξεις, αἵτινες ἀπαγορεύονται εἰς τὸ μεμονωμένον ἄτομον.

Ἡ διαφορὰ αὕτη τῆς συμπεριφορᾶς μεταξὺ ἀτόμου καὶ Κράτους ἀναφέρεται εἰς πράξεις αὐτὰς καθ' ἑαυτὰς μὴ ἠθικάς, αἵτινες ὅμως ἐφ' ὅσον διαπράττονται ὑπὸ τοῦ συνόλου, παύουν νὰ θεωροῦνται μὴ ἠθικαὶ καὶ παράνομοι. Τὸ κράτος ἐν καιρῷ εἰρήνης διδάσκει τὴν ἠθικήν, τὸ ἴδιον ἐν καιρῷ πολέμου ἐν σχέσει πρὸς τὰ ἄλλα

(1) Τὸ Κράτος ὡς σύνολον ἀτόμων εἶναι ὡσαύτως πραγματικότης τις.
(2) Αἱ πράξεις τῶν ἀτόμων ἔχουσιν ἀπήχησιν ἐπὶ τοῦ συνόλου καὶ χαρακτηρίζουσιν αὐτό. Δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι ὅ,τι ποιεῖ τὸ ἄτομον ποιεῖ καὶ τὸ σύνολον καὶ συνεπῶς ὅ,τι ἰσχύει διὰ τὸ ἄτομον ὡς πρὸς τὴν νοοτροπίαν καὶ ἠθικήν, αὐτὸ ἰσχύει διὰ τὸ ὅλον. Ἀντιθέτως δὲ ὅ,τι ἰσχύει διὰ τὸ ὅλον ἰσχύει καὶ διὰ τὸ ἄτομον.

Κράτη δὲν πράττει συμφώνως πρὸς τὴν ἠθικήν. Ὁ πόλεμος ὡς ἐκδήλωσις τοῦ συνόλου παρουσιάζεται οὕτω ὡς ἡ ἀντίστροφος ὄψις τῆς ἠθικῆς τοῦ ἀτόμου.

Καὶ ἄλλη τις διαπίστωσις καθιστᾷ πρόδηλον τὴν διαφορὰν μεταξὺ Κράτους καὶ ἀτόμου καὶ νοητὴν τὴν ἀνωτέρω ἀντίθεσιν ἠθικῆς συμπεριφορᾶς ἀτόμου καὶ Κράτους.

Τὰ Κράτη εἰς τὰς πρὸς ἄλληλα σχέσεις των δὲν διέπονται ὑπὸ τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν, ὡς τὸ ἄτομον εἰς τὰς σχέσεις του πρὸς τὰ λοιπὰ ἄτομα. Ὁ ρυθμιστὴς τῶν σχέσεων τῶν κρατῶν τόσον ἐν καιρῷ εἰρήνης, κυρίως ὅμως ἐν καιρῷ πολέμου, εἶναι τὸ συμφέρον των, διὰ τὸ ὁποῖον μεριμνοῦν ἀσχέτως τῶν ἠθικῶν νόμων. Ἐκ τούτου προέρχεται ἡ συχνὴ ἀλλαγὴ πολιτικῆς κατευθύνσεως τῶν Κρατῶν καὶ ἡ ἀστάθεια εἰς τὰς σχέσεις των, ἡ ἐπιβούλευσις ἀλλήλων, ἡ δυσπιστία, ἡ ἔντεχνος ὑφαρπαγὴ ὠφελειῶν. Τὸ Κράτος δηλαδὴ διὰ τὰ ἴδια ἄτομα εἶναι διδάσκαλος τῆς ἠθικῆς. Αὐτὸ τοῦτο εἰς τὰς σχέσεις του πρὸς τὰ ἄλλα Κράτη δὲν ἐφαρμόζει ὅσα διδάσκει. Τὴν συμπεριφορὰν τῶν Κρατῶν πρὸς ἄλληλα θὰ ἠδύνατό τις νὰ παραλληλίσῃ πρὸς τὴν ἄνευ ἠθικῆς συμπεριφορὰν τῶν ἀτόμων πρὸς ἄλληλα. Βάσει τῶν ἀνωτέρω δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι τὸ ἄτομον ἔχει ἀχθῇ εἰς ἠθικήν τινα ἀνωτερότητα, ἡ ὁλότης παρουσιάζεται εἰσέτι καθυστερημένη ἠθικῶς. Ἡ ὁμαδικὴ ψυχὴ τοῦ συνόλου εἶναι εἰσέτι πρωτόγονος. (1)

6. Ἡ κυρίως ψυχολογία τοῦ πολέμου.

Ψυχολογία περιόδου προετοιμασίας τοῦ πολέμου.

Ἂς εἰσέλθωμεν νῦν εἰς τὴν κυρίως ψυχολογίαν τοῦ πολέμου. Ταύτης διακρίνομεν τὴν ψυχολογίαν τῆς περιόδου τῆς προετοιμασίας τοῦ πολέμου καὶ τὴν τῆς ἐκτελέσεως αὐτοῦ.

Ἐν ἀρχῇ κατὰ τὴν περίοδον τῆς προετοιμασίας παρατηρεῖ τις, ὅτι τὰ ἄτομα λαοῦ τινός, εἰρηνικὰ μέχρι τινός, ἀρχίζουν ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ ἐμποτίζωνται ὑπὸ τῆς ἰδέας τοῦ πολέμου. Ἐν τέλει καταλαμβάνονται πλήρως ὑπὸ τῆς ἐν λόγῳ ἰδέας καὶ τείνουν ἀκατασχέτως πρὸς πραγματοποίησιν αὐτῆς.

Ἡ κατάληψις τῶν ἀτόμων λαοῦ τινὸς ὑπὸ τῆς ἰδέας τοῦ πολέμου ἀποτελεῖ τὸ ψυχικὸν φαινόμενον τῆς ὁμαδικῆς ὑποβολῆς καὶ τοῦ μονοϊδεασμοῦ. Ὁ μονοϊδεασμὸς εἶναι ἡ κυριαρχία εἰς ἓν ἢ πλεῖστα ἄτομα μιᾶς καὶ μόνης ἰδέας, ἐν τῷ προκειμένῳ τῆς τοῦ πολέμου.

Ταῦτα ἀφορῶν κατ' ἀρχὰς εἰς τὸν ἐπιτιθέμενον λαόν, γεννῶνται ὅμως καὶ εἰς τὸν ἀμυνόμενον.

Ἑτέρα ψυχικὴ ἐκδήλωσις τῆς αὐτῆς περιόδου εἶναι ἡ δημιουργία εἰς ἅπαντα τὰ ἄτομα τῆς ἰδέας τῆς ὑπεροχῆς ἔναντι τοῦ ἀντιπάλου. Ἡ ἰδέα αὕτη δὲν ἀνταποκρίνεται πάντοτε πρὸς τὴν πραγματικότητα. Πολλάκις εἶναι σφαλερά, ὁ δὲ ἐπιθυμῶν τὸν πόλεμον λαὸς αἰσθάνεται ἑαυτὸν ὑπεροχώτερον τοῦ ἀντιπάλου, χωρὶς πράγματι νὰ εἶναι. Οὕτως ὅμως ἢ ἄλλως ἡ ἰδέα τῆς ὑπεροχῆς συνιστᾷ ψυχικὸν γεγονός, χρησιμεῦον ὡς προϋπόθεσις τῆς ἀποφάσεως πρὸς πόλεμον. Οὐδεὶς λαὸς αἰσθανόμενος ἑαυτὸν ἀσθενῆ προβαίνει εἰς πόλεμον.

Ἡ ἰδέα τῆς ὑπεροχῆς συνοδεύεται καὶ ὑπὸ τῆς ἄλλης ἐκείνης ψυχικῆς ἐκδηλώσεως τὴν ὁποίαν καλοῦμεν τάσιν πρὸς ἐπιβολὴν καὶ κυριαρχίαν. Εἰς πάντα ἄνθρωπον ὑπάρχει ἔμφυτος ἡ τάσις πρὸς ἐπιβολὴν καὶ κυριαρχίαν ἐπὶ τῶν ἄλλων καὶ ἀποτελεῖ κίνητρον πολλῶν προσπαθειῶν καὶ πράξεων. Καὶ οἱ λαοὶ διέπονται ὑπὸ τῆς αὐτῆς τάσεως καὶ οὐκ ὀλίγοι πόλεμοι ἔχουσιν ὡς ψυχολογικὴν ἀφετηρίαν τὴν ψυχικὴν ταύτην τάσιν.

Δέον ἐνταῦθα νὰ μνημονευθῇ καὶ ἑτέρα τις ἰδιότης τοῦ ἀνθρώπου, ἥτις ἔχει σημασίαν διὰ τὴν γένεσιν τοῦ πολέμου. Ὅτι δηλαδὴ ὁ ἄνθρωπος ἔρχεται εἰς σύγ-

(1) Τοῦτο πιστοποιεῖται καὶ ὑπὸ τῶν δεδομένων τῆς ψυχολογίας τῆς μάζης.

κρουσιν πρὸς τοὺς ὁμοίους του, κατὰ πρῶτον λόγον διὰ τὰ ὑλικὰ ἀγαθά, δεύτερον διὰ τὰ πνευματικὰ προσόντα καὶ τελευταῖον διὰ τὰ ψυχικά. Ὁ ἄνθρωπος παρουσιάζει, ὡς γνωστόν, ἀνοχὴν τινὰ ἔναντι τῶν συνανθρώπων του π.χ. ὡς πρὸς τὰς θρησκευτικάς, πολιτικάς, καλλιτεχνικὰς διαφοράς του. Ἡ ἀνοχὴ ὅμως αὕτη παύει ὡς πρὸς τὰ ὑλικὰ ζητήματα, ὁπότε εὐχερῶς ἐπακολουθεῖ σύγκρουσις διὰ τὴν διασφάλισιν τῶν ἰδίων συμφερόντων καὶ ἐν γένει ἀνάπτυξις ἐχθρικῶν συναισθημάτων π.χ. φθόνου διὰ τοὺς ὑλικῶς ὑπερέχοντας. Περιέργως ἡ πνευματικὴ ὑπεροχὴ τῶν ἄλλων εἰς μικρότερον βαθμὸν προκαλεῖ τὸν φθόνον καὶ τὴν διένεξιν. Τὰ ψυχικὰ δὲ προτερήματα π.χ. ἡ φιλάνθρωπος διάθεσις ἢ ἄλλη τις ἀρετὴ ἐπ' ἐλάχιστον ἢ μᾶλλον οὐδόλως ἄγουσιν εἰς ἀντίθεσιν τῶν ἀνθρώπων πρὸς ἀλλήλους.

Τὰ ἀνωτέρω ἰσχύουν καὶ διὰ τὰ Κράτη, διότι, ἂς σημειωθῇ ὅτι αἱ ἀφορμαὶ τῶν διαπληκτισμῶν καὶ διενέξεων μεταξὺ τῶν ἀτόμων, περιέχουσιν ἐν μικρογραφίᾳ τὰς ἀφορμὰς τῶν πολέμων μεταξὺ τῶν Κρατῶν. Ὡς τὰ ἄτομα οὕτω καὶ τὰ Κράτη συγκρούονται πρὸς ἄλληλα, πρῶτον διὰ τὰς ὑλικάς, ἐλάχιστα διὰ τὰς πνευματικὰς διαφοράς των, οὐδόλως διὰ τὰς καθαρῶς ψυχικάς.

Ὅσα ἀνωτέρω ἐξετέθησαν περὶ τῶν ψυχικῶν φαινομένων τῆς προπαρασκευαστικῆς περιόδου τοῦ πολέμου, ἀποτελοῦσιν τὰ στοιχεῖα τῆς ψυχικῆς καταστάσεως τῶν ἀτόμων ὡς γνωρίσματα αὐτῆς καὶ ὡς ψυχικαὶ προϋποθέσεις τοῦ πολέμου.

Ἡ δημιουργία τῶν ψυχικῶν τούτων προϋποθέσεων δὲν τελεῖται αὐτομάτως, οὐδὲ εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχεν, ἀλλὰ τῇ ὑποθάλψει ἐξωτερικῶν ὅρων καὶ παραγόντων, οἵτινες μεταβάλλουσιν τὴν ὁμαλὴν ψυχικὴν κατάστασιν τὴν ὑπάρχουσαν κατὰ τὴν εἰρήνην καὶ δημιουργοῦν τὰς μνημονευθείσας ψυχικὰς ἐκδηλώσεις.

Οἱ ἐξωτερικοὶ λόγοι οἱ δημιουργοῦντες ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν ἰδέαν καὶ ἐν γένει τὴν πρὸς τὸν πόλεμον ψυχικὴν κατάστασιν εἶναι ποικίλοι π.χ. ὁ οἰκονομικὸς συναγωνισμός, ἡ ἕνεκεν βιοτικῶν λόγων ἀνάγκη ἐπεκτάσεως, ἡ ἐπιζήτησις ἢ διατήρησις τῆς ἰσχύος καὶ ὑπεροχῆς, ἡ ἀπόκτησις τῆς ἐλευθερίας κ.ο.κ.

Οἱ ἐξωτερικοὶ οὗτοι λόγοι ἀναλυόμενοι δὲν εἶναι κατ' οὐσίαν ἀμιγεῖς ἐξωτερικοί, ἀλλὰ τινὲς τούτων ἐμπεριέχουσιν ἤδη πρωταρχικῶς τοὺς ἀνωτέρω μνημονευθέντας ψυχικοὺς συντελεστάς, οὕτως ὥστε πολλάκις δὲν δύναται νὰ γίνῃ διάκρισις μεταξὺ ἐσωτερικῶν (ψυχικῶν) καὶ ἐξωτερικῶν παραγόντων τοῦ πολέμου.

Τὰ ἀνωτέρω ἐκτεθέντα περὶ τῶν ψυχικῶν φαινομένων τῆς προπαρασκευαστικῆς περιόδου τοῦ πολέμου ἰσχύουσι διά τε τὸν ἐπιτιθέμενον καὶ διὰ τὸν ἀμυνόμενον. Ἄλλως ὁ μὲν ἐπιτιθέμενος δὲν θὰ προέβαινε εἰς πόλεμον, ὁ δὲ ἀμυνόμενος θὰ ὑπέκυπτε ἄνευ πολέμου.

Ψυχολογία περιόδου ἐκτελέσεως τοῦ πολέμου.

Ἡ ἔρευνα τῆς ψυχικῆς καταστάσεως τῶν ἀτόμων κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἐκτελέσεως τοῦ πολέμου φέρει εἰς φῶς ἄλλου εἴδους ψυχικὰς ἐκδηλώσεις, αἱ ὁποῖαι θεωροῦνται ὑπὸ πολλῶν ὡς κύρια αἴτια αὐτοῦ.

Ἡ ψυχολογία τῶν πολεμούντων ἀνθρώπων εἶναι ἡ αὐτή, εἴτε πρόκειται περὶ ἐπιτιθεμένου ἢ ἀμυνομένου λαοῦ. Στοιχεῖα δὲ καὶ γνωρίσματα αὐτῆς εἶναι ὡς γνωστὸν τὸ φονεύειν καὶ τὸ καταστρέφειν.

Οἱ ἄνθρωποι ἄρχονται τῆς ἀλληλοκτονίας καὶ καταστροφῆς μὲ τελικὸν σκοπὸ τὴν ἐξόντωσιν καὶ ἐκμηδένισιν τοῦ ἀντιπάλου. Ἡ ἐπίδοσις εἰς τὴν ἀλληλοκτονίαν καὶ καταστροφήν, ἡ ἱκανότης πρὸς διάπραξιν φρικαλεοτήτων καὶ ἡ ἀντοχὴ εἰς αὐτὰς εἶναι τοσούτου βαθμοῦ, ὥστε διαπορεῖ τις, πῶς εἶναι δυνατὸν αἱ μέχρι τοῦδε ἥρεμοι καὶ πρᾶοι ἄνθρωποι νὰ παρουσιάζωσι ἐξαίφνης τοιαύτας ἀγρίας ἰδιότητας, δοθέντος ἐπὶ τούτοις ὅτι παραλλήλως πρὸς τὰ ἀνωτέρω τὰ συναισθήματα συμπαθείας καὶ ἀγάπης ἔναντι τῶν ἀνθρώπων ἐξανεμίζονται, αἱ ἠθικαὶ ἀρχαὶ καὶ ἐπιταγαὶ καταργοῦνται καὶ πλήρης ψυχικὴ ἀναισθησία ἔναντι παντὸς λαοῦ, ἠθικοῦ καὶ

ἀνθρωπίνου καταλαμβάνει τοὺς πολεμοῦντας. Ἂς προστεθῇ εἰς ταῦτα ἡ ἔλλειψις ἐπιγνώσεως τῶν διαπραττομένων κακῶν, (ἀντιθέτως ὑπάρχει συναίνεσις τῆς ἠθικῆς συνειδήσεως), ἵνα συμπληρωθῇ ἡ εἰκὼν τοῦ πολεμοῦντος ἀνθρώπου. Πᾶσαι αἱ ἐν λόγῳ ἐκδηλώσεις περιλαμβάνονται ὑπὸ τὸν γενικὸν ὅρον τοῦ σαδισμοῦ, ὅστις πληροῖ τὴν ψυχὴν τῶν ἀνθρώπων, ὡς ἀτόμων καὶ ὡς συνόλου. Ἂς σημειωθῇ, ὅτι κατὰ τὸν πόλεμον οὐδεμία διάκρισις ὑπάρχει ὡς πρὸς τὰς ἀνωτέρω ψυχικὰς ἐκδηλώσεις μεταξὺ πεπολιτισμένων καὶ πρωτογόνων. Καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δέ, συμπεριφέρονται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, διότι ἡ τοιαύτη συμπεριφορὰ εἶναι τὸ οὐσιῶδες γνώρισμα τοῦ πολέμου, ὅστις ἄλλωστε ἐν τῇ οὐσίᾳ εἶναι, ὡς κατωτέρω θὰ ἴδωμεν, ἐπαναγωγὴ εἰς πρωτόγονον κατάστασιν.

Κατὰ τὸν πόλεμον, τὸ ἔνστικτον τῆς αὐτοσυντηρήσεως ὑφίσταται μείωσιν ἢ ἐξαφάνισιν. Δι' ὃ οἱ πολεμοῦντες ἐκτίθενται ἄνευ δισταγμοῦ εἰς τὸν κίνδυνον τῆς ζωῆς των. Ἡ ἐνεργὸς διατήρησις τοῦ ἐνστίκτου τῆς αὐτοσυντηρήσεως θὰ ἀνεχαίτιζε τοὺς πολεμοῦντας εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ πολέμου.(1) Κατὰ τὸν πόλεμον δηλαδὴ τὰ ἄτομα δρῶσι παρὰ τὰς ἐνστίκτους διαθέσεις των π.χ. φονεύονται παρὰ τὸ ἔνστικτον τῆς αὐτοσυντηρήσεως.

7. Ψυχολογικὴ ἄποψις τῆς γενέσεως τῶν κατὰ τὸν πόλεμον ψυχικῶν ἐκδηλώσεων τῶν ἀνθρώπων.

Ἐξεταστέον νῦν διατὶ ὁ ἄνθρωπος παρουσιάζεται τοιοῦτος κατὰ τὸν πόλεμον καὶ ἀναπτύσσει τοιαύτας καταστρεπτικὰς ἰδιότητας.

Εὔλογος εἶναι ἐν τῷ προκειμένῳ ἡ σκέψις, ὅτι αἱ κατὰ τὸν πόλεμον ψυχικαὶ ἐκδηλώσεις ἀναβλύζουσιν ἐκ πηγῆς τινὸς ὑπαρχούσης ἐν τῷ ἀνθρώπῳ, ἄλλως δὲν θὰ εἶχεν οὗτος τὴν ἱκανότητα νὰ παρουσιάζῃ τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ πολέμου. Ἵνα ἐκδηλωθῇ τι πρέπει νὰ ἐνυπάρχῃ, ἄλλως δὲν θὰ ἐξεδηλοῦτο ἔστω καὶ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν οἱουδήποτε ἐξωτερικοῦ γεγονότος.

Ἐπὶ τοῦ ἐν λόγῳ θέματος ὑπάρχουσι δύο ἀντιτιθέμεναι ἀπόψεις. Πρῶτον ἡ ψυχολογικὴ ἄποψις ἀφορμωμένη ἀπὸ τῆς ἐρεύνης τοῦ ψυχικοῦ κόσμου τοῦ ἀνθρώπου, πρωτογόνου καὶ πεπολιτισμένου, καὶ δεύτερον ἡ κοινωνιολογικὴ ἡ μελετῶσα κυρίως τοὺς κοινωνικοὺς ὅρους. Ἑκάστη τούτων κρίνει διαφοροτρόπως τὴν γένεσιν τῶν κατὰ τὸν πόλεμον ψυχικῶν ἐκδηλώσεων τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐν γένει τὸ ὅλον φαινόμενον τοῦ πολέμου.

Κατὰ τὴν ψυχολογικὴν καθόλου ἄποψιν ὁ ἄνθρωπος εἶναι φύσει ἄγριον ὄν, ἔχον ἐν ἑαυτῷ ὡς ἐμφύτους ἰδιότητας τὴν σκληρότητα, τὸ μῖσος, τὴν ἔνστικτον τάσιν τῆς ἐπιθετικότητος καὶ καταστροφῆς, ὁ δὲ πόλεμος εἶναι ἐξωτερίκευσις τῶν ψυχικῶν τούτων ἰδιοτήτων καὶ τοῦ κακοῦ ἤθους του.

Κατὰ τὴν κοινωνιολογικὴν δοξασίαν ὁ ἄνθρωπος εἶναι φύσει ἀγαθὸς καὶ εἰρηνικός, ἡ σκληρότης δέ, αἱ βιαιοπραγίαι καὶ οἱ πόλεμοι εἶναι συνέπειαι τῶν κοινωνικῶν ὅρων διαβιώσεως αὐτοῦ, ἰδίως τῶν οἰκονομικῶν καὶ γενικώτερον τοῦ πολιτισμοῦ.

Ἀναφορικῶς πρὸς ὅσα ἡ ψυχολογικὴ ἄποψις ἐκπροσωπεῖ, γνωρίζομεν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος μεταξὺ τῶν ποικίλων ἐνστίκτων κέκτηται τὸ ἔνστικτον τῆς αὐτοσυντηρήσεως καὶ τὸ τῆς κοινωνικότητος. Τὸ ἔνστικτον τῆς αὐτοσυντηρήσεως χρησι-

(1) Ἡ ἐξάλειψις τῆς ἰδέας τοῦ ἰδίου θανάτου εἰς τὸν πολεμοῦντα ἔχει, ὡς φαίνεται, ὡς πηγὴν τὸ αἴσθημα περὶ τοῦ μὴ θανάτου τοῦ ἐγώ, ὅπερ ὑπάρχει εἰς τὸ ἀσυνείδητον παντὸς ἀνθρώπου. Κυρίως ὁ πρωτόγονος ἄνθρωπος δὲν ἔχει πλήρη καὶ σαφῆ ἰδέαν τοῦ θανάτου τοῦ ἑαυτοῦ του. Εἰς τὸν πολιτισμένον εἶναι αὕτη ὡσαύτως οὐχὶ ἐνεργός. Ἐξουδετεροῦται δὲ τελείως εἰς τὸν πολεμοῦντα, ὅστις δὲν λαμβάνει καθόλου ὑπ' ὄψιν τὸν θάνατον, ὡσεὶ νὰ μὴν ὑπῆρχε δι' αὐτόν. Ὁ Εὐριπίδης λέγει: «ὅταν γὰρ ἔλθῃ εἰς ψῆφον λεώ, οὐδεὶς ἐθ' αὑτοῦ θάνατον ἐκλογίζεται, τὸ δυσχερὲς δὲ τουτ' εἰς ἄλλον ἐκτρέπει». Ἱκέτιδες 481.

μεύει εἰς τὴν διατήρησιν τοῦ ἀτόμου. Τὸ τῆς κοινωνικότητος δημιουργεῖ τὴν ἐν κοινωνίαις συμβίωσιν τῶν ἀνθρώπων.

Γίνεται δὲ δεκτόν, ὅτι τὸ ἔνστικτον τῆς αὐτοσυντηρήσεως ἐνέχει ἀποκλειστικῶς ἐγωϊστικὰ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα συνοδεύονται ὑπὸ ἐπιθετικῆς τάσεως ἐναντίον τοῦ περιβάλλοντος, ἐμψύχου καὶ ἀψύχου. Διὰ τῆς ἐπιθετικῆς κατὰ τοῦ περιβάλλοντος δράσεως, ἐπιτυχάνεται ἡ κατάκτησις τούτου καὶ ἡ προσπόρισις ἐξ αὐτοῦ τῶν διὰ τὴν διατήρησιν τοῦ ἀτόμου ἀναγκαίων. Ἡ ἐπιθετικὴ τάσις διεξάγεται μετὰ σκληρότητος καὶ καταστρεπτικότητος· στρεφομένη δὲ κατὰ τοῦ περιβάλλοντος ἀπολήγει μοιραίως εἰς βάρος αὐτοῦ, διότι ἐκ τούτου θὰ ληφθῇ καὶ θὰ ἀφαιρεθῇ ὅ,τι ἀναγκαιοῖ εἰς τὸν ἄνθρωπον.

Ἐφ' ὅσον δὲ τὸ περιβάλλον τοῦ ἀνθρώπου ἀποτελοῦν οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, ἡ ἐπιθετικὴ τάσις ἑκάστου ἀνθρώπου ἀπολήγει εἰς βάρος τῶν ἄλλων. Τοῦτο ὄντως συμβαίνει ἐν τῇ ζωῇ καθόλου καὶ τῇ κοινωνικῇ ζωῇ. Ἐπομένως ἡ ἐπιθετικὴ τάσις εἶναι ταυτοχρόνως καταστρεπτικὴ διὰ τὸ περιβάλλον.

Ἀντιθέτως ἐκ τοῦ ἐνστίκτου τῆς κοινωνικότητος, δι' οὗ συνδέονται τὰ ἄτομα εἰς κοινωνίας, ἐκπορεύονται αἱ πολλαπλαῖ ἐκδηλώσεις τῆς κοινωνικότητος, τουτέστιν τῆς φιλαλληλίας, τῆς αὐτοθυσίας χάριν τῶν ἄλλων κ.ο.κ. (1)

Τὰ δύο ἀνωτέρω ἔνστικτα ἀντιτίθενται πρὸς ἄλληλα. Κατάλληλον κρᾶμα ἐξ ἀμφοτέρων ἀποδίδει τὸν ὁμαλὸν ἄνθρωπον, ὅστις εἶναι ἐπωφελὴς εἰς ἑαυτὸν χωρὶς νὰ εἶναι ἐπιβλαβὴς εἰς τὴν κοινωνίαν. Ὁ ἑτεροβαρὴς τονισμὸς δὲν ἀποτελεῖ εὐδόκιμον σύμπτωσιν πραγμάτων.

Ἐνταῦθα διαφέρουν αἱ ἐπιθετικαὶ καὶ καταστρεπτικαὶ τάσεις τοῦ ἀνθρώπου, αἵτινες στρεφόμεναι, ὡς ἐλέχθη, ἐναντίον τοῦ περιβάλλοντος ἐμψύχου καὶ ἀψύχου, συνεπάγονται ποικίλας καταστροφάς.

Αἱ ἐν λόγῳ τάσεις ἔμφυτοι οὖσαι κατὰ τὴν ψυχολογικὴν ἄποψιν, ἐκληρονομήθησαν εἰς τὸν σημερινὸν πεπολιτισμένον ἄνθρωπον παρὰ τῶν πρωτογόνων προγόνων του. Ὁ πρωτόγονος ἄνθρωπος ἦτο ἄγριος, ἐπιθετικὸς καὶ καταστρεπτικός. Λόγῳ τῆς ζωῆς τὴν ὁποίαν ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ διάγῃ ἐν μέσῳ τῆς ἀγρίας φύσεως, εἶχε συνεχῆ ἀπασχόλησιν τὸ φονεύειν οὐ μόνον τὰ διάφορα ἄγρια ζῷα, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὁμοφύλους του, ἵνα προφυλάσσηται ἀπὸ τῶν ἐξ αὐτῶν κινδύνων.

Γνωρίζομεν ἐκ τῆς μελέτης τῶν ἐθίμων τῶν σημερινῶν πρωτογόνων καὶ συνάγομεν καὶ διὰ τὸν πάλαι πρωτόγονον, ὅτι ἀπετέλει διὰ τοὺς ὁμοφύλους του λίαν ἐπικίνδυνον ὂν ὡς καὶ ὁ σημερινὸς πρωτόγονος. Γενικῶς εἰπεῖν, ἐνῷ πάντα τὰ λοιπὰ ζῷα ἔχουν ἔνστικτον ἀπώθησιν νὰ ἐπιτίθενται καὶ νὰ φονεύουσι τὰ ὅμοια αὐτῶν, ὁ ἄνθρωπος οὐ μόνον στερεῖται τῆς ἀπωθήσεως ταύτης, ἀλλὰ ἔχει ροπὰς κατευθυνομένας κατ' ἐξοχὴν ἐναντίον τῶν ὁμοφύλων του.

Ὁ σημερινὸς πολιτισμένος ἄνθρωπος προαχθεὶς ἐκ πρωτογόνου καταστάσεως διετήρησεν ἐκ κληρονομίας εἰς τὸ ἀσυνείδητόν του πολλὰς πρωτογόνους ροπάς, ἐν αἷς καὶ τὰς ἐπιθετικὰς καὶ τὰς καταστρεπτικάς. Εἶναι δὲ κυρίως, ὡς διδάσκει ἡ ἀναλυτικὴ ψυχολογία, τὸ ὁμαδικὸν (ἀθροιστικὸν) ἀσυνείδητον, τὸ ὁποῖον ἐμπεριέχει τὰ καταστρεπτικὰ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα ὡς ἔνστικτοι πρωτόγονοι δυνάμεις ἐκδηλοῦνται κατὰ τὸν πόλεμον.

Αἱ ἐν λόγῳ πρωτόγονοι δυνάμεις τείνουσι πάντοτε πρὸς ἐξωτερίκευσιν καὶ ὁδηγοῦσιν εἰς τὰς καταστρεπτικὰς πράξεις τῶν ἀτόμων καὶ τῶν λαῶν. Τὸ homo hominis lupus est ἐπικυρούμενον ὑπὸ τῶν γεγονότων τῆς καθ' ἡμέραν ζωῆς διὰ τὸ ἄτομον καὶ ὑπὸ τῆς ἱστορίας διὰ τὰ Κράτη, ἀποτελεῖ ἐπιγραμματικὸν χαρακτηρισμόν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι ὂν πρᾶον καὶ καλόηθες, ἀλλὰ ἄγριον, ἐπιθετι-

(1) Ἆρα ὁ ἄνθρωπος ἐνέχει κακὰς καὶ κακὰς ἰδιότητας, οἱ ὁποῖαι ὑπάρχουν αὐτοφυῶς.

κὸν καὶ καταστρεπτικόν. Οἱ ἄνθρωποι θεωροῦν ὡς ἐχθροὺς καὶ φοβοῦνται τοὺς ὁμοίους των καὶ τὴν κακίαν των, ἐξ ἧς πλεῖστα κακὰ προκύπτουσιν δι' ἀλλήλους. Δι' ὃ ἡ δυσπιστία ἔναντι ἀλλήλων, ἡ προφύλαξις, ὁ ἐξοπλισμός (1).

Τὴν φύσει ταύτην ἐχθρότητα τῶν ἀνθρώπων πρὸς ἀλλήλους διέγνωσαν ἀπὸ μακροῦ οἱ μελετηταὶ τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς δεχθέντες, ὅτι οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἐχθροὶ ἀλλήλων. Πρὸς κατάπαυσιν τῆς ἐχθρότητος καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς συνεπειῶν προῆλθον εἰς κοινὴν συμφωνίαν τῆς καταπαύσεως τῆς ἐχθρότητος καὶ ὑποταγῆς εἰς τὴν θέλησιν τοῦ συνόλου. Οὕτω ἐδημιουργήθη ἡ κοινωνία καὶ τὸ Κράτος (θεωρία τῆς συνθήκης).

Ὁ Πλάτων λέγει «ἦν γὰρ καλοῦσιν οἱ πλεῖστοι τῶν ἀνθρώπων Εἰρήνην τοῦτ' » εἶναι μόνον ὄνομα, τῷ δὲ ἔργῳ πάσαις πρὸς πάσαις τὰς πόλεις ἀεὶ πόλεμον ἀκή- » ρυκτον κατὰ φύσιν εἶναι. Νῦν δὴ ὑφ' ἡμῶν ὀρθῶς ἐρρήθη τὸ πολεμίοις εἶναι πάν- » τας πᾶσι δημοσίᾳ τε καὶ ἰδίᾳ ἑκάστους αὐτοὺς σφίσιν αὐτοῖς». Νόμοι 626Α. Δηλαδὴ αἱ πόλεις κατὰ φύσιν εὑρίσκονται εἰς ἀκήρυκτον πόλεμον. Ἐπίσης τὰ ἄτομα καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ πολεμοῦν ἄλληλα. Ὁ Hobbes γράφει, ὅτι οἱ ἄνθρωποι λόγῳ τοῦ ἐγωϊσμοῦ (τῆς φιλαυτίας, τοῦ ἐνστίκτου τῆς αὐτοσυντηρήσεως), φύσει πολεμοῦν ἀλλήλους. Bellum omnium contra omnes. De cive I, 12 Leviathan I, 13. Ἡ δὲ πολιτεία ἀποτελεῖ συνθήκην μεταξὺ τῶν ἀτόμων πρὸς αὐτοπροστασίαν καὶ κατάπαυσιν τῆς ἐχθρότητος.

Ὁ Spinoza δέχεται τὰ αὐτά. Ὁ Rousseau ἐν τῷ κοινωνικῷ Συμβολαίῳ λέγει, ὅτι ἡ ἀρχέγονος κατάστασις εἶναι ἡ ἐχθρότης τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ Σενέκας διετύπωσε τὸ homo hominis lupus, προσθέτει δὲ «ἐκ τοῦ ἀνθρώπου διὰ τὸν ἄνθρωπον ὑπάρχει ἀπειλὴ καθημερινοῦ κινδύνου... ἀπατᾶσαι, ἐὰν ἔχῃς ἐμπιστοσύνην εἰς τὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα συναντᾷς. Ἔχουν τὴν μορφὴν ἀνθρώπων, ἀλλὰ τὴν ψυχὴν ἀγρίων θηρίων. Μόνον εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐμποιεῖ εὐχαρίστησιν νὰ καταστρέφῃ τὸν ἄνθρωπον».

Αἱ ἐπιθετικαὶ καὶ καταστρεπτικαὶ τάσεις, λίαν ἐκσεσημασμέναι εἰς τοὺς πρωτογόνους, ὑπέστησαν δέσμευσιν καὶ προσέλαβον ἠπιωτέραν μορφὴν εἰς τὸν πεπολιτισμένον ἄνθρωπον. Εἰς τὸν πεπολιτισμένον ἄνθρωπον ἡ «ἐπίθεσις» κατὰ τοῦ περιβάλλοντος ἐκδηλοῦται ὑπὸ ὁμαλοὺς ὅρους διὰ τῆς συμφώνως πρὸς τοὺς κειμένους κοινωνικοὺς καὶ ἠθικοὺς νόμους προσπορίσεως τῶν ὑλικῶν μέσων, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐργασίας καὶ τοῦ ἐπαγγέλματος. Ὁ πολιτισμὸς ὅμως δὲν ἐπέτυχεν εἰσέτι τὴν ἐξαφάνισιν ἢ πλήρη καταστολὴν τῶν ἐπιθετικῶν καταστρεπτικῶν τάσεων τῶν ἀνθρώπων. Δι' ὃ αἱ συχναὶ ἐπιβλαβεῖς ἐπιδράσεις τοῦ ἑνὸς ἀνθρώπου ἐπὶ τὸν ἄλλον ἐν τῇ καθ' ἡμέραν ζωῇ ὑπὸ μορφὴν ἀδικίας, καταπατήσεως συμφερόντων, ἐγκληματικῶν πράξεων καὶ αἱ λίαν καταστρετικαὶ κατὰ τὸν πόλεμον.

Ἡ σημαντικωτέρα καταστρεπτικὴ ἐκδήλωσις τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ ἀνθροποκτονία. Αὕτη ὑπάρχουσα εἰς ἁπάσας τὰς κοινωνίας δὲν ἔχει ἀκόμη ἐξαλειφθῆ παρὰ πάσας τὰς προσπαθείας. Πάντοτε θὰ εὑρεθῶσιν ἄτομα διαπράττοντα ἀνθροποκτονίας καὶ καταδεικνύοντα οὕτω, ὅτι τὸ φονεύειν εἶναι ἴδιον τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐκ τῆς μελέτης τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων τῶν λαῶν, πρωτογόνων καὶ μή, γνωρίζομεν, ὅτι ἡ ἀνθροποκτονία παριστᾷ ποικίλης σημασίας ἐκδήλωσιν.

Οἱ ἐντελῶς πρωτόγονοι θεωροῦσιν ὡς ἀρετὴν τοῦ ἀνδρὸς νὰ ἔχῃ φονεύσει κατ' ἐπανάληψιν. Οἱ ἄγριοι λαοὶ δύνανται νὰ φονεύσωσιν ἐλευθέρως πάντα μὴ ἀνήκοντα εἰς τὴν ψυχήν των. Οἱ Μωαμεθανοὶ ἐφόνευον ἄνευ τύψεως συνειδήσεως τοὺς Γκιαούρ. Εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν ἐποχὴν ἡ ζωὴ τοῦ «βαρβάρου» οὐδεμίαν εἶχεν ἀξίαν κ.ο.κ.

(1) Χαρακτηριστικὸν καὶ τῶν πεπολιτισμένων ἀνθρώπων εἶναι, ὅτι κατὰ τὴν συνάντησιν δύο ἀγνώστων εἰς ἐρημικὸν μέρος αὐτομάτως καὶ αὐθωρεὶ δημιουργεῖται παρ' ἑκάστῳ τὸ συναίσθημα ἀνασφαλείας καὶ φόβου, πρὸς τούτοις δὲ τὸ ἐρώτημα: «πόσον κίνδυνον διατρέχω».

Εἰς τὰς σημερινὰς πεπολιτισμένας κοινωνίας τὸ φονεύειν ἔχει προσλάβει ποικίλας ἰδιαιτέρας μορφάς. Τὸ Κράτος δὲ ὡς γνωστὸν ἔχει μονοπωλήσει τὸ φονεύειν διὰ τοῦ δημίου. Καθ' ἃ ἐκ τῆς ψυχολογίας τοῦ ἀσυνειδήτου γνωρίζομεν, τὴν διάθεσιν πρὸς τὸ φονεύειν ἐκπληροῦσιν πολλοὶ ἄνθρωποι, εἴτε ἀπ' εὐθείας π.χ. ὡς ἐγκληματίαι φονεῖς, εἴτε ἐμμέσως δι' ἀντισταθμίσματος τινὸς π.χ. διὰ τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ σφαγέως, τοῦ κρεοπώλου, τοῦ κυνηγοῦ. Πολλοὶ ἱκανοποιοῦσι τὰς ἐνστίκτους ταύτας τάσεις διὰ τῆς τυραννίας ζώων ἢ ἀνθρώπων. «Τὸ νὰ βλέπῃ τις τὰς βασάνους » τοῦ ἄλλου εὐχαριστεῖ, νὰ προκαλῇ βασάνους εὐχαριστεῖ περισσότερον» λέγει ὁ Nietsche. Τοῦτο ἰσχύει διὰ πολλοὺς τῶν ἀνθρώπων. Τὸ ἐνδιαφέρον δὲ τῶν ἀνθρώπων διὰ τὰς πράξεις τῶν ἐγκληματιῶν εἶναι, δύναταί τις εἰπεῖν, γενικόν. Δι' ὃ ἡ μετὰ μεγάλης εὐχαριστήσεως ἀνάγνωσις ἀστυνομικῶν μυθιστορημάτων καὶ ἡ θέα ἐγκληματικῶν φίλμ, θανατικῶν ἐκτελέσεων (ἀπαγχονισμοῦ κ.τ.τ.).

Ἡ διάθεσις καὶ τάσις τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὸ φονεύειν προκύπτει ἐμφανῶς ἐκ τῆς συμπεριφορᾶς αὐτῶν καὶ τῆς ἐπιδόσεως εἰς αὐτὸ κατὰ τὸν πόλεμον. Αἱ κατὰ τὸν πόλεμον πράξεις τῶν ἀνθρώπων ἐπιτρέπουν νὰ ἰσχυρισθῇ τις, ὅτι ὁ ἄνθρωπος βάσει ψυχικῆς ἰδιότητος ἐπιδίδεται εἰς ταύτας. Ἐπίσης δύναταί τις νὰ ὁμιλῇ περὶ εὐχαριστήσεως καὶ ἱκανοποιήσεως τῶν ἀνθρώπων ἐκ τῶν διαπραττομένων φόνων. Κάτι ἱκανοποιεῖται ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἐκ τῶν φρικτῶν γεγονότων τοῦ πολέμου.

Ἡ τάσις πρὸς καταστροφὰς τῶν ἀψύχων εἶναι ψυχικὴ ἐκδήλωσις, οὐχὶ ὀλιγώτερον ἀξία λόγου τῆς ἀνθρωποκτονίας (1).

Εἰς τὸν πόλεμον κατ' ἐξοχὴν ἀναφαίνονται καὶ ἀναπτύσσονται αἱ καταστρεδτικαὶ ἰδιότητες τοῦ ἀνθρώπου, πραγματοποιούμεναι μετὰ πάσης σκληρότητος καὶ ἀναλγησίας. Ἀποτελεῖ, ὡς γνωστόν, ἰδιαιτέραν ἐκδήλωσιν τῆς μάζης τοῦ στρατοῦ ἡ τάσις πρὸς καταστροφάς, ἐμπρησμοὺς καὶ λεηλασίας, ἥτις παρὰ πᾶσαν ἀντίθετον προσπάθειαν οὐ μόνον δὲν καταστέλλεται, ἀλλὰ καὶ καταστελλομένη προκαλεῖ δυσαρέσκειαν καὶ δυσφορίαν εἰς τοὺς στρατιώτας, διότι, ὡς φαίνεται, πρόκειται περὶ βασικῆς ψυχικῆς ἰδιότητος τοῦ ἀνθρώπου, ἰδίως δὲ τῆς μάζης (2).

Εἰς παλαιοτέρας ἐποχὰς οἱ ἀρχηγοὶ τῶν στρατῶν κατανοοῦντες τὴν σημασίαν τῆς τάσεως ταύτης πρὸς καταστροφὰς καὶ λεηλασίας ὑπέσχοντο καὶ ἄφηνον ἐλευθερίαν δράσεως εἰς τοὺς στρατιώτας, ἵνα οὕτω ἱκανοποιοῦν αὐτούς (3).

Ἀμφότεραι αἱ περὶ ὧν ὁ λόγος ἐκδηλώσεις τοῦ φονεύειν καὶ καταστρέφειν ἀπορρέουσιν ἐκ τῆς ἐνστίκτου τάσεως πρὸς ἐπιθετικότητα καὶ καταστροφὴν, καὶ ἐκ τοῦ μίσους καὶ τῆς σκληρότητος, ἅτινα ἔχει ὡς ψυχικὰς ἰδιότητας ὁ ἄνθρωπος. Ταῦτα καθιστῶσιν αὐτὸν ἐπιβλαβῆ καὶ παθογόνον διὰ τοὺς ὁμοίους του (4). Ἡ εὐχερὴς δὲ ἀνάκυψις τῶν ἀνωτέρω ἰδιοτήτων καταδεικνύει πόσον λεπτὸς εἶναι ὁ πολιτισμὸς του καὶ πόσον εὔκολος ἡ κατάργησις αὐτοῦ, ὥστε ἀμέσως νὰ ἀναδύωνται αἱ πρωτό-

(1) Ἤδη τὰ μικρὰ παιδία ἀρέσκονται εἰς παντοειδεῖς καταστροφάς. Οἱ δὲ ἐνήλικες κυρίως κατὰ τὸν θυμὸν καὶ τὴν μέθην παρουσιάζουν ἔκδηλον τὴν διάθεσιν πρὸς καταστροφάς. Οἱ ψυχοπαθεῖς καὶ ἐξ αὐτῶν ἰδιαιτέρως οἱ μανιακοὶ ἔχουσιν ἀνεπτυγμένην τὴν ἐκδήλωσιν τοῦ καταστρέφειν. Πολλὰ ζῷα παρουσιάζουσι τάσιν πρὸς καταστροφὴν π.χ. κατὰ τὴν περίοδον τοῦ ὀργασμοῦ.

(2) Ὡς ἐκ τῆς μελέτης τῆς ψυχολογίας τῆς μάζης γνωρίζομεν, ἡ ψυχικὴ συπεριφορὰ τοῦ μεμονωμένου ἀτόμου εἶναι διάφορος ἐκείνης, τὴν ὁποίαν παρουσιάζει, ὅταν καταστῇ μᾶζα. —Τὸ ἄτομον ἐν τῇ μάζῃ ὑποβιβάζεται ἠθικῶς καὶ διανοητικῶς. Ἐν τῇ μάζῃ ἀναδύεται εὐκολώτερον καὶ ἐκδηλοῦται ἐντονώτερον ὁ δυναμισμὸς τοῦ ὁμαδικοῦ ὑποσυνειδήτου καὶ αἱ καταστρεπτικαὶ τάσεις αὐτοῦ.—Αἱ ἔνστικτοι πρωτόγονοι δυνάμεις κινοῦν τὴν μάζαν.—Διὰ τοῦτο εἶναι κακὸν ἡ μαζοποίησις τῶν ἀνθρώπων ὑπὸ οἱανδήποτε ἔννοιαν. Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἀποφεύγῃ νὰ γίγνηται μᾶζα, ἔστω καὶ ἂν πρόκειται περὶ μάζης σαλονιοῦ.

(3) Ἀλλὰ καὶ συμπεριφορὰ τῶν σημερινῶν στρατῶν εἰς ἐχθρικὴν χώραν δὲν διαφέρει τῆς τῶν παλαιῶν.

(4) Τὰ περὶ πολέμου ἰσχύουσι καὶ διὰ τὰς κοινωνικὰς ἐπαναστάσεις.

γονοι ἰδιότητές του, βάσει τῶν ὁποίων θεωρεῖ τοὺς λοιποὺς ἀνθρώπους ὡς ἐχθροὺς καὶ ἀρέσκεται νὰ φονεύῃ αὐτοὺς ὡς ὁ πρωτόγονος ἔπραττε καὶ πράττει τοῦτο. Οὕτω οἱ πεπολιτισμένοι παρουσιάζονται κατὰ τὸν πόλεμον ἐν σχέσει πρὸς τὰς ὁρδὰς τῶν φονέων προγόνων των ὡς καλλίτερον ὠργανωμέναι συμμορίαι φονέων.

Ἡ ἐξαιρετικὴ βλαβερότης τῶν ἀνθρώπων δι' ἀλλήλους ὡδήγησεν αὐτοὺς εἰς τὴν ἐπινόησιν πληθύος ἀπαγορευτικῶν διατάξεων, ἵνα χαλιναγωγοῦν ἑαυτοὺς καὶ περιορίζουν τὰ πάθη των.

Τούτων παλαιοτάτη καὶ βασικωτέρα εἶναι ἡ ἐντολὴ «οὐ φονεύσεις». Ἡ ἀπαγόρευσις αὕτη προϋποθέτει καὶ σημαίνει, ὅτι ὑπῆρξέ ποτε ἔντονος ἡ διάθεσις καὶ τάσις τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸ φονεύειν τοὺς ὁμοφύλους του. Τὴν ἐν λόγῳ τάσιν κατεδίκασε καὶ ἀπηγόρευσεν ἡ ἠθικὴ συνείδησις, χωρὶς νὰ κατορθώσῃ μέχρι τοῦδε νὰ ἐξουδετερώσῃ ταύτην πλήρως, ὥστε ἡ ἀπαγορευτικὴ διάταξις δέον νὰ διατηρῆται ἀκόμη καὶ σήμερον ἐν ἰσχύϊ.

Καὶ ἡ ἑτέρα παραίνεσις, ὅπως ὁ ἄνθρωπος ἀγαπᾷ τὸν πλησίον του, καταδεικνύει τὴν ἀνάγκην τῆς διαρκοῦς ὑπομνήσεως ταύτης, διότι ὁ ἄνθρωπος εἶναι λίαν ἐπιλήσμων αὐτῆς. Ἔναντι τῆς ἀγάπης ἰσχυρότερον καὶ ἐπικρατέστερον εἶναι τὸ μῖσος καὶ ἡ ἐχθρότης, ἅτινα θεωροῦν τινὲς ὡς πρωταρχικὴν ἰδιότητα τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς. «Εἴμεθα ἀδελφοί, ἀλλὰ μισούμενοι ἀδελφοί» λέγει ὁ Stekel.

Βάσει πάντων τῶν ἀνωτέρω οἱ ἀπὸ ψυχολογικῆς πλευρᾶς θεωροῦντες τὰ πράγματα, ἐκλαμβάνουσιν ὡς ἀποκλειστικὴν ἀφετηρίαν τοῦ πολέμου τὰ ἔνστικτα τῆς ἐπιθετικότητος καὶ καταστροφῆς, ὑποκινούμενα ὑπὸ τοῦ μίσους καὶ τῆς σκληρότητος. Τῶν ἐνστίκτων τούτων τάσεων ἡ ἐνέργεια διακειμένη συνήθως ἐκλύεται κατὰ καιροὺς καὶ προκαλεῖ τοὺς πολέμους, οἵτινες ἀποτελοῦν οὕτω ἐκδήλωσιν ἀπωθημένης ἐπιθετικότητος. Εἰς τὸν πόλεμον δηλαδὴ ἀντικειμενοποιεῖται καὶ ἱκανοποιεῖται τὸ ὁμαδικὸν ἔνστικτον ἐπιθετικότητος καὶ καταστροφῆς τῶν λαῶν.

Οὕτως ἔχουσι τὰ τῶν αἰτίων τῶν πολέμων κατὰ τοὺς ἀπὸ ψυχολογικῆς πλευρᾶς κρίνοντας τὰ πράγματα.

8. Κοινωνιολογικὴ ἄποψις τῆς γενέσεως τῶν κατὰ τὸν πόλεμον ψυχικῶν ἐκδηλώσεων τῶν ἀνθρώπων.

Ἐξ ἑτέρου, οἱ ἐξετάζοντες τὸ ζήτημα τοῦ πολέμου ἀπὸ τῆς κοινωνιολογικῆς πλευρᾶς δέχονται τὰς ἐπιδράσεις καὶ τοὺς παράγοντας τοῦ κοινωνικοῦ περιβάλλοντος ὡς ἄμεσον αἰτίαν τοῦ πολέμου.

Κατὰ τὴν κοινωνιολογικὴν ἄποψιν τὸ εἶδος τῶν ἐπιδράσεων τοῦ κοινωνικοῦ περιβάλλοντος εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον διαμορφώνει εἰς καλὰς ἢ κακὰς ἰδιότητας καὶ ἐκδηλώσεις κοινωνικῆς δράσεως τὴν δυναμικότητα καὶ τὰς ποικίλας ψυχικὰς προδιαθέσεις δι' ὧν εἶναι προικισμένος ὁ ἄνθρωπος.

Εἶναι ἐν τῷ προκειμένῳ βέβαιον, ὅτι αἱ ψυχικαὶ ἐκδηλώσεις τοῦ ἀνθρώπου εἶναι δημιούργημα συνεργασίας τοῦ ἐξωτερικοῦ (ἀντικειμενικοῦ) παράγοντος τοῦ περιβάλλοντος καὶ τοῦ ὑποκειμενικοῦ παράγοντος (ψυχικῆς προδιαθέσεως, ἐγκεφάλου). Τοῦ γενικοῦ τούτου κανόνος δὲν ἀποτελεῖ ἐξαίρεσιν τὸ ψυχοκοινωνικὸν φαινόμενον τοῦ πολέμου, διὰ τὴν ἐξήγησιν καὶ κατανόησιν τοῦ ὁποίου ἀπαραιτήτως δέον νὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν οἱ κοινωνικοὶ ὅροι καὶ ἐπιδράσεις.

(Συνεχίζεται)

ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑ ΚΑΙ ΨΕΥΔΑΙΣΘΗΣΙΣ

Ἡ περίπτωσις τοῦ ἰατροῦ Λεβίδη ποὺ ἐξέλαβε τὴν δῆθεν ἐμφάνισιν νεκροῦ ὡς τηλεπάθειαν. — Ἡ τηλεπάθεια τοῦ δημοσιογράφου Δ. Δεβάρη. — Ἄλλαι περίεργοι περιπτώσεις.

Τοῦ κ. ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ
Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν

Ὁ ἰατρὸς Μιχ. Λεβίδης ἀποκοιμηθεὶς κατὰ τὴν 1.30′ πρωϊνὴν ὥραν μιᾶς νυκτὸς τοῦ Μαΐου 1928, ἐξύπνησε μετὰ μίαν περίπου ὥραν. Εἶδε τότε νὰ περνᾷ ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ κρεβάτι του ἕνα κοριτσάκι 3—4 ἐτῶν μὲ νυχτικό, τὸ ὁποῖον ὅμως ἐφαίνετο μόνον ἕως τὴ μέση.

Τὸ ὅραμα ἦτο τόσον ζωηρόν, ὥστε ὁ ἰατρὸς τὸ ἠρώτησε.

—Τὶ θέλεις ἐδῶ, μικράκι μου;...

—Τώρα ἐπέθανα... εἶπε ἐκεῖνο μὲ τὴν ἀφέλειαν τῆς ἡλικίας. Εἶμαι ἀπὸ τὸ πλαγινὸ σπίτι...

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἐχάθη.

Ἀμέσως ὅμως ἐφάνη εἰς τὴν θέσιν της ἕνας μαυροφορεμένος ἕως 25 ἐτῶν, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε:

—Καὶ ἐγὼ ἐπέθανα τώρα, ἀλλὰ δὲν μὲ ξέρετε! Καὶ ἐχάθη καὶ αὐτός.

Ὁ ἰατρός, ἔκπληκτος ἀπὸ τὰ ὁράματα ἄναψε τὸ φῶς, τὸ ὁποῖον καὶ ἄφησε ἐπίτηδες ἀναμμένο ἕως τὸ πρωΐ ὡς πειστήριον ὅτι δὲν ὠνειρεύετο. Συγχρόνως ἐκύτταξε τὴν ὥραν εἰς τὸ ὡρολόγι του. Ἦτο 1.45′ μετὰ μεσονύκτιον. Ἐπειδὴ ὅμως αὐτὸ πήγαινε λιγάκι πίσω θὰ ἦτο 2 παρὰ πέντε ἢ ἑπτὰ λεπτά.

Ὅταν ὁ Λεβίδης ἐξύπνησε τὸ πρωΐ, διηγήθη τὸ ὅραμα εἰς τὴν σύζυγόν του κατὰ τὸ πρόγευμα. Ἔξαφνα καθὼς ἐπρόβαλεν ἀπὸ τὸ παράθυρον εἶδε ἕνα πένθιμον παραπέτασμα εἰς τὴ διπλανὴ πόρτα.

Ἐπληροφορήθησαν τότε ὅτι ἀπέθανεν τὸ μονομανὲς ἄρρωστο κοριτσάκι τοῦ γείτονός του Γρηγορίου Κοριαλοῦ, τὸ ὁποῖον οὐδέποτε εἶχεν ἰδῇ ὁ ἰατρός.

Τὸ συμπλήρωμα τοῦ ζωηροῦ τούτου ἐπεισοδίου τὸ ἀνέφερεν εἰς τὴν «Ἑταιρείαν Ψυχικῶν Ἐρευνῶν» καὶ δὴ εἰς ἐμὲ αὐτοπροσώπως ὁ συγγενὴς τῆς μικρᾶς θανούσης Σπυρ. Φερεντῖνος, πλοίαρχος.

Ὁ Φερεντῖνος πρῶτον ἐπιστοποίησε ὅτι ὁ θάνατος συνέβη ἀκριβῶς εἰς τὰς 2 παρὰ 10′ τῆς πρωΐας, διότι εἶχε κυττάξει τὴν ὥραν εἰς τὸ ὡρολόγι του.

Περισσότερον ἐνδιαφέρον ὅμως εἶναι ὅτι καθ' ἣν στιγμὴν ἔφθανεν ἡ κηδεία εἰς τὸ νεκροταφεῖον, προσείλκυσαν τὴν προσοχήν του οἱ ὀδυρμοὶ ἑνὸς γέροντος, ὅστις παρηκολούθει ἕνα ἄλλο φέρετρον προηγηθέν.

Ἠρώτησε τότε ποῖος ἦτο ὁ νεκρὸς καὶ τοῦ ἀπήντησαν ὅτι ἦτο ἕνας νέος 25 ἐτῶν, καὶ ὅτι ὁ θρηνῶν ἦτο ὁ πατήρ του.

Τὸ ἀνωτέρω περιστατικὸν τοῦ Λεβίδη ἀνεκοινώθη παρ' ἐμοῦ κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς «Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν» τῆς 4 Ἀπριλίου 1928 εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας, ὅπου ἦτο παρὼν καὶ ὁ Φερεντῖνος μεταξὺ τῶν ἀκροατῶν.

Τότε κατάπληκτος ἦλθε τὴν ἑπομένη εἰς τὰ γραφεῖα διὰ νὰ ζητήσῃ περισσοτέρας πληροφορίας καὶ νὰ μοῦ ἀνακοινώσῃ καὶ αὐτὸς τὰς παρατηρήσεις του.

Ἐκ τῆς πρώτης ὄψεως, διὰ τοὺς μὴ εἰδικοὺς εἰς τὰ Ψυχικὰ φαινόμενα, τὸ ἐπεισόδιον αὐτὸ προξενεῖ τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ὄντως εἶχαν ἔλθει τὰ πνεύματα τῶν νεκρῶν νὰ ἀναγγείλουν εἰς τὸν Λεβίδην τὸν θάνατόν των.

Πράγματι δὲ ἡ ἐξήγησις αὐτὴ φαίνεται ἡ πιθανωτέρα. Ἀτυχῶς ὅμως δὲν

εἶναι καὶ ἡ πραγματικώτερη. Δὲν ὠφελεῖ εἰς τίποτε νὰ αὐταπατώμεθα, ὅσον καὶ ἂν εἶναι ἡ αὐταπάτη αὐτὴ ἐλκυστικὴ καὶ ὡραία. Διότι ποιὸς δὲν θὰ ἤθελε πράγματι νὰ ἠμποροῦ νὰ ἐπικοινωνῇ μὲ τοὺς ἀγαπημένους ἐκείνους νεκρούς του, ποὺ τὸν ἔκαμαν νὰ πονέσῃ τόσον πολὺ τὴν ἀπώλειάν των!

Λοιπόν, ἡ πραγματικὴ ἐξήγησις εἶναι ὅτι πρόκειται περὶ ἁπλῆς Τηλεπαθείας, ὀφειλομένης εἰς τὴν εἰδικὴν κατάστασιν τοῦ Λεβίδη. Διὰ νὰ ἔχῃ οὗτος τὴν διπλῆν αὐτὴν ψευδαίσθησιν καὶ νὰ ὁμιλῇ μὲ ὁράματα θὰ εὑρίσκετο μεταξὺ ὕπνου καὶ ἐγρηγόρσεως ὁπότε τὰ Ψυχικὰ φαινόμενα εἶναι ἐντονώτατα.

Εἰς τὴν κατάστασιν λοιπὸν αὐτὴν ἔγινε εὐαισθητότατος τηλεπαθικὸς δέκτης καὶ ἐδέχθη σὰν ραδιοφωνικὸν ἑτεροδύναμον δυὸ ψυχικὰ κύματα ἀπὸ δυὸ διαφόρους διευθύνσεις, ἀπὸ τὰ μέρη δηλαδὴ ὅπου συνέβησαν οἱ δυὸ θάνατοι: τῆς μικρούλας καὶ τοῦ εἰκοσιπενταετοῦς νέου.

Ἡ Τηλεπάθεια αὐτὴ δὲν φαίνεται νὰ ἔγινε κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τοὺς ἰδίους τοὺς ἀποθανόντας, ἀλλὰ ἀπὸ ἄτομα παρευρισκόμενα ἐκεῖ κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου, καὶ τὰ ὁποῖα ἐπέτυχαν νὰ ἐπικοινωνήσουν μὲ τὸν Λεβίδην. Ὅσον ἀφορᾷ δὲ τὸ ὅραμα, ὁ ἐγκέφαλος τοῦ ἰατροῦ ἐρεθισθεὶς ἀπὸ τὴν ἐντύπωση ἐσυμβόλισε τὸ ὅραμα μὲ ψευδαίσθησιν ὀπτικὴν τῆς μορφῆς τῶν ἀποθανόντων.

Ἡ ἀπιθανότης τῆς παρουσίας τῶν πνευμάτων τῶν ἰδίων νεκρῶν, καταφαίνεται ἀκόμα καὶ ἀπὸ τὴν λογικὴν σκέψιν. Τὰ ἄτομα αὐτὰ θὰ εἶχαν βέβαια ἄλλους προσφιλεστέρους, π.χ. τοὺς οἰκείους των, ποὺ θὰ ἐθρηνοῦσαν ἀπαρηγόρητοι κατὰ τὰς στιγμὰς ἐκείνας, διὰ νὰ μείνουν πλησίον των καὶ δὲν θὰ ἐπήγαιναν νὰ ἀνακαλύψουν ἕναν ἄγνωστον καὶ συνεπῶς ἀδιάφορον διὰ νὰ τοῦ διηγηθοῦν ὅτι ἀπέθαναν.

***

Ὁ δημοσιογράφος καὶ λογοτέχνης Διονύσιος Δεβάρης, ἀρχισυντάκτης τῆς ἐκδιδομένης τὴν ἐποχὴν ἐκείνην (1928) ἐφημερίδος «Φωνὴ τοῦ Λαοῦ», εἶδε εἰς τὸν ὕπνον του κατὰ τὸ 1928 μεγάλην κίνησιν, ταραχὴν καὶ ἱερεῖς εἰς τὸ σπίτι τοῦ ἐν Λευκάδι φίλου του Πέτρου Φίλιππα, πρώην βουλευτοῦ. Διηγήθη δὲ τὸ ὄνειρόν του εἰς τὸν τότε διορθωτὴν τῆς ἐφημερίδος «Βραδυνὴ» Ἄγγελον Φίλιππα, ἀδελφὸν τοῦ προηγουμένου.

Λοιπὸν μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὁ δεύτερος ἔλαβεν ἐπιστολὴν ἐκ Λευκάδος, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐπληροφορεῖτο ὅτι εἶχεν ἀποθάνει ὁ ἀνεψιός του Μιχαήλ.

***

Κατὰ τὸ 1924 ἡ Αἰκατερίνη Πραντούνα διήρχετο κατὰ τὴν 11.30′ π.μ. ἀπὸ τὴν ὁδὸν Ἀλκιβιάδου, ὅπου κατῴκει ἡ Εὐθαλία Καμάρα καὶ τῆς ἐφάνη ὅτι εἶδε πένθος εἰς τὸν ἐξώστην.

Μόλις ἐπέστρεψε εἰς τὸ σπίτι της, διηγήθη τὴν ἐντύπωσιν εἰς τὴν μητέρα της Ἑλένην Ἀναργύρου, εἰς τὴν ἀδελφήν της Εὐγενίαν Ἀναργύρου καὶ τὸν σύζυγόν της. Τὴν ἑπομένην περὶ τὴν μεσημβρίαν ἐπληροφοροῦντο ἀπὸ τὸν ἀδελφόν της, ὁ ὁποῖος δὲν ἐγνώριζε τίποτε περὶ τῶν συμβάντων, τὸν θάνατον τῆς Εὐθαλίας Καμάρα ἐκ συγκοπῆς, ἀκριβῶς τὴν ἴδιαν ὥραν τοῦ ὁράματος.

Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν πρόκειται περὶ Τηλεπαθείας συμβολικῆς μορφῆς, ἀνάλογον μὲ ὅσας ἐπανειλημμένως περιεγράψαμεν. Ἡ φαντασία ἐσυμβόλισε τὸν θάνατον μὲ τὸ καθιερωμένον μαῦρον πένθος τοῦ ἐξώστου.

Ἡ ἴδια κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν εἶχεν ἰδῆ εἰς τὸ ὄνειρόν της, ὅτι ὁ τότε δεκατετραετὴς υἱός της Μιλτιάδης ἔκοψε τὸν δείκτην τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ, διηγήθη δὲ τὸ ὄνειρον εἰς τοὺς οἰκείους της.

Μετὰ δυὸ ἡμέρας, λοιπόν, ὁ Μιλτιάδης τῆς ὡμολόγησεν ὅτι πραγματικῶς εἶχε κόψει κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ὀνείρου τὸ δάκτυλον αὐτό, ἀλλὰ δὲν τὸ εἶπε φοβούμενος μήπως τιμωρηθῇ. Ἐπειδὴ ὅμως ἄρχισε νὰ αἰσθάνεται ἐνοχλήσεις τέλος τὸ ἐφανέρωσε.

Πραγματικῶς εἶχεν ἀναπτυχθῆ εἰς τὸ τραῦμα μόλυνσις καὶ ἐκλήθη ὁ ἰατρὸς Νικ. 'Ορφανός, ὁ ὁποῖος ἔκαμε μιὰν μικρὰν τομὴν πρὸς θεραπείαν. 'Εδῶ ἔχομεν Τηλεπάθειαν ἀναπαραστατικῆς μορφῆς, οἵαι πολλάκις παρατηροῦνται εἴτε ἀναλόγως τῆς ἀτομικῆς ἐρεθισιμότητος τοῦ ἐγκεφάλου εἰς τὸ κάθε ἄτομον, εἴτε ἕνεκα συνθηκῶν τὰς ὁποίας ἀκόμη πολὺ ἀτελῶς ἔχει σπουδάσει ἡ ἔρευνα.

Τὰ μικρὰ αὐτὰ τηλεπαθικὰ φαινόμενα ἔχουν ἰδιαιτέραν σημασίαν. Μᾶς ἀποδεικνύουν πόσον πολυποικίλους ἐκδηλώσεις ἠμπορεῖ νὰ ὑποδυθῆ ἡ μεταβίβασις τῆς σκέψεως καὶ μᾶς βοηθοῦν εἰς τὴν πραγματικὴν ἐξήγησιν τῶν πολυπλοκωτέρων, εἰς τὰ ὁποῖα ὁ ἐγκέφαλος καὶ ἡ φαντασία ἀναμιγνύουν καὶ νεκρούς.

Τὴν 28 Νοεμβρίου 1928 ἡ Μαρία Μιλινάριτη (ὁδὸς Μονεμβασίας 8) εἶδε εἰς κατάστασιν ἡμιεγρηγόρσεως μίαν γνωστήν της ἄρρωστην κόρην ὀνομαζομένην Μαρίαν Καρατζᾶ, ἐτῶν 25. Ἦτο στὰ κάτασπρα ντυμένη καὶ ἀφοῦ τὴν ἐχαιρέτησε μὲ μιὰ ὑπόκλιση ἐξηφανίσθη.

Τότε ἡ Μιλινάριτη ἐσηκώθη ἀμέσως καὶ εἶπε εἰς τὴν κόρην της:

—Νίκη, πρέπει νὰ ἑτοιμασθῆς γρήγορα νὰ πᾶμε εἰς τὴν Καλλιθέα εἰς τὸ σπίτι τῆς Μαρίας. Εἶμαι βεβαία ὅτι ἀπέθανε...

Πράγματι λοιπόν, ὅταν ἔφθασαν εἰς τὴν Καλλιθέαν, ηὗραν τὴν κόρην νεκράν.

Καὶ εἰς τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ πρόκειται περὶ μιᾶς ἀπὸ τὰς ἁπλουστέρας μορφὰς τῆς Τηλεπαθείας: Τὴν ἐμφανιστικὴν μορφήν.

ΑΓΓ. ΤΑΝΑΓΡΑΣ

ΛΥΣΙΣ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΥ

Δράστης τῆς κλοπῆς ἦτο ὁ «Δανδὴς»

Τὸ περιστατικὸ ποὺ κίνησε τὴν προσοχὴ τοῦ ΝΤΕΝΤΕΚΤΙΒ «Χ» καὶ βοήθησε στὴν ἀνακάλυψι τοῦ δράστου ἦτο τὸ ἑξῆς: 'Ενῷ λίγο πρὶν τῆς διακοπῆς τοῦ ρεύματος ὁ «Δανδὴς» «ἔπινε γρήγορα καὶ μὲ μεγάλες «γουλιὲς» τὸν καφέ του», ὅταν ἐπανῆλθε τὸ φῶς, τὸ φλυτζάνι του βρέθηκε γεμᾶτο τόσο, ὥστε νὰ φοβᾶται μὴ τυχὸν καὶ χυθῆ τὸ περιεχόμενο στὰ ροῦχα του.

Πῶς γέμισε καὶ πότε; 'Ασφαλῶς κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ σκότους καὶ μὲ τὸ περιδέραιο ποὺ εἶχε ριφθῆ ἐκεῖ μέσα.

'Ακολούθως διεπιστώθη ὅτι συνένοχος ἦτο καὶ τὸ γκαρσόνι τοῦ κέντρου τὸ ὁποῖον στὴν κατάλληλη στιγμὴ ἀφῆρεσε τὴν ἀσφάλεια τοῦ ἠλεκτρικοῦ καὶ ἀργότερα ἔπερνε ἀπὸ τὸ τραπέζι τὸ φλυτζάνι μὲ τὸ κολιέ.

'Εκ τῶν ἀναγνωστῶν μας, οἵτινες ἀπέστειλαν λύσεις τοῦ προβλήματος, τὴν ὀρθὴν λύσιν ἔδωσαν οἱ: 1) 'Αρχιφύλαξ Ρ. 1 Δασκαλοθανάσης Γεώργιος καὶ 2) ὁ ὑπὸ τὰ στοιχεῖα C.A.D.

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ
—ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΕΟΝ ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΚΩΔΙΚΑ—
(ΑΡΘΡΑ 372—384 Π. Κ.)

Ὑπὸ κ. **ΔΗΜ. Κ. ΝΤΖΙΩΡΑ** Ὑπαστ. Α΄

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Α΄
ΚΛΟΠΗ ΚΑΙ ΣΥΝΑΦΗ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

V. Τετελεσμένον καὶ ἀπόπειρα κλοπῆς.

***

Υ. Τετελεσμένον καὶ ἀπόπειρα κλοπῆς.

Τὸ ἔγκλημα τῆς κλοπῆς καθίσταται τετελεσμένον, ὅταν ὁ κλέπτης λάβῃ εἰς τὴν κατοχήν του τὸ ἀφαιρούμενον πρᾶγμα. Ἀποτελεῖ δὲ ἀφαίρεσιν ἡ ἄρσις τῆς ξένης κατοχῆς καὶ ἡ δημιουργία νέας τοιαύτης. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ὑπάρχει ἀπόπειρα. Ἀντιθέτως κατὰ τὰ παλαιότερα δίκαια, ἀκολουθοῦνται ἐν προκειμένῳ τὰ ἐν τῷ Ρωμαϊκῷ Δικαίῳ κρατοῦντα, καὶ ἡ ἐπὶ τῷ κερδᾶναι ἁπλῆ ψηλάφισις (ψαῦσις) τοῦ πράγματος, ὡς τετελεσμένη ἐχαρακτηρίζετο κλοπή.

Ὅσον ἀφορᾷ ἐξ ἄλλου τὸ ζήτημα περὶ τοῦ πότε δημιουργεῖται νέα κατοχὴ κρατεῖ ἀμφισβήτησις. Ὀρθώτερον εἶναι νὰ εἴπωμεν ὅτι τοιαύτην ἀποτελεῖ ἡ κατὰ θετικὸν τρόπον ἐξουσίασις τοῦ πράγματος. Τούτου δοθέντος οὐδεμία δύναται νὰ γεννηθῇ ἀμφιβολία ὅτι δὲν ἔχει σημασίαν διὰ τὸν χαρακτηρισμὸν ὡς τετελεσμένης τῆς κλοπῆς, τὸ ἐὰν ὁ κλέπτης ἠδυνήθη νὰ ἀποκομίσῃ ἢ ὄχι τὸ κλαπέν. Εἴτε ἀπεμακρύνθη, εἴτε εὑρίσκεται εἰς τὴν αὐλὴν τῆς οἰκίας ἐξ ἧς ἀφῄρεσεν, ἀκόμη δὲ καὶ ἐντὸς τῆς τελευταίας ταύτης παραμένων, ἀποκρύψας ἐντὸς τῶν θυλακίων ἢ τοῦ χαρτοφύλακός του τὰ κλοπιμαῖα, χαρακτηριστέος ὡς ἔνοχος τετελεσμένης κλοπῆς. Καὶ ὁ λαβὼν τὸ πρᾶγμα ὅστις ἀπομακρυνόμενος ἐγκατέλειψεν αὐτό, τετελεσμένην ἔπραξε κλοπήν.

Ἐπὶ τῇ βάσει παρομοίων σκέψεων ἐγένετο δεκτὸν ὅτι καὶ τὰ ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ οἴκου ἐνδιαιτώμενα ἄτομα ἐναποθέσαντα τὰ ἀφαιρεθέντα εἰς τὸ ὑπνοδωμάτιόν των, ἔπραξαν τετελεσμένην κλοπὴν (ἢ ὑφαίρεσιν κατὰ τὰ κατωτέρω ἐκτιθέμενα).

Ἀντιθέτως, ὁ λύσας τὰ δεσμὰ τοῦ ξένου κυνὸς μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ συνελάμβανεν αὐτὸν ἀργότερον, ἢ ὁ λαθραίως εἰσαγωγὼν τὴν χεῖρα αὐτοῦ εἰς τὸ θυλάκιον ἑτέρου ἐπὶ σκοπῷ κλοπῆς, ὅστις καὶ συλλαμβάνεται ἐπ' αὐτοφώρῳ τὴν ὥραν ταύτην ὑπὸ τοῦ ἐνεδρεύοντος ἀστυνομικοῦ ὀργάνου, χαρακτηριστέος ὡς ἔνοχος ἀποπείρας κλοπῆς. Μάλιστα εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην περίπτωσιν, πρόκειται καθαρὰ ἀπρόσφορος ἀπόπειρα κλοπῆς, ἐὰν οὐδὲν ἐντὸς τοῦ θυλακίου ἀνεύρῃ ὁ δράστης. Ὁ εἰρημένος θὰ τιμωρηθῇ μὲ τὴν ποινὴν τοῦ ἐν ἀποπείρᾳ ἐγκλήματος μειωμένην κατὰ τὴ ἥμισυ κατὰ ρητὴν τοῦ νόμου ἀπαίτησιν (ἄρθρον 43 § 1 Π.Κ.).

Βεβαίως ὡς εἶναι διατετυπωμένη ἡ ἐξεταζομένη διάταξις, τὰ ἀνωτέρω ἁπλῶς συνάγονται ἐκ τοῦ τρόπου τῆς διατυπώσεώς της, ἀφοῦ δὲν γίνεται ρητὴ ἐν τῷ νόμῳ μνεία περὶ τοῦ πότε εἶναι τετελεσμένη ἡ κλοπὴ καὶ πότε ὄχι, ὡς συνέβαινε μὲ τὸν καταργηθέντα Π.Ν., ρητῶς ὁμιλοῦντα περὶ τοῦ θέματος (ἄρθρον 371 § 2 Π.Ν.). Ἡ παράλειψις αὕτη ὀφείλεται κατὰ τὴν αἰτιολογικὴν ἔκθεσιν εἰς τὸ ὅτι ἐξ αὐτοῦ τοῦ ὁρισμοῦ, ὅστις δίδεται εἰς τὴν πρᾶξιν, συνάγεται, ὅτι τετελεσμένη καθίσταται ἡ κλοπὴ ἅμα τῇ ἀφαιρέσει. Ἡ κλοπὴ εἰς ἀρκετὰς περιπτώσεις οὔτε ἁπλῆ, οὔτε στιγμιαία εἶναι.

Ὁ αὐτουργὸς ἀφ' ἧς ἐπιληφθῇ τῆς ἐκτελέσεως μέχρις ὅτου ἀφαιρέσῃ τὸ πρᾶγμα καὶ τὸ περιαγάγῃ εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἐξουσίαν, προβαίνει εἰς ἐνεργείας τινας, ἄλλοτε

ἄλλας, συνεχεῖς καὶ βαθμιαίας, αἵτινες καθ' ἑαυτὰς λαμβανόμεναι ἀποτελοῦν ἀπόπειραν κλοπῆς.

Δὲν πρέπει ὅμως νὰ συγχέεται ἡ τέλεσις μὲ τὴν οὐσιαστικὴν ἀποπεράτωσιν. Διότι ἄλλο εἶναι τέλεσις καὶ ἄλλο οὐσιαστικὴ τοῦ ἐγκλήματος ἀποπεράτωσις. Τελεσμένον καθίσταται τὸ ἔγκλημα, εὐθὺς ὡς πραγματωθῇ ἡ κατὰ νόμον ἀντικειμενικὴ ὑπόστασις αὐτοῦ, ἐνῷ οὐσιαστικὴ ἀποπεράτωσις ἐπέρχεται εὐθὺς ὡς πραγματοποιηθῇ ὁ ἐγκληματικὸς σκοπός, τὸν ὁποῖον, ὁ νόμος ἀπαιτεῖ ἐφ' ὡρισμένων ἐγκλημάτων, οἷον κλοπῆς, ἐκβιάσεως, ἁπάτης κλπ.

Ἡ διάκρισις δὲν ἔχει μόνον θεωρητικὴν, ἀλλὰ καὶ πρακτικὴν σημασίαν. Διότι καθ' ἃ εἶναι γνωστὸν ἐκ τῶν γενικῶν ἀρχῶν συνέργεια παρεχομένη μετὰ τὴν τέλεσιν τῆς πράξεως δὲν εἶναι νοητὴ κατὰ νόμον. Ἡ συνδρομὴ πρέπει νὰ παρέχεται πρὸ ἢ κατὰ τὴν τέλεσιν τῆς ὑπὸ τοῦ αὐτουργοῦ τελουμένης πράξεως. Ἄλλο τώρα τὸ ζήτημα ἂν εἰς ὡρισμένας περιπτώσεις τοιαύτη συνδρομὴ ἀνάγεται εἰς ἴδιον ἔγκλημα, ὡς λ.χ. συμβαίνει μὲ τὰ ὑπὸ τῶν ἄρθρων 231 (Ὑπόθαλψις ἐγκληματίου) καὶ 394 (Ἀποδοχὴ καὶ διάθεσις προϊόντων ἐγκλήματος) τοῦ Ποιν. Κώδικος, προβλεπόμενα ἐγκλήματα.

Ὅταν ὅμως ἡ τέλεσις καὶ οὐσιαστικὴ ἀποπεράτωσις δὲν συμπίπτουν, τότε ἡ συνέργεια εἶναι δυνατὴ μέχρι καὶ τῆς οὐσιαστικῆς ἀποπερατώσεως τοῦ ἐγκλήματος. Τούτων λοιπὸν οὕτως ἐχόντων, ὁ ἀναμένων ἔξωθι τῆς οἰκίας μὲ τὸ αὐτοκίνητόν του καὶ παραλαβὼν τὰ κλαπέντα ἵνα τὰ μεταφέρῃ εἰς τὸν κρυψῶνα δι' ὃν προορίζονται, χαρατηριστέος ὡς συνεργὸς κλοπῆς, οὐχὶ δὲ ὡς ἀποδεχθεὶς κλοπιμαῖα, διότι ναὶ μὲν ἡ συνδρομή του παρεσχέθη μετὰ τὴν τέλεσιν τῆς κλοπῆς, δὲν παρεσχέθη ὅμως καὶ μετὰ τὴν οὐσιαστικὴν ἀποπεράτωσιν αὐτῆς.

Καθ' ὅμοιον τρόπον καὶ ὁ ἁπλοῦς κομιστὴς τοῦ κατ' ἐκβίασιν ὑπ' ἄλλου πραχθεῖσαν ληφθέντος χρηματικοῦ ποσοῦ εἶναι συνεργὸς τοῦ ἐκβιάσαντος, διότι ναὶ μὲν ἡ συνδρομή του παρέχεται μετὰ τὴν πραγμάτωσιν τῆς ἀντικειμενικῆς ὑποστάσεως τοῦ ἐγκλήματος τῆς ἐκβιάσεως, οὐχ ἧττον ὅμως πρὸ τῆς οὐσιαστικῆς ἀποπερατώσεως τῆς ἐκβιάσεως, ἤτοι τῆς ὑπὸ τοῦ ἐκβιάσαντος ἢ ἄλλου τινὸς προσκτήσεως τοῦ παρανόμου περιουσιακοῦ ὀφέλους. (1).

Καὶ περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἀφαιρέσεως τοῦ πράγματος δὲν γίνεται λόγος εἰς τὸν νόμον. Πάντως οὗτοι διακρίνονται εἰς ἀμέσους καὶ ἐμμέσους. Ἄμεσος δὲ εἶναι ἡ κλοπὴ ἥτις γίνεται ὑπ' αὐτοῦ τοῦ δράστου, οὐ μόνον διὰ χειρός, ἀλλὰ καὶ κατ' ἄλλον τρόπον. Οὕτω εἰς τὰς κάτωθι περιπτώσεις, ὅταν ὁ δράστης πίνῃ τὸν οἶνον ὅστις ἀνήκει εἰς ἄλλον,ὅταν ἀμέλγῃ τὸ κοπάδι ἑτέρου ἢ καὶ ὅταν εἰσπνέῃ ὀξυγόνον ἀπὸ ἀσκὸν τρίτου τινός. Περὶ ἐμμέσου ἐξ ἄλλου ἀφαιρέσεως γίνεται λόγος, ὅταν πρὸς ἐπιτυχίαν ταύτης χρησιμοποιεῖται ἕτερον πρόσωπον ἢ ζῷον ἢ καὶ μηχανικὴ δύναμις. Τοῦτο συμβαίνει λ.χ. ὅταν ἡ κλοπὴ γίνεται ὑπὸ προσώπου ἀνικάνου πρὸς καταλογισμὸν ἢ ἐξησκημένου κυνὸς ἢ διὰ τῆς ἕλξεως μαγνήτου.

Τὸ Α' Παρ/μα Ἀσφαλείας ἠσχολήθη πρὸ τριετίας, ἂν ἐνθυμούμεθα καλῶς, μὲ κλοπὴν ἐμμέσως πραχθεῖσαν. Ἐπρόκειτο περὶ διαρρήξεως γενομένης εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Αἰόλου καὶ Εὐριπίδου κατάστημα πωλήσεως ὑποκαμίσων τῶν ἀδελφῶν Σπηλιοπούλου. Ἡ αὐτοψία ἀπέδειξεν ὅτι ὁ εἰσελθὼν ἐντὸς αὐτοῦ διὰ τῆς διανοιγείσης ὀπῆς, ἦτο παῖς ἄωρος (κάτω τῶν 10 ἐτῶν).

Κατὰ τὰ ἀνωτέρω λεχθέντα ἡ ἀφαίρεσις δέον νὰ γίνεται ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ἔχοντος δικαίωμα. Κατὰ συνέπειαν τοιαύτη δύναται νὰ δοθῇ οὐ μόνον

---

1. Τὸ παράδειγμα τοῦτο ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ κ. Χωραφᾶ ἐν σελ. 114 Α' τεύχους Ποιν. Δικαίου του, ἐκδόσεως 1955.

ὑπὸ τοῦ ἔχοντος τὴν πλήρη τοῦ πράγματος κυριότητα, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τοῦ ἔχοντος τὴν νομὴν (possessio civilis) αὐτοῦ, τέλος δὲ καὶ ὑπὸ τοῦ ἁπλοῦ κατόχου. Οὐδόλως περαιτέρω ἐξετάζεται πῶς ἐκτήθη ἡ κατοχὴ ἂν τουτέστιν αὕτη εἶναι νόμιμος ἢ παράνομος. Οὕτω κατὰ τοῦ κλέπτου (προηγουμένως κλέψαντος) πράττεται κλοπή. Διότι ὅπως καὶ ὑπὸ τῆς αἰτιολογικῆς ἐκθέσεως τονίζεται, «Κατοχὴ εἶναι ἡ πραγματικὴ ἁπλῶς κατάστασις καὶ οὐχὶ ἡ νομή, διότι ἡ τελευταία αὕτη ἔχει καὶ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἀστικῇ νομοθεσίᾳ εἰς περιπτώσεις τινὰς ὑποστῆ, ἀλλαχοῦ μὲν διευρύνσεις, ἀλλαχοῦ δὲ περιορισμούς, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴν συμπίπτῃ πάντοτε πρὸς τὴν πραγματικὴν κατοχήν, ὀρθώτερον δὲ εἶναι νὰ μὴ ληφθῶσι ὡς βάσις τῶν ποινικῶν ὁρισμῶν νομικὰ πλάσματα». Ἀντιθέτως κλέπτης κλέπτων τὸ ἐκ τοῦ κοινοῦ κρυψῶνος κλοπιμαῖον δὲν πράττει κλοπήν, ἀφοῦ τοῦτο δὲν ἀνήκει ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὴν κατοχὴν ἑτέρου.

Οὐδεμία τέλος δύναται νὰ γεννηθῇ ἀμφιβολία ὅταν ἐκεῖνος ἐξ οὗ ἀφαιρεῖται τὸ πρᾶγμα πρέπει νὰ εἶναι ἱκανὸς ὅπως παράσχῃ τὴν συναίνεσίν του, διότι ἄλλως ὁ λαμβάνων χαρακτηριστέος ὡς ἔνοχος κλοπῆς. Διότι ἀφαίρεσις ἀπὸ φρενοβλαβῆ ἢ ἐστερημένον ὁπωσδήποτε τῆς τῶν πραττομένων συνειδήσεως, θεωρεῖται ὡς ἀφαίρεσις γενομένη ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ἔχοντος δικαίωμα.

Ἡ συναίνεσις δυνατὸν νὰ εἶναι οὐ μόνον ρητή, ἀλλὰ καὶ σιωπηρά, περαιτέρω δὲ προηγουμένη ἢ σύγχρονος οὐχὶ δὲ καὶ ἑπομένη τῆς κτήσεως τοῦ πράγματος. Ἡ μετ' αὐτὴν ὅθεν διδομένη, ἀποδεικνυομένη, δὲν αἴρει τὸ ἀξιόποινον τῆς πράξεως.

Ζήτημα ἐπὶ τοῦ προκειμένου γεννηθέν, εἶναι περὶ τοῦ κατὰ πόσον αἱ ὑπηρέτριαι πράττουν κλοπὴν ἀφαιροῦσαι τὰ διαπεπιστευμένα αὐταῖς πράγματα. Ὀρθωτέρα εἶναι ἡ γνώμη καθ' ἣν πράττουν αὗται κλοπὴν καὶ οὐχὶ ὑπεξαίρεσιν, ἅτε μὴ ἀσκοῦσαι ἐπ' αὐτῶν κατοχήν, ἀφοῦ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κοινωνικῶν ἀντιλήψεων βούλησις κυριαρχίας ἀπὸ μέρους τῶν ὑπηρετριῶν ἐπὶ τῶν πραγμάτων οὔτε ὑπάρχει, οὔτε καὶ ἀσκεῖται. Κατὰ τὸν Α.Π.ἡ ὑπὸ τοῦ ὑπηρέτου πρὸς παροχὴν τῆς ὑπηρεσίας αὐτοῦ ἀναγκαίως ἐρχομένη πρόσκαιρος πρὸς τὸ πρᾶγμα συνάφεια, δὲν δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς κατοχὴ αὐτοῦ, ἀλλοιοῦσα ἔστω καὶ προσκαίρως τὴν ἐπ' αὐτοῦ τοιαύτην τοῦ κυρίου. Παραμένοντος ὅθεν τοῦ κυρίου, κατόχου τοῦ πράγματος, ἡ παρὰ τοῦ ὑπηρέτου ἀφαίρεσις, ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως αὐτοῦ καὶ ἐπὶ σκοπῷ ἰδιοποιήσεως τούτου χαρακτηριστέα ὡς κλοπή. (1)

(Συνεχίζεται)

1. Καὶ ὁ πελάτης τοῦ ξενοδοχείου δὲν ἀποκτᾷ κατοχὴν τῶν εἰς χεῖράς του πραγμάτων τοῦ ξενοδοχείου. Ἀντιθέτως ἀποκτᾶται τοιαύτη καὶ ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ κτῶντος εἴς τινας περιπτώσεις ὡς λ.χ. συμβαίνει μὲ τὸν πρὸς ὃν ἀπευθύνονται αἱ ἐπιστολαί, ἀφ' ἧς αὗται ἐρρίφθησαν εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ κιβώτιον αὐτοῦ.

ΤΟ ΑΝΑΡΡΩΤΗΡΙΟΝ
ΤΟΥ ΟΜΙΛΟΥ ΚΥΡΙΩΝ ΦΙΛΩΝ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Τὴν Κυριακὴν τῆς 4ης Μαρτίου ἐ.ἔ. ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας κ. Νικ. Κόκκινος, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Πειραιῶς κ. Ἰωάννου Τσάλη, ἐπεσκέφθη τὸ Ἀστυνομικὸν Ἀναρρωτήριον τοῦ Ὁμίλου Κυριῶν Φίλων τῆς Ἀστυνομίας Πειραιῶς. Κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ παρίσταντο καὶ οἱ κ.κ. Ἠλιάδης Εἰσαγγελεύς, ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ἀναμορφωτικοῦ Ἀσύλου κ. Προκοπίδης, ὁ κ. Στέφ. Στεφανίδης Προϊστάμενος τῆς Τοπικῆς Ἐφορίας τῆς Ἑταιρείας Ἀνηλίκων Ἁγ. Σοφίας Πειραιῶς, ὁ κ. Νικ. Παναγιωτόπουλος καὶ ὁ κ. Χαρχαλάκης τῶν Γηγενῶν Πειραιωτῶν.

Τοὺς ἐπισκέπτας ὑπεδέχθησαν ἡ κυρία Ἀθηνᾶ Δηλαβέρη, πρόεδρος τοῦ Ο.Κ.Φ.Α. Πειραιῶς, ἡ Γεν. Γραμματεὺς Κα Μάνια Γερανέα καὶ ἡ Ταμίας Κα Ἰσμήνη Παπατέστα.

Ὁ κ. Ἀρχηγὸς ἐπεσκέφθη τοὺς ἐν τῷ Ἀναρρωτηρίῳ νοσηλευομένους ἀστυνομικούς, τὸ ἰατρεῖον καὶ τὸ τμῆμα τῶν διαθερμιῶν καὶ ὑπεριωδῶν ἀκτίνων.

Ἐπίσης ὁ κ. Ἀρχηγὸς ἤλεγξε τὸν τρόπον τῆς διαθέσεως τῶν φαρμάκων, ὅστις καὶ τοῦ ἀνεπτύχθη καθ' ὅλας του τὰς λεπτομερείας παρὰ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Ἀναρρωτηρίου Ὑγειονομικοῦ κ. Ἠλία Μπιτζίμη.

Ὁ κ. Ἀρχηγὸς καὶ οἱ λοιποὶ ἐπισκέπται ἀναχωροῦντες ἐξέφρασαν τὸν ἐνθουσιαμόν των καὶ συνεχάρησαν θερμότατα τὴν Πρόεδρον καὶ τὰς λοιπὰς Κυρίας, διὰ τὴν καλὴν ἐμφάνισιν καὶ καθαριότητα τοῦ ἀναρρωτηρίου, ὡς καὶ διὰ τὸ ἐπιτελεσθὲν ἐπὶ μίαν δεκαετίαν εἰς τὸν τομέα τῆς Κοινωνικῆς Ἀλληλεγγύης τεράστιον ἔργον τοῦ Ὁμίλου ὑπὲρ τῶν ἀστυνομικῶν καὶ τῶν οἰκογενειῶν των καὶ τὸ ὁποῖον συνίσταται εἰς τὴν ἵδρυσιν καὶ συντήρησιν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Ἀναρρωτηρίου Ο.Κ.Φ.Α. Πειραιῶς, τὴν Σχολὴν Κοπτικῆς—Ραπτικῆς διὰ τὰς θυγατέρας καὶ συζύγους τῶν ἀστυνομικῶν, τὰς παιδικὰς κατασκηνώσεις κατὰ τὸ θέρος, διὰ τὰ τέκνα τῶν ἀστυνομικῶν ἐν τῇ νήσῳ Αἰγίνῃ, τὴν παροχὴν τροφίμων εἰς τὰ ἀδενοπαθῆ τέκνα τῶν ἀστυνομικῶν, εἰδῶν ἱματισμοῦ καὶ ὑποδήσεως κατὰ τὰς μεγάλας ἑορτὰς τοῦ ἔτους εἰς τὰ μέλη τῶν οἰκογενειῶν τῶν ἀστυνομικῶν, σχολικῶν βιβλίων τῶν γυμνασιακῶν τάξεων καθ' ἕκαστον σχολικὸν ἔτος εἰς τὰ τέκνα τῶν ἀστυνομικῶν, βρεφικοῦ ἱματισμοῦ διὰ τὰ νεογέννητα τέκνα τῶν ἀστυνομικῶν, βοηθήματα εἰς τοὺς δεινοπαθοῦντας ἐκ μακροχρονίου ἀσθενείας, ὡς καὶ τὴν καθολικὴν παροχὴν φαρμάκων εἰς τοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ εἰς τὰ μέλη τῶν οἰκογενειῶν των.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς κ. Ἠλιάδης ἔρριψε τὴν ἰδέαν τῆς δημιουργίας μιᾶς βιβλιοθήκης εἰς τὸ Ἀστυνομικὸν Ἀναρρωτήριον διὰ τοὺς νοσηλευομένους ἐν αὐτῷ ἀστυνομικοὺς καὶ ἐνθουσιασθεὶς μὲ τὸ ἐπιτελούμενον ἔργον ὑπεσχέθη νὰ προσφέρῃ βιβλία του νομικά, τὰ ὁποῖα ἔχουν καὶ γενικώτερον ἐνδιαφέρον. Τὴν ἀπαρχὴν ταύτην τοῦ κ. Ἠλιάδη ἠκολούθησεν καὶ ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ἀναμορφωτικοῦ Ἀσύλου κ. Προκοπίδης, ὑποσχεθεὶς καὶ οὗτος νὰ προσφέρῃ βιβλία του διὰ τὸν ἐμπλουτισμὸν τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Ἀστυνομικοῦ Ἀναρρωτηρίου.

ΕΓΚΛΗΜΑ ΚΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Ὑπὸ ANTHONY MARTIENSSEN, κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. ΧΡΗΣΤΟΥ ΠΑΤΣΟΥΡΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

11.—Ἡ σημασία τῆς στατιστικῆς. (Ὑποτύπωσις ἐγκληματικότητος καὶ χρησιμότης τοῦ χάρτου).

12.—Ἡ χρησιμοποίησις τῶν εἰδικῶν.

***

11. Ἡ σημασία τῆς στατιστικῆς. (Ὑποτύπωσις ἐγκληματικότητος καὶ χρησιμότης τοῦ χάρτου).

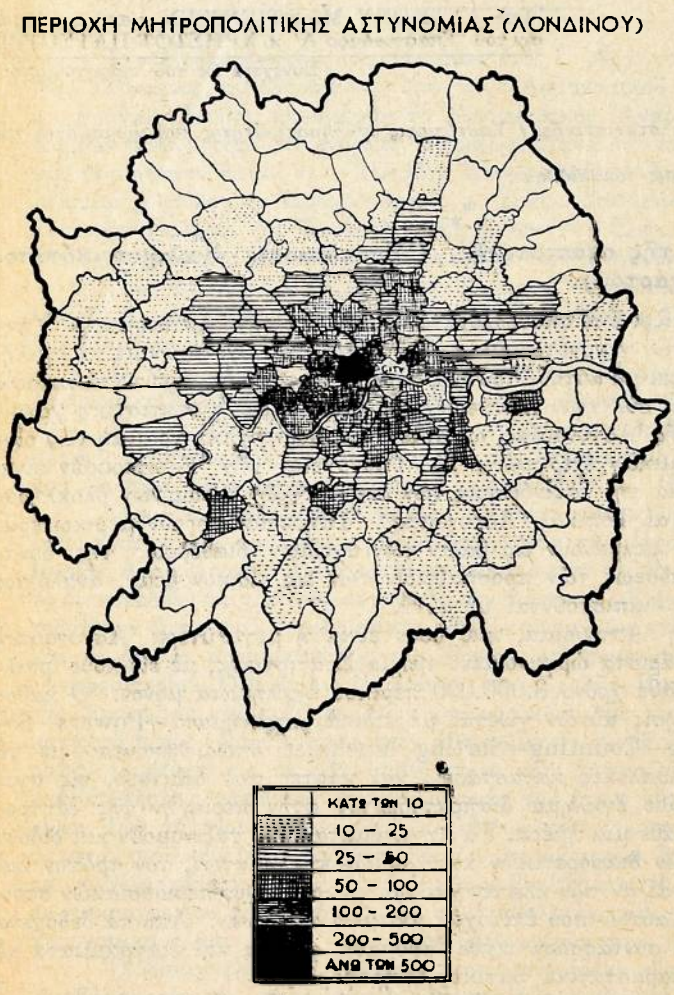
Ἡ Στατιστικὴ παίζει ἕνα σπουδαιότατον ρόλον διὰ τὴν Ἀστυνομικὴν Ὑπηρεσίαν. Ἡ ταξινόμησις τῶν γεγονότων καὶ τῶν ἀριθμῶν τῶν σχετικῶν μὲ τὰ ἐγκλήματα καὶ δυστυχήματα καὶ μὲ αὐτοὺς τούτους τοὺς ἀστυνομικούς, ἔχει κατὰ καιροὺς ὁδηγήσει ἀμέσως εἰς τὴν σύλληψιν κακοποιῶν. Κυρίως ὅμως ἡ στατιστικὴ χρησιμεύει εἰς τὴν διοίκησιν τῆς Ἀστυνομίας, ὡς συνεχὴς καθοδηγητικὴ γραμμὴ τῶν οἱασδήποτε φύσεως ἀστυνομικῶν ἐνεργειῶν. Τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν εἶναι ἡ Κεντρικὴ Ὑπηρεσία διὰ τὴν ταξινόμησιν τῶν στατιστικῶν δεδομένων ὁλοκλήρου τῆς Χώρας. Ἐπὶ πλέον αἱ Τοπικαὶ Ἀστυνομικαὶ Ὑπηρεσίαι τηροῦν μερικωτέραν στατιστικήν, τὴν ὁποίαν λαμβάνουν ὡς βάσιν τῶν σχεδίων διαθέσεως τῆς δυνάμεώς των καὶ συγκεντρώσεως τῶν προσπαθειῶν των εἰς εἰδικὸν θέμα, ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν αἱ ὁποῖαι διαπιστοῦνται μὲ αὐτά.

Ἡ Μητροπολιτικὴ Ἀστυνομία, καθ' ὅσον εἶναι ἡ μεγαλυτέρα Ἀστυνομικὴ Ὑπηρεσία, διαθέτει ἕνα ἄριστα ὠργανωμένο τμῆμα Στατιστικῆς, μὲ εἰδικοὺς ὑπαλλήλους, ποὺ ταξινομεῖ κάθε χρόνο 3.000.000 περίπου ἐγκλήματα μόνον. Ὁ καθορισμὸς καὶ ἡ καταμέτρησις αὐτῶν γίνεται μὲ εἰδικὰ μηχανήματα—Powers—Samas 3—Bank Printing—Counting—Sorting Machines ὅπως λέγονται—μὲ τὰ ὁποῖα συντάσσονται πολύπλοκες καταστάσεις καὶ κάρτες ποὺ δείχνουν, εἰς «γενικὰς λεπτομερείας», κάθε ἔγκλημα διαπραττόμενον στὴν περιοχὴν τῆς Μητροπολιτικῆς Ἀστυνομίας κάθε μιὰ ἡμέρα. Τὰ μηχανήματα αὐτὰ ταξινομοῦν καὶ δίδουν λεπτομέρειες εἴκοσι τριῶν διαφορετικῶν κατηγοριῶν ἐγκλημάτων, τὸν τρόπον καὶ τὸν τόπον τελέσεως, τὴν ἀξίαν τῶν κλαπέντων καὶ ἀνευρεθέντων περιουσιακῶν στοιχείων καὶ τὴν ἀναλογίαν αὐτῶν ποὺ ἐπιτυχῶς ἀντιμετωπίσθησαν. Ἀπὸ τὰ δεδόμενα αὐτὰ αἱ στατιστικολόγοι συντάσσουν κάθε ἑβδομάδα χάρτες καὶ διαγράμματα μὲ καμπύλες, ποὺ δίδουν παραστατικὰ ὀπτικὲς πληροφορίες.

Τὰ πορίσματα τῆς στατιστικῆς συνδυάζονται μὲ τὴν διατιθεμένην δύναμιν τοῦ Κλάδου Τάξεως καὶ Ἀσφαλείας εἰς τὰ διάφορα Ἀστυνομικὰ Διαμερίσματα καὶ Τμήματα, ὥστε ἀπὸ αὐτά, μὲ μιὰ καὶ μόνη ματιά, νὰ δύνανται οἱ διοικοῦντες ἀνώτεροι ἀξιωματικοὶ νὰ καθορίζουν ἐὰν εἶναι ἀρκετοὶ οἱ ἐν στολῇ ὑπάλληλοι εἰς μιὰν ὡρισμένην περιοχὴν διὰ τὴν πρόληψιν ἑνὸς ἐγκλήματος ἢ ἐὰν ὑπάρχῃ ἀνάγκη τῆς ἐνισχύσεως τοῦ C.I.D. (Ἀσφαλείας) εἰς μιὰν ἄλλην, ὅπου παρίσταται ἀνάγκη διεξαγωγῆς εἰδικῶν ἀναζητήσεων.

Τὰ κυριώτερα στοιχεῖα τῶν 100.000 περίπου ἐγκλημάτων ἐτησίως ὑποτυπώνονται εἰς ἕνα ἐκτεταμένον χάρτην, εἰς τὴν Αἴθουσα Ὑποτυπώσεως τῆς Σκώτλαντ—Γυάρδ. Καρφίτσες διαφόρων χρωμάτων καὶ σημαιοῦλες μὲ διαφόρους ἀριθμοὺς τα-

ποθετοῦνται ἐπὶ τοῦ χάρτου εἰς τὴν θέσιν τοῦ οἰκήματος ὅπου ἐξετελέσθησαν, αἱ ὁποῖαι παριστοῦν τὴν χρησιμοποιηθεῖσαν μέθοδον, τὴν ὥραν κατὰ τὴν ὁποίαν ἐξετελέσθη καί, διὰ τὰς περιπτώσεις ἀδικημάτων κλοπῆς, τὴν ἀξίαν τῆς κλοπιμαίας περιουσίας. Ἡ ὑποτύπωσις τῶν ἐγκλημάτων, ὅπως ἀνεφέρθη, δὲν ὑποβοηθεῖ μόνον εἰς τὸν καθορισμὸν τῶν προληπτικῶν ἐνεργειῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἀποκάλυψιν τῆς σχέσεως μεταξὺ δύο ἢ καὶ περισσοτέρων ἐγκλημάτων, ἡ ὁποία κατ' ἄλλον τρόπον θὰ ἦτο ἀδύνατος. Ἀριθμὸς κλοπῶν οἰκιῶν διὰ ῥήξεως τοῦ παραθύρου ἐκτελεσθεῖσαι π. χ. τὴν 2αν μ.μ. θὰ ὑποτυπωθοῦν εἰς τὸν χάρτην μὲ ὁμοίας σημαίας καὶ ἐκ τῶν στοιχείων, ποὺ κάθε φορὰ συλλέγονται, καθορίζεται ἡ διαδρομὴ ποὺ ἀκολουθοῦν οἱ κακοποιοὶ μετὰ ἀπὸ αὐτάς, ὥστε εἰς περίπτωσιν ἐπαναλήψεως τῆς κλοπῆς νὰ εἶναι δυνατὸς ὁ καθορισμὸς τῆς πορείας τῶν δραστῶν ἐκ τῶν προτέρων.

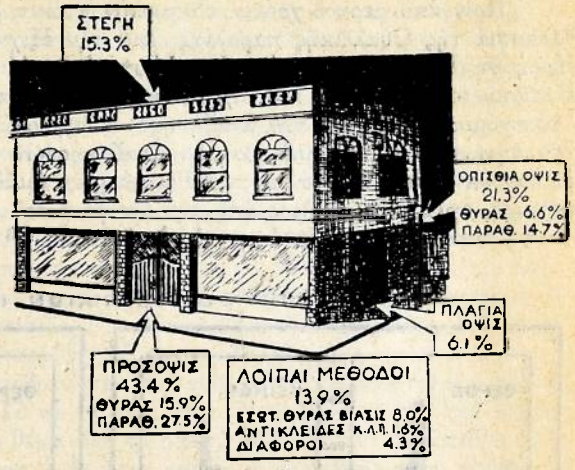
Κατανομὴ ἐγκλημάτων τὸ 1949.
Ἐγκλήματα ἀνὰ 100 ἑκτάρια κατὰ Ἀστυνομικὸν Τμῆμα

Μιὰ συνοικία ἐμαστίζετο ἀπὸ ἕνα ἰδιόρρυθμον κακοποιόν, ὁ ὁποῖος διέπραττε κλοπάς, κατὰ τὰς πρωϊνὰς συνήθως ὥρας, εἰς οἰκίας εὑρισκομένας καὶ εἰς τὰς δύο ὄχθας τοῦ μικροῦ ποταμοῦ ποὺ τὴν διέσχιζε. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἐκ τῆς ὑποτυπώσεως διεπίστωσαν, ὅτι ὁ κακοποιὸς ἐξέλεγε διαδοχικῶς οἰκίας εὑρισκομένας εἰς τὴν μίαν ὄχθην καί, μετὰ ἀπὸ δύο νύκτας, οἰκίας τῆς ἄλλης. Ἀπὸ τὴ διαπίστωσι αὐτὴ ἐστήθη παγίδα διὰ τῆς τοποθετήσεως ἀστυνομικῶν κατὰ τὴν νύκτα ποὺ εἶχαν ὑπολογίσει, ὅτι θὰ ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του καὶ μὲ εὐκολία συνέλαβον τὸν κλέπτην κατέχοντα τὰ κλοπιμαῖα, ὅταν διέβαινε τὴν γέφυρα τοῦ ποταμοῦ.

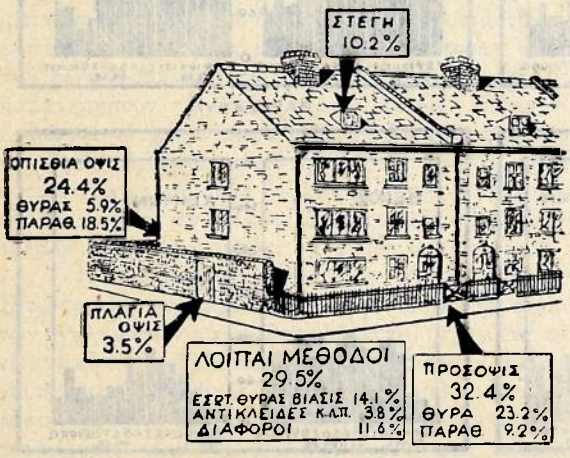
Εἰς μίαν ἄλλην περίπτωσιν ὁ χάρτης ἔδειξεν, ὅτι διαφόρων εἰδῶν κλοπαὶ διαπράττοντο εἰς ὡρισμένα ἀκραῖα σημεῖα τῆς περιοχῆς, ἀλλὰ καμμιὰ εἰς τὸ κέντρον αὐτῆς. Ὁ Διοικητὴς τῆς τοπικῆς Ὑπηρεσίας Ἀσφαλείας κατέληξε εἰς τὸ συμπέ-

ρασμα, ὅτι ὁ δράστης θὰ ἔπρεπε νὰ διαμένῃ εἰς τὸ κέντρον. Αἱ ἔρευναι ποὺ ἐπηκολούθησαν ἀπεκάλυψαν τὴν παρουσίαν ἑνὸς νεαροῦ, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχεν ἐμφανεῖς πόρους ζωῆς καὶ ὁ ὁποῖος ὅταν ἐξητάσθη παρεδέχθη τὴν ἐνοχήν του.

Μιὰ ἄλλη χρησιμότης τῆς στατιστικῆς εἶναι ἡ διαπίστωσις τῆς ἐφαρμοζομένης μεθόδου ὑπὸ τῶν διαρρηκτῶν, ὥστε νὰ δύναται ἡ Διοίκησις τῆς Ἀστυνομίας νὰ εἰδοποιῇ τοὺς ἰδιοκτήτας οἰκιῶν καὶ ἀποθηκῶν περὶ τῶν μέτρων προστασίας τὰ ὁποῖα πρέπει αὐτοὶ νὰ λαμβάνουν. Ἐπὶ πλέον, τὰ στατιστικὰ δεδομένα μελετῶνται καὶ συνάγονται συμπεράσματα ἐπὶ πολλῶν ἐνδιαφερόντων σημείων, ὅπως ἡ ἐγκληματικότης τῶν ἀνηλίκων, ἡ ἐπίδρασις τῆς πρώτης ποινῆς ἐπὶ τῶν κακοποιῶν, τὰ ἀποτελέσματα τῶν προληπτικῶν μέτρων, καὶ δίδονται ἀπαντήσεις εἰς ἐπερωτήσεις ποὺ γίνονται εἰς τὸ Κοινοβούλιον.

Διαρρήξεις καταστημάτων—ἀποθηκῶν κ.λ.π. τὸ 1949

Διαρρήξεις οἰκιῶν τὸ 1949

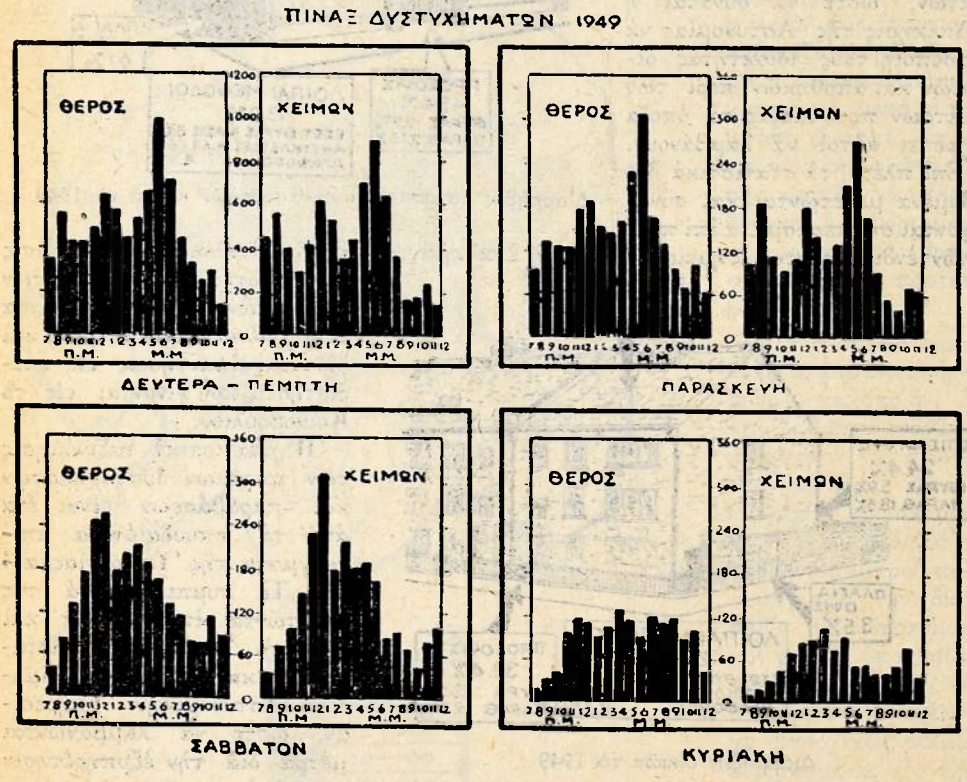
Ἡ στατιστικὴ ταξινόμησις τῶν τροχαίων δυστυχημάτων καὶ παραβάσεων εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα ἐπιτεύγματα τῆς Ὑπηρεσίας αὐτῆς. Τὰ συμπεράσματά της μελετῶνται ἐπισταμένως καὶ ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖον Μεταφορῶν καὶ ἀπὸ τὴν ἁρμοδίαν Ἀστυνομικὴν Ὑπηρεσίαν, ὥστε νὰ λαμβάνωνται μέτρα διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν καὶ βελτίωσιν τῆς κυκλοφορίας.

12. Ἡ χρησιμοποίησις τῶν εἰδικῶν.

Ἀπὸ πλευρᾶς ἀσφαλείας, (ὑπηρεσίας τῶν ντέτεκτιβ) ἡ ἐκμετάλλευσις τῶν εἰδικῶν ἐπιστημόνων καὶ ἐμπειρογνωμόνων δὲν εἶναι καὶ τόσον εὔκολος ὅσο φαίνεται. Κατ' ἀρχὴν ὁ ντέτεκτιβ πρέπει νὰ δύναται νὰ καθορίσῃ τὸν ἀπαιτούμενον ἐμπειρογνώμονα διὰ κάθε περίπτωσιν. Ἕνας ἐπιπλοποιὸς ἢ ξυλουργός, π.χ., θὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ τοῦ πῇ περισσότερα γιὰ ἕνα κομμάτι ξύλο, ποὺ εὑρέθη εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος, ἀπ' ὅσα ὁ χημικὸς μὲ τὸ ἐργαστήριόν του. Εἰς περιπτώσεις πυροβολισμῶν εἶναι πολλὲς φορὲς προτιμώτερον νὰ ἐρωτηθῇ ἕνας ὁπλοποιός, ἐπὶ πλέον τοῦ εἰδικοῦ ἐπὶ τῶν βλημάτων (Ballistic). Ὁ ὑδραυλικὸς γνωρίζει πιὸ πολλὰ περὶ τοῦ δικτύου διανομῆς ὕδατος εἰς μίαν πόλιν, ἀπὸ ὅ,τι ἕνας πολιτικὸς μηχανικός. Εἰς κάθε περίπτωσιν ὁ ντέτεκτιβ πρέπει νὰ χρησιμοποιῇ τὴν λογικήν του διὰ νὰ κα-

θορίσῃ ποῖον πρέπει νὰ συμβουλευθῇ. Εἰς πολλὰς περιπτώσεις ὁ ντέτεκτιβ πρέπει νὰ «πηδᾷ στὸ σκοτάδι».

Πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια τὸ γυμνὸν πτῶμα μιᾶς γυναικὸς εὑρέθη στὴν ἀκροθαλασσιὰ τῆς Οὐαλλικῆς παραλίας. Διὰ τὴν ἐξιχνίασιν τῆς περιπτώσεως, ἡ ὁποία ἐξελήφθη ὡς φόνος, ἀπεστάλη ἕνας Ἀστυνόμος Α΄ τῆς Σκώτλαντ—Γυάρδ. Μετὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ πτώματος καὶ τὴν μελέτην τῆς σχετικῆς ἰατροδικαστικῆς ἐκθέσεως, ὁ Ἀστυνόμος προέβη εἰς τὴν ἀναζήτησιν στοιχείων εἰς τὰ γειτονικὰ χωριά. Τὸ θῦμα ἦτο ἄγνωστον ἐκεῖ, ἀλλὰ ἐκ τῶν ἀναζητήσεων συνήχθη ἡ πιθανότης, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἠμποροῦσε νὰ εἶχεν ἔλθει μὲ μιὰν ὁμάδα τουριστῶν ποὺ ἐπισκέφθη τὴν περιοχή, πρὶν λέγες ἡμέρες ἀπὸ τὴν ἀνεύρεσι τοῦ πτώματος. Κατόπιν αὐτοῦ ὁ ντέτεκτιβ ἀπεφάσισε νὰ ἐξετάσῃ τοὺς ἐκεῖ ἁλιεῖς. Ἀπὸ αὐτοὺς ἔμαθεν ὅτι συχνὰ εὕρι-

σκαν κομμάτια ναυαγίου στὴ περιοχὴ αὐτή, τὰ ὁποία ἐφαίνοντο καθαρὰ ὅτι προήρχοντο ἀπὸ τὸ μέρος μεταξὺ τοῦ Ντόβερ καὶ τοῦ Χάστιγκς. Οἱ ἁλιεῖς τοῦ εἶπαν ἐπὶ πλέον ὅτι τὸ ρεῦμα τοῦ στενοῦ (Σ. Μ. ἐννοεῖ τῆς Μάγχης) περνοῦσε καὶ προκαλοῦσε παλλίρροια εἰς τὸ σημεῖον ποὺ ἀνευρέθη τὸ πτῶμα. Ὁ Ἀστυνόμος μετὰ ἀπὸ αὐτὰ ἐπεξέτεινε τὰς ἀναζητήσεις του εἰς τὸ Χάστιγκς καὶ ἀνεκάλυψε ὅτι μιὰ νεαρὰ γυναῖκα εἶχε πνιγῇ ἐνῷ κολυμβοῦσε στὴ θάλασσα, ἀλλὰ τὸ πτῶμά της δὲν εἶχεν ἀνευρεθῇ. Μετὰ ἐκάλεσε τοὺς συγγενεῖς τοῦ θύματος, οἱ ὁποῖοι ἀνεγνώρισαν τὸ πτῶμα ποὺ εὑρέθη στὴν Οὐαλλία καὶ δι' αὐτῶν διεπιστώθη ἡ ταυτότης καὶ μαζὶ μὲ αὐτὴ καὶ ἡ αἰτία τοῦ θανάτου της.

Ἀφοῦ ὁ ντέτεκτιβ καθορίσῃ τὸν ἐμπειρογνώμονα ποὺ πρέπει νὰ συμβουλευθῇ,

εἶναι ἀνάγκη νὰ ξέρῃ τὶ ἐρωτήματα θὰ τοῦ ἀπευθύνῃ. Τὰ ἐρωτήματα θὰ πρέπει νὰ εἶναι ὅσο τὸ δυνατὸν σαφέστερον διατυπωμένα. Ἐπὶ πλέον ὁ ντέτεκτιβ πρέπει νὰ γνωστοποιήσῃ εἰς τὸν ἐμπειρογνώμονα ποὺ ἀπευθύνεται ὅσα στοιχεῖα χρειάζονται σ' αὐτὸν διὰ νὰ ἀπαντήσῃ. Πρέπει ἐπίσης νὰ γνωρίζῃ, ὅτι ὅσον ἡ ἐπιστημονικὴ γνῶσις ἐπεκτείνεται, τόσον ἡ βεβαιότης τοῦ ἐπιστήμονος περὶ ὡρισμένων γεγονότων ἐλαττοῦται. Αἱ ἐξαιρέσεις τῶν ἀπείρων «κανόνων» ἔχουν γίνει τόσον πολλαί, ὥστε ξεπερνοῦν τὰς περιπτώσεις διὰ τὰς ὁποίας εἶχον διατυπωθῆ οἱ κανόνες ἀρχικῶς. Ὁ ἐπιστήμων, κατὰ συνέπειαν, εἶναι ἐπιφυλακτικὸς καὶ ἀποφεύγει πολλὲς φορὲς νὰ δώσῃ συγκεκριμένην ἀπάντησιν ἐπὶ ἑνὸς θέματος, ἔστω καὶ ἂν φαίνεται ἁπλοῦν εἰς τὸν ντέτεκτιβ. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ὁ ντέτεκτιβ δὲν πρέπει νὰ τὸν πιέζῃ. Ἐὰν πράξῃ τοῦτο τὸ μόνο ποὺ μπορεῖ νὰ ἐπιτύχῃ θὰ εἶναι ἢ ἡ ἀδικαιολόγητος ὄχλησις τοῦ ἐπιστήμονος ἢ ἡ λῆψις ἐσφαλμένων ἀπαντήσεων, ποὺ δὲν θὰ ἀνθέξουν εἰς τὴν κριτικήν. Πρέπει νὰ δίδεται πίστωσις χρόνου κατὰ τὸν ὁποῖον ὁ καλούμενος ἐπιστήμων θὰ καταστῇ ἱκανὸς νὰ ἀπαντήσῃ ἐπακριβῶς, εἰς τρόπον ὥστε ἡ ὑπεράσπισις τοῦ κατηγορουμένου νὰ μὴ δύναται νὰ καταρρίψῃ τὰ συμπεράσματά του.

Ἡ χρησιμοποίησις τῆς γνωμοδοτήσεως τοῦ εἰδικοῦ εἰς τὸ δικαστήριον πρέπει νὰ ἐνδιαφέρῃ πολὺ τὸν ντέτεκτιβ. Τὸ νὰ τονισθῇ ὅτι ὁ ἐξεταζόμενος ἀπὸ τῆς θέσεως τοῦ μάρτυρος εἶναι εἰδικὸς διὰ τὸ θέμα διὰ τὸ ὁποῖον ὁμιλεῖ, σπανίως πείθει τοὺς ἐνόρκους, ὅτι αὐτὰ ποὺ ἐκθέτει εἶναι ἡ ἀλήθεια καὶ μόνη ἡ ἀλήθεια, ποὺ πρέπει νὰ πιστέψουν, ἐπειδὴ τὴν λέγει αὐτός. Πρέπει πάντοτε νὰ ἀναλύονται εἰς τοὺς ἐνόρκους τὰ συμπεράσματα του, ὥστε νὰ ἀντιληφθοῦν κατὰ κάποιον τρόπον τὸ ἀντικείμενον καὶ νὰ σχηματίσουν κι' αὐτοὶ τὰς προσωπικάς των γνώμας. Τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα, π.χ., πρέπει νὰ ὑποδεικνύωνται κατὰ τὸν τρόπον ποὺ ἀναφέραμε. Συγκριτικαὶ φωτογραφίαι τῶν βλημάτων ποὺ εὑρέθησαν στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος καὶ αὐτῶν ποὺ ἐλήφθησαν ἀπὸ τὸ ἴδιο ὅπλο, τίθενται ὑπ' ὄψιν τῶν ἐνόρκων, ὥστε οἱ ἴδιοι νὰ παρατηρήσουν τὰ κοινὰ σημεῖα αὐτῶν. Ὅταν εἶναι ἀναγκαῖον πρέπει νὰ ὑποδεικνύωνται τὰ χειρόγραφα μιᾶς ὑποθέσεως πλαστογραφίας καὶ νὰ ἐξηγῆται ὁ συλλογισμὸς ἀποδείξεως ταυτότητος ἢ μὴ αὐτῶν· ἐπὶ πλέον δύνανται νὰ παρουσιάζωνται αὐτὰ ὀπτικῶς εἰς τοὺς ἐνόρκους. Ὅταν ἡ ὑπόθεσις ἐπιτρέπῃ, ὁ ντέτεκτιβ πρέπει νὰ παρουσιάζῃ εἰς τὸ δικαστήριον στοιχεῖα τὰ ὁποῖα νὰ εἶναι ὀφθαλμοφανῆ, νὰ δύνανται δηλαδὴ οἱ ἔνορκοι ἰδίως, νὰ τὰ δοῦν καὶ νὰ τὰ πιάσουν.

Ἡ συμβολὴ τῆς ἐπιστήμης ἔχει βοηθήσει κατὰ πολὺ τὴν τελειοποίησιν τῆς ἀστυνομικῆς τεχνικῆς, ἀλλὰ παρ' ὅλην τὴν ἐξέλιξιν αὐτὴν αἱ ἀρχαὶ ἐξερευνήσεως τῶν ἐγκλημάτων παραμένουν ἀμετάβλητοι κατὰ τὰ τελευταῖα ἑκατὸ χρόνια. Ἡ ἀντικειμενικὴ ἐκμετάλλευσις τῶν δεδομένων, ἡ προσεκτικὴ ἐξέτασις τῶν μαρτύρων καὶ ὑπόπτων, ὁ μεθοδικὸς διαχωρισμὸς τῶν οὐσιωδῶν ἀπὸ τὰς ἐπουσιώδεις λύσεις, ἡ βασικὴ ἀνάγκη ἐξετάσεως δεδομένης περιπτώσεως ἄνευ ἀκαίρου διατυπώσεως συμπερασμάτων καὶ πρὸ τῆς συγκεντρώσεως ἐπαρκῶν πραγματικῶν βάσεων, διὰ τὸν σχηματισμὸν λογικῆς ὑποθέσεως καὶ —πάνω ἀπὸ ὅλα αὐτὰ— ἡ πρωταρχικὴ προϋπόθεσις κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ντέτεκτιβ πρέπει νὰ ἔχῃ τὸ μυαλό του ξεκάθαρον ἀπὸ κάθε προκατάληψιν, εἶναι—καὶ θὰ εἶναι—αἱ βασικαὶ ἀρχαὶ ποὺ κατευθύνουν τὸν ντέτεκτιβ στὸ ἔργον του.

(Συνεχίζεται)

Γιὰ σκλάβα δὲν γεννήθηκες
Κύπρο, νὰ σὲ κρατοῦνε
πισθάγκωνα μὲ ἅλυσσες
καὶ νὰ σὲ τυραννοῦνε.

Σὺ εἶσαι γῆ Ἑλληνική
κι' αὐτὸ τὸ ξέρουν ὅλοι.
Ἡ Δύσις, ἡ Ἀνατολὴ
κι' αὐτοὶ οἱ δύο πόλοι.

Μὲ τὶ δικαίωμα λοιπὸν
τὸ χῶμα σου πατοῦνε,
αὐτοὶ ποὺ ἐσὺ τοὺς δίδαξες
πῶς πρέπει γιὰ νὰ ζοῦνε;

✱

Σώπασε Κύπρο νὰ πονᾷς
καὶ δάκρυα νὰ χύνῃς,
πᾶρε ἀπ' τὸ κῦμα τὸν ἀφρὸ
τὸ πρόσωπο νὰ πλύνῃς.

Καὶ στῆσε τώρα ὄρθιο,
ψηλὰ τ' ἀνάστημά σου,
φώναξε τοὺς λεβέντες σου
νὰ ρθοῦν ὅλοι σιμά σου.

Νὰ ζώσουνε τὰ ἅρματα
καὶ νὰ βροντοφωνήσουν,
πὼς πρέπει πιὰ ἐλεύθεροι
σὰν Ἕλληνες νὰ ζήσουν.

✱

Δὲν πρέπει ἀπὸ δάκρυα
Κύπρο μου νὰ στεγνώσῃς,
γιατὶ ἂν ἄλλα χρειασθοῦν
δὲν θἄχῃς πιὰ νὰ δώσῃς.

Σὰν φέξῃ Κόρη ἡ ποθητὴ
ἡλιόλουστη ἡμέρα,
ποὺ θὰ σὲ σφίξῃ στὴ θερμὴ
ἀγκάλη ἡ Μητέρα.

Θὰ εἶναι ὅμως τῆς χαρᾶς
τὰ δάκρυα ἐκεῖνα
καὶ ὅπου πέφτουνε μυρτιὲς
θὰ βγαίνουνε καὶ κρῖνα.

Βασ. Μανιάτης Ἀστυφύλαξ

«Ἐμεῖς... Ἐσεῖς...
Οἱ καλλιτέχναι...
καὶ τὸ Καρναβάλλι»

Μάρτιος 1956.

«Γιορτινὰ στολισμένη καὶ μὲ ἐντελῶς καινούργιες δυνάμεις σᾶς καλησπερίζει ἀπόψε αὐτὴ ἡ στήλη. Ὁ συντάκτης της βρῆκε τὸ δρόμο τῆς ζωῆς του. Ἕνα λιθάρι μικρούτσικο κύλησε στὴν ἥσυχη λίμνη τῶν λογισμῶν του, κι' ἡ ψυχή του φουρτούνιασε, πετάχτηκε ἔντρομη, πῆρε ζωὴ καὶ τράβηξε ψηλά...νὰ κάνῃ τοὺς Οὐρανοὺς δικούς του...

Ἔμπνευσις!!! Ξέρετε τί εἶναι; Ὤ! ἕνα τ ί π ο τ ε...

Εἶναι ἕνα «φτωχὸ σπουργιτάκι» ἀπέναντι στὸ δέντρο ποὖρχεται νὰ σοῦ κελαηδήσῃ μιὰν στιγμὴ μοναξιᾶς σου...Παίρνεις τότε αὐτὸ τὸ ἁπλὸ κελάηδημα, τὸ κλείνεις στὴν ψυχή σου, τὸ κάνεις σκοπὸ τῆς ζωῆς σου... Καὶ γράφεις...

Ὅλο γράφεις... γεμίζεις σελίδες ἀτέλειωτες... σελίδες ὅλο φωτιά...

Αἰσιοδοξία!!! Ἕνα βιολὶ ποὺ παίζει στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου κάποια ἀστρόφεγγα Μεσάνυχτα... μιὰ βάρκα ποὺ ταξιδεύει στὸ Πέλαγος... δυὸ μάτια νὰ κλαῖνε γιὰ σένα... Μιὰ καρδιὰ νὰ χτυπᾷ ἀποκλειστικὰ στὸ δικό σου σκοπό... Κι' ὅλα πηγαίνουν καλά... Τίποτε δὲν σὲ φοβίζει...

Ἡ Μεγάλη Στιγμή... πολὺ μεγάλη—ἔστω κι' ἂν τὴν φέρνῃ μιὰ τόση δὰ μικρούτσικη ἀσήμαντη λεπτομέρεια...

Νοιώθω ἀπόψε πολλὴ εὐτυχία... Μακάρι νὰ μποροῦσα νὰ σᾶς τὴν μεταδώσω... Μακάρι νὰ σᾶς τὴ χάριζα ὁλόκληρη...Μακάρι νὰ μπορούσατε νὰ μὲ καταλάβετε...

Μιὰ ἀλλαγὴ στὴ ζωή μου... Ἕνα καινούργιο Κεφάλαιο...

Κι' αὐτὸ τὸ κεφάλαιο ἂς τὸ ἀνοίξῃ μιὰ ὀρχήστρα...γιὰ νὰ δώσῃ τὸ ρυθμὸ ἐκείνης τῆς βραδυᾶς...

***

Ἀπόψε θὰ σᾶς μιλήσω γιὰ τοὺς δυὸ ἀποκρηάτικους χορούς ποὺ ἔδωσε ἡ Σχολή, γιὰ τὴν ψυχαγωγία τῶν δοκίμων Ὑπαστυνόμων καὶ τῶν Ἀρχιφυλάκων, δυὸ Σάββατα τοῦ Καρναβαλλιοῦ....

....

«Οὔσης ὀψίας τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τῇ μιᾷ τῶν Σαββάτων...»

Κυκλῶστέ με αὐτὴν τὴν μεγαλόπρεπη ἀνοιξιάτικη Νύχτα, ὦ σεῖς Μοῦσες τῆς Τέχνης... Πᾶρτε με μαζί σας καὶ φέρτε με μακρυά... Σ' ἕνα παραμυθένιο τόπο... Κάντε με νὰ πονέσω καὶ νὰ χαρῶ... Πᾶρτε αὐτὲς τὶς ἄτεχνες γραμμές μου καὶ φέρτες στὸν Ὄλυμπο, θυμίαμα στοὺς δώδεκα θεούς...

Ἀπόψε ἂς πλημμυρίσουμε χαρά... Ἂς χορέψουμε... Ἂς πιοῦμε... Ἂς ἐρωτευτοῦμε... Μὰ θἄρθουν—τὸ ξέρω θἄρθουν—οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι νὰ μὲ λιθοβολήσουν. Δὲν θέλουνε νὰ καμαρώνω τὰ γλέντια τῶν ἀνθρώπων, τὶς χαρές, τὴν ὁμορφιά τους... Μὲ θέλουνε ἀξύριστο, ἀγριεμμένο, μὲ τρίχινο σάκκο στὸ κορμί, νὰ κλαίω καὶ νὰ ὀδύρομαι γιὰ τὶς ἁμαρτίες τοῦ Κόσμου...

Θὰ ἀποστρέψουν ὠργισμένοι τὰ πρόσωπα ἂν τολμήσω νὰ περιγράψω ἕνα χορό... Θὰ ὀργιστοῦν ἂν τραγουδήσω τοὺς καλλιτέχνες...

Αὐτοί, ποὺ νοιώθουν τὸν Γλυκὸ Χριστὸ σὰν σκληρὸ τύραννο ποὺ ψάχνει νἄβρῃ εὐκαιρία νὰ βασανίσῃ τοὺς ἀνθρώπους, θἀρθοῦν νὰ μὲ λιθοβολήσουν...

Οἱ Φαρισαῖοι... οἱ διϋλίζοντες τὸν κώνωπα καὶ καταπίνοντες τὴν κάμηλον... Θὰ τραβήξουν ἀναστατωμένοι τὰ μαλλιά τους...Κοιλάδα τοῦ Κλαθμῶνος θεωροῦν

αὐτὴ τὴ ζωή... Ἔγκλημα χαρακτηρίζουν τὴν κοσμικὴ χαρά...Καὶ θέλουν νὰ μᾶς γνωρίσουν μ' ἕνα θεὸ κατσουφιασμένο, ἄξεστο, γκρινιάρη, σκληρό...

Μὰ ὄχι...

Ὑποκριταί!!!...Γιὰ σᾶς εἶπεν ὁ Καλὸς Χριστὸς ἐκεῖνα τὰ πύρινα : «Οὐαὶ Ὑμῖν»... Γιατὶ αὐτὸς εἶναι ἡ Αἰώνια Χαρά...

Δὲν εἶναι ἀρετὴ ἡ λύπη...Δὲν ζήτησε ὁ Θεὸς νὰ μαυροντύσῃ τὸν κόσμο, τὸ πλάσμα του τὸ ἀγαπημένο...

Θεὸς ἀγάπης Αὐτός, κι' ὄχι τοῦ μίσους, Θεὸς τῆς Εὐσπλαγχνίας, μᾶς παράγγειλε νὰ χαίρουμε πάντα...Νὰ ξεκινᾶμε μ' εὐθυμία κάθε πρωΐ γιὰ τὴ δουλειά μας, εὐτυχισμένοι νὰ γυρνᾶμε τὸ βράδυ...

Ὑποκριταί...Δὲν ἔχετε ἐσεῖς καρδιά... Δὲν εἶστε χριστιανοί... Εἶστε τυμβωρῦχοι τῶν παραδόσεών μας...

Ἡ εὐθυμία καὶ ἡ καλωσύνη εἶναι σημάδι ψυχικῆς καθαρότητος καὶ ὁμορφιᾶς...

Ρίξτε μιὰ ματιὰ σ' ἕνα παιδί... Εἶναι πάντα χαρούμενο...Γιατὶ εἶναι ἀθῷο...

Καὶ ὁ Θεός μας μᾶς κάλεσε νὰ γίνουμε σὰν τὰ παιδιά...

Οἱ Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι!!!!

Ἀλλὰ ἄφετε αὐτούς...Οὐ γὰρ οἴδασι τὶ ποιοῦσι...

***

Τὸ Καλοκαίρι πλησιάζει... Ἡ Ἄνοιξη ἀνήσυχη κόβει βόλτες ἐδῶ κι' ἐκεῖ, σὰν νὰ καρτερῇ τὸν καλό της...Πουθενὰ δὲν στέκεται...πάει κι' ἔρχεται... Ὅλο γυρνᾷ. Φιλᾷ τὰ ἀγριολούλουδα καὶ τὰ κοκκινίζει, ἀγγίζει τὰ δέντρα καὶ τὰ γεμίζει ἄνθη, κυττᾷ τὸν Ὁρίζοντα καὶ τὸν ἐμπνέει...

Ἡ φύση ὅλη ξαναπαίρνει ζωή... Καὶ χαίρουμαι κι' ἐγὼ μαζί της... Καὶ τὴν

Παλαίμαχοι ἀστυνομικοὶ μετὰ τοῦ Διοικητοῦ τῆς Σχολῆς καὶ τοῦ καθηγητοῦ κ. Κωνσταντινίδη μετὰ τῆς κυρίας του, εἰς τὴν οἰκογενειακὴ ἀποκρηάτικη συγκέντρωση τῶν δοκίμων Ὑπαστυνόμων.

καμαρώνω...Καὶ τὴν ἐρωτεύουμαι διπλά... Ἄμποτε οἱ ἄνθρωποι νὰ γιόμιζαν τὸ πυθάρι τῆς ψυχῆς τους μονάχα μὲ χαρές!!!!

...Ἄνοιξη... Καὶ κοντά της γεννιέται τὸ Καρναβάλλι...Γεννιέται κάθε χρόνο πάντα τέτοια ἐποχή... Δὲν εἶναι τόσο νέο ὅπως ἐμφανίζεται... Τάχει τὰ χρονάκια του... Γεννήθηκε στὰ πολὺ παληὰ τὰ χρόνια στὴν Ἑλλάδα... Εἶχε βέβαια ἄλλη ὀνομασία... Λεγότανε τότε «Διονύσια». Ἀλλ' αὐτὸ τί μᾶς ἐνδιαφέρει;...

Ἄλλοι πάλι λένε πὼς γεννήθηκε στὴ Ρώμη σὰν «Βακανάλια» ἢ «Σατουρνάλια»... Ἀλλὰ κι' αὐτὸ δὲν μᾶς πολυσκοτίζει, οὔτε μᾶς ἀφορᾷ...

Τὸ μόνο ποὺ ἐνδιαφέρει ἐμᾶς, τὸ μόνο ποὺ βλέπουμε καὶ προσέχουμε εἶναι ὅτι τὸ Καρναβάλλι μοιάζει μὲ παλλαϊκό, χαρούμενο, εὔθυμο καὶ διασκεδαστικὸ ξεσήκωμα τῶν ἀνθρώπων, ποὺ χωρίζονται σὲ λογιῶν-λογιῶν μεγάλες πολυθόρυβες παρέες, καὶ πίνουν, καὶ χορεύουν, καὶ τραγουδᾶνε, καὶ μεταμφιέζονται, καὶ εἶναι εὔθυμοι, καὶ ξενυχτᾶν...

Ὅλοι μαζί, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἄντρες καὶ γυναῖκες, φτωχοὶ καὶ πλούσιοι τὸ «ρίχνουν ἔξω» αὐτὲς τὶς μέρες, γεμίζοντας τὰ σπίτια, τὶς ταβέρνες, τὰ κέντρα, τοὺς δρόμους, μὲ ζωή...

Μιὰ τρελλὴ ἀτμόσφαιρα μασκαράτας τοὺς ἐνώνει... Καὶ κάνουν ὅ,τι μποροῦν γιὰ νὰ ζήσουν ἔντονα τὴν εὐκαιρία ποὺ τοὺς παρουσιάζεται...

Αὐτὸ περίπου εἶναι, νομίζω, τὸ Καρναβάλλι, στὰ χρόνια μας τουλάχιστον...

***

Αὐτὸ λοιπὸν τὸ εὔθυμο Καρναβάλλι, κι' ἡ ξελογιάστρα ἄνοιξη ἦρθαν καὶ στάθηκαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς Σχολῆς, λίγες μέρες πρίν, γιὰ νὰ μᾶς κάνουν καντάδα... Καὶ μᾶς προσκάλεσαν νὰ κλείσουμε τὰ βιβλία, τὰ τετράδια, τὰ θρανία, τὰ διδακτήρια, τὰ μπαοῦλα καὶ νὰ ἀνοίξουμε τὴν καρδιά μας καὶ νὰ τὴν ἀφήσουμε νὰ τραβήξῃ ὅπου προτιμάει...

Πώ! Πώ! ντροπή!!!... Ἐδῶ εἶναι Σχολὴ καλέ. Ἀπὸ μᾶς τί ζητᾶτε;... Δὲν λέμε... Καλὰ θάτανε... Ὅμορφα θὰ περνούσαμε... Τρεῖς μῆνες τώρα ζοῦμε σὰν ἀσκητές... Ἀγωνιζόμαστε ἀδιάκοπα, σκληρὰ πολλὲς φορές... Ὡραῖα θάτανε νὰ μπορούσαμε νὰ γλεντήσουμε κι' ἐμεῖς σὰν τοὺς ἄλλους, μὰ δὲν κάνει... Εἶναι παράβαση τοῦ Κανονισμοῦ...Σταθῆτε νὰ σᾶς βρῶ μάλιστα καὶ τὸ σχετικὸ Κεφάλαιο...

Μὰ μὲ ποιὸ δικαίωμα, καλὲ μπαίνετε μέσα; Ποῦ πᾶτε; Ἐκεῖ εἶναι ἡ μεγάλη αἴθουσά μας. Μὴν μπαίνετε. Ἴσως νἄναι δόκιμοι μέσα νὰ κάμουν μάθημα... Τί εἴπατε; Ἔχετε ἄδεια εἰσόδου; Ἀπὸ ποιόν; Πῶς;

Κι' ἡ ἄδεια ἦταν ὑπογεγραμμένη ἀπὸ τὸν Διευθυντή μας...Καλοῦσε τὸ Καρναβάλλι κοντά μας δυὸ Σάββατα...

Κι' ἐμεῖς ὅλο χαρὰ κρεμάσαμε τὰ ροῦχα ὑπηρεσίας, ντυθήκαμε στολὲς ἐξόδου καὶ κατεβήκαμε στὴν Μεγάλη Αἴθουσα νὰ τὸ ὑποδεχτοῦμε...

Αὐτὸ εἶναι ὅλο... Οὔτε μεγάλες προετοιμασίες, οὔτε μεγαλόπνοα σχέδια... Καὶ ἡ Σχολὴ συνέχισε τὴν παράδοσή της... Τὴν κοσμική της παράδοση... Θάμπωσε φίλους καὶ ἐχθροὺς καὶ μάζεψε κοντά της ἕναν ἐνθουσιασμένο κόσμο. Ὦ! Ἂν ξέρατε ἐσεῖς οἱ ἄλλοι ποιὸ σοβαρὸ ἔργο ἐκτελεῖται στὸν καλλιτεχνικὸ τομέα ἀπὸ τὴ Σχολή, πόσο γαλάζια μορφὴ παίρνει γιὰ νὰ προπαγανδίσῃ τὶς ἀστυνομικὲς ἀρχές, πόσο σεβασμό, πόση κατάπληξη προκαλεῖ παντοῦ ὅπου ἐμφανίζεται, θὰ στέκατε κατάπληκτοι μπροστὰ στὶς ἱκανότητες καὶ τὴ πνευματικὴ Δύναμη Ἐκείνου, γύρω ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἀναπτύχθηκε γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Ἀστυνομικὴ Ἱστορία αὐτὴ ἡ λουλουδιασμένη καλλιτεχνικὴ δράση, ποὺ πληθαίνει μὲ γοργὸ ρυθμὸ τοὺς φίλους μας καὶ ἀποτελεῖ τὴν ὡραιότερη διαφήμιση γιὰ τὸ Ἀστυνομικὸ Σῶμα ὁλόκληρο...

Ἐκεῖνος ὠργάνωσε τὶς δυὸ αὐτὲς οἰκογενειακὲς συγκεντρώσεις, τὶς ὠργάνωσε μὲ τὸν δικό του ἁπλὸ τρόπο... Γι' αὐτὸ καὶ ἡ ἐπιτυχία τους ἦτανε μεγάλη.

Στόλισε τὴν αἴθουσα, ἐργάστηκε προσωπικὰ πρὸς κάθε κατεύθυνση, κανόνισε ὅλες τὶς λεπτομέρειες, κι' ὅταν ὕστερα ἀποσύρθηκε στὸ τραπεζάκι του γιὰ νὰ γλεντήσῃ μαζί μας, εἶχαν βρῆ ὅλα τὸ δρόμο τους. Ἐσεῖς, ἐμεῖς κι' οἱ καλλιτέχνες. Ὅσοι φίλοι καλλιτέχνες διαβάζετε ἐτοῦτες ἐδῶ τὶς γραμμές μου θὰ καταλάβετε τί θέλω νὰ πῶ. Γιατὶ μονάχα ἐσεῖς εἶστε σὲ θέσῃ νὰ ξέρετε πόσο ψηλὰ στέκεται αὐτὴν τὴν ὥρα ἡ Σχολὴ στὸν πνευματικὸ τομέα καὶ πόσες φορὲς σταθήκατε κατάπληκτοι μπροστά του καὶ μοῦπατε πὼς εἶμαι τυχερὸς ποὺ ὑπηρετῶ ὑπὸ τὶς διαταγές του ἢ πὼς «εἶμαι γέννημα καὶ θρέμμα δικό του»....

Μὴν περιμένετε νὰ σᾶς περιγράψω αὐτὲς τὶς δυὸ συγκεντρώσεις μας. Ἂς ἀφήσουμε τὶς περιγραφὲς γιὰ ἄλλοτε. Ἔχουμε καιρὸ μπροστά μας... Ἐκδρομές, Πάσχα, ψυχαγωγικὰ ἀπογεύματα...

'Απὸ σήμερα ἐγκαινιάζω ἄλλο στύλ—καθὼς ἄλλαξε ἡ ζωή μου τόσο ξαφνικά—Καὶ θἄθελα νὰ μὴν εἶναι αὐτὴ ἐδῶ περιγραφή... Νἄναι μονάχα σχολικὲς σημειώσεις. Σημειώσεις ἑνὸς δοκίμου 'Αρχιφύλακος....

Σὰν ἐγγραφή, ἂς ποῦμε, στὸ βιβλίο Συμβάντων τῆς καρδιᾶς μου, μὲ περίληψη: **«'Εσεῖς... ἐμεῖς... οἱ καλλιτέχνες... καὶ τὸ Καρναβάλλι».**

—'Εμεῖς λοιπόν... Εἴμαστε 100 περίπου ἄντρες—Δόκιμοι 'Υπαστυνόμοι καὶ 'Αρχιφύλακες... Κι' ἀνοίξαμε 'κεῖνα τὰ Σάββατα τὶς καρδιές μας γιὰ νὰ σᾶς ὑπο-

Δύο μικρὲς δεσποινίδες ποὺ ἐτίμησαν τὴν οἰκογενειακὴ [ἀποκρηάτικη] συγκέντρωση τῶν δοκίμων 'Υπαστυνόμων, ἐνῷ χορεύουν μὲ σοβαρότητα μεγάλων... κυριῶν.

δεχτοῦμε. Ξεχαστήκαμε κοντά σας. Γινήκαμε παιδιά. Πήραμε θάρρος. Περάσαμε δυὸ ὄμορφα, ὀνειρεμμένα βράδυα...

'Η μουσικὴ ἦταν διαλεχτή, γλυκὸ τὸ τραγούδι, χορὸς πολὺς καὶ γιὰ κάθε γοῦστο, τὸ φαγητό, τὸ κρασί, τὸ κέφι ποτὲ δὲν ἐξαντλήθηκαν καὶ ἡ Αἴθουσα ἔλαμπε κι' ἐκείνη ἀπὸ εὐτυχία...

Μιλήσατε στὶς καρδιές μας... Καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμε. Ὅλους σᾶς εὐχαριστοῦμε. Καὶ γιὰ ὅλα.

Εὐχαριστοῦμε τὸν Διευθυντή μας ποὺ ἔφτειαξε τόσο λαμπρὲς αὐτὲς τὶς δυὸ γιορτινὲς οἰκογενειακὲς συγκεντρώσεις, ἐσᾶς ποὺ μᾶς ἐπισκεφθήκατε καὶ μᾶς τιμήσατε, τοὺς καλλιτέχνες ποὺ μᾶς κράτησαν διαλεχτὴ συντροφιά, τὸν πρῶτο ἐξόριστο Κύπριο κ. Θεόδωρο Καλοκασίδη ποὺ εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ μᾶς χαρίσῃ μιὰ ἀλησμόνητη συγκίνηση μιλῶντας γιὰ τὴν Κύπρο μας καὶ γεμίζοντας τὴν καρδιά μας μὲ λαχτάρα γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσή της ἀπὸ τὴν σκλαβιά της, τὸν Καλὸ Θεὸ ποὺ μᾶς ἀξίωσε νὰ βρισκώμαστε ἐδῶ μέσα καὶ νὰ ζοῦμε αὐτὲς τὶς εὐτυχισμένες στιγμές... Ὅλους σᾶς εὐχαριστοῦμε... Αὐτὰ τὰ δυὸ λόγια θέλαμε νὰ σᾶς ποῦμε ἐμεῖς...

...Κι' ἐσεῖς... Κάτι θὰ θέλετε νὰ προσθέσετε... θέλετε, νομίζω, νὰ μᾶς πῆτε ὅτι περάσατε ὄμορφα κοντά μας, ὅτι δὲν τὸ περιμένατε ποτὲ νὰ βρῆτε τόσο γοῦστο, τόσο κέφι, τόση χαρά, τόσο ἁπλὸ πλοῦτο, τόση εὐτυχία ἀνάμεσά μας, ὅτι μᾶς εὐχαριστεῖτε κι' ἐσεῖς μὲ τὴ σειρά σας. Μὰ δὲν χρειάζεται, καλοί μας φίλοι. Δὲν εἶναι ἀνάγκη. Μὰ ἂν πραγματικὰ σᾶς μάγεψαν οἱ συγκεντρώσεις μας μιὰ χάρη μονάχα σᾶς ζητᾶμε... Κρατῆστε μέσα στὶς καρδιές σας αὐτὴν τὴν ἀνάμνηση... Μιλῆστε γιὰ μᾶς στοὺς φίλους σας, στοὺς γνωστούς σας, σὲ κάθε ἄνθρωπο... Σὲ 'κείνους ποὺ

μᾶς κατηγοροῦν, γιατὶ ἔτσι τὰ φέρνει καμμιὰ φορὰ ἡ τύχη νὰ στεκώμαστε ἐμπόδιο στὰ σχέδιά τους... Σὲ κείνους ποὺ μᾶς βρίζουν... Βρῆτε τους ὅλους αὐτοὺς καὶ πέστε τους ὅτι ἐμεῖς τοὺς ἀγαπᾶμε, ὅτι ἐμεῖς δὲν κάνουμε διάκριση σὲ φίλους καὶ σ' ἐχθρούς, πὼς μέσα στὴν ψυχή μας κλείσαμε μονάχα τὴ δική τους εὐτυχία κι ὅτι γιὰ χάρη τους εἴμαστε ἕτοιμοι καὶ νὰ πεθάνουμε ἀκόμα... Πέστε ἀκόμα δυὸ λόγια καλὰ καὶ γιὰ τοὺς φίλους καλλιτέχνες, ποὖφτασαν ἀπὸ ὅλες τὶς γωνιὲς τῆς Ἀθήνας, γιὰ νὰ μᾶς διασκεδάσουν, πρόθυμοι πάντα νὰ μᾶς δώσουν ὅ,τι ἔχουν γιατὶ μᾶς ἀγαποῦν...

Εἶναι αὐτοὶ οἱ ἀνώνυμοι ἐργάτες τῆς χαρᾶς ποὺ ἁρπάζουν στοὺς ὤμους τους τὶς λύπες καὶ τὰ μεράκια τοῦ λαοῦ, τὶς χαρὲς καὶ τοὺς ἔρωτές του καὶ τὰ κάνουν τραγούδια, πρόζα, ἐπιθεώρηση, ποιήματα....

Ἀχθοφόροι αὐτοὶ τῶν ἀνθρώπινων πόθων, σέρνουν πάνω τους ὅλα τὰ αἰτήματα τῶν καιρῶν...

Καλοί μου καλλιτέχναι σὲ σᾶς, ποὺ στάθηκα κοντά σας κι' αἰστάνθηκα τὸν κάθε σας παλμὸ ἀφιερώνω ἀπόψε αὐτὲς τὶς ἁπλὲς γραμμές...

Πρέπει νὰ ξέρετε, πρέπει νὰ μάθετε, πρέπει νἄχετε πιὰ καταλάβει πόσο ἀπέραντη εἶναι ἡ ἀγάπη μαὶς γιὰ σᾶς παντοῦ καὶ πάντα, εἴτε βρίσκεσθε μπροστὰ στὸ μικρόφωνο, ἢ πάνω στὸ ἀχάριστο σανίδι τῆς σκηνῆς....

Ἡ Σχολή μας σᾶς δέχτηκε 'κεῖνα τὰ δυὸ βράδυα μὲ ἀληθινὴ περηφάνεια. Τὴν τιμήσατε, τὴν στολίσατε, τὴν κάνατε ὄμορφη σὰν ποτέ...Σᾶς παρακαλοῦμε νἄρχεσθε πιὸ τακτικὰ κοντά μας. Νἄρχεσθε σὰν φίλοι. Σὰν ἀδέλφια μας ἀγαπημένα...

—Μερικοὶ ἀπὸ σᾶς, καλοί μου ἀναγνῶστες, τὰ θεωρεῖτε ὅλα τὰ πράγματα τόσο ἁπλᾶ, ὥστε δὲν στέκεσθε νὰ τὰ φιλοσοφήσετε, δὲν τὰ προσέχετε κἄν...

Ὅμως τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι τόσο ἁπλό, ὅσο τὸ φαντάζεσθε.

Τὸ νἄρθουν κοντά μας τόσοι καλλιτέχναι, καὶ μάλιστα τὰ δυὸ τελευταῖα Σάββατα Καρναβαλλιοῦ, ποὺ ὅλα τὰ κέντρα εἶναι ἀσφυκτικὰ γεμᾶτα καὶ κάθε σπίτι γλεντᾷ, εἶναι πραγματικὸς ἄθλος... Καὶ μάλιστα ἂν λάβῃ κανεὶς ὑπ' ὄψει του ὅτι ὅλοι αὐτοὶ οἱ καλλιτέχναι προσφέρθηκαν ἐντελῶς ἀφιλοκερδῶς, δίχως κανένα ἀπολύτως συμφέρον καὶ μὲ χαρά τους μάλιστα. Αὐτὸ δείχνει πόσο μεγάλη θέση ἔχει ἡ Σχολὴ στὶς καρδιὲς καὶ στὴ συνείδησή τους... Σὲ μιὰ μέρα μονάχα τοὺς εἰδοποιήσαμε, τὴν παραμονὴ τῆς γιορτῆς μας. Ἔφτασε μονάχα μιὰ μέρα γιὰ νὰ τοὺς βροῦμε ὅλους, νὰ τοὺς ποῦμε ὅτι τοὺς χρειαζόμαστε, γιὰ νὰ σπεύσουν νὰ μᾶς ἐνισχύσουν... Τὸ ὑπογραμμίζω ἐτοῦτο τὸ γεγονὸς γιατὶ ἔχει πολὺ μεγάλη σημασία...

***

Ἄρτια καλλιτεχνικὴ ἐμφάνιση παρουσίασε ἡ Σχολὴ ἐκεῖνα τὰ βράδυα τὰ... Σαββατιανά. Μὲ μιὰ ὀρχήστρα Ἀστυνομική, μὲ τὸν κ. Μπουκουβάλα μαέστρο, μὲ τὸν Ἄκη Λυμούρη καὶ τὸ Νῖκο Πιτσόλο στὸ πιάνο, μὲ τὸν Μεταξᾶ στὸ ἀκκορντεόν. Ἦλθε ἐπίσης κοντά μας καὶ ἡ Μεγάλη καλλιτέχνις τοῦ θεάτρου «ΑΚΡΟΠΟΛ» Κα Τούλα Κόλλα καὶ μᾶς γοήτεψε στὸ πιάνο... ἐνῶ τὸ λαϊκὸ συγκρότημα τοῦ κέντρου «ΕΛΑΤΟΣ» ἔδωσε ἕνα τόνο ξεχωριστὰ εὔθυμο καὶ γνήσια ἑλληνικὸ μὲ τοὺς δημοτικοὺς σκοπούς του.

Μιὰ θαυμαστὴ ὀρχήστρα, ἡ ὀρχήστρα τοῦ μαέστρου Μ. Μεταξᾶ, συμπλήρωσε τὸ ὅλο γιορταστικὸ κέφι μὲ τραγούδια, καὶ διαλεχτὴ μουσική...

Μὰ τὴ διασκέδαση τὴν ἀξιοποίησαν, τὴν ζωντάνεψαν καὶ τὴν μετέβαλαν σὲ ἀληθινὸ πανζουρλισμὸ κεφιοῦ ἡ Μπέμπα Κυριακίδου, ἡ Πόπη Σέρα, ἡ Ἐλίζα Μαρέλλη, ὁ Γιῶργος Πάρης, ὁ Πιέρρο Λοβάττη, ὁ Γιῶργος Λουκᾶς, ὁ Θεόδ. Δημητρίου καὶ ὁ Ματθαῖος Φελώνης στὰ δημοτικὰ τραγούδια.

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ καλοὶ φίλοι μας μᾶς γοήτεψαν. Ὑπῆρξαν ὅλοι ἀσύγκριτοι, κεφᾶτοι, ὁ ἕνας καλλίτερος ἀπὸ τὸν ἄλλον. Στόλισαν τὸ σαλονάκι τῆς Σχολῆς. Σκόρπισαν κέφι πλούσιο. Καὶ δὲν περιγράφεται ἡ ὑποδοχὴ ποὺ τοὺς ἐπιφυλάξαμε. Αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ τὸ ξεχάσουν. Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ξεχάσουν πόσο τοὺς ἀγαπᾶμε.

'Ακαταμάχητες, θελκτικές, ἀσυναγώνιστες, ὅλο μπρίο καὶ εὐγένεια οἱ τρεῖς τραγουδίστριες τοῦ Σαββάτου, ποὺ βρέθηκαν πρόθυμα κοντά μας πάντα, ὅποτε τις καλέσαμε καὶ σύνδεσαν τὸ ὄνομά τους μὲ τὶς πιὸ εὐτυχισμένες στιγμές μας. Δὲν χρειάζεται νὰ τὶς ποῦμε πόσο πολὺ μᾶς εὐχαρίστησαν. Αὐτὸ τὸ ξέρουν. "Οπως ξέρουν ἐπίσης ὅτι ἔγιναν ὁ ἄξονας γύρω ἀπὸ τὸν ὁποῖον περιστράφηκε ὁλόκληρη ἡ γιορτή. Τὶς εὐχαριστοῦμε. Μὲ ὅλη μας τὴν καρδιὰ τὶς εὐχαριστοῦμε...

Καὶ οἱ δυὸ συγκεντρώσεις τῆς Σχολῆς σημείωσαν μιὰ πρωτοφανῆ ἐπιτυχία. Μέσα σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα χαρᾶς ἄρχισαν καὶ τελείωσαν τὶς πρωϊνὲς ὧρες τῆς Κυριακῆς. "Ολοι διασκέδασαν. Κανεὶς δὲν ἔμεινε δυσαρεστημένος. Κομψοί, χαμογελαστοί, πεντακάθαροι σερβιτόροι πήγαιναν καὶ ἔρχονταν ὅλο εὐγένεια καὶ χάρη. Οἱ μεζέδες ἦταν ἐκλεκτοί. Τὸ κρασὶ ἄριστο.

Κι' ἀπὸ τοὺς τοίχους, ὅπου πιερόττοι καὶ κολομπῖνες μᾶς χαμογελοῦσαν προκλητικά, κι' ἀπὸ τὴ μουσικὴ ποὺ μᾶς ταξίδευε στοὺς τόπους τῶν ὀνείρων μας κι'

Δύο ὡραῖες συντροφιὲς ἀπὸ τὴν οἰκογενειακὴ ἀποκρηάτικη συγκέντρωση τῶν δοκίμων 'Υπαστυνόμων, τῶν 'Αξ/κῶν τῆς Σχολῆς, τῶν καθηγητῶν καὶ τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν.

ἀπὸ τὴν πάστρα, τὴν ἀρχοντιά, τὴν τάξη, τὸ τάκτ, τὴν ὁμορφιὰ ποὺ κυριάρχησε, ἀκούστηκε ἀπὸ παντοῦ ἕνα ἁπλὸ γαλάζιο τραγούδι... Τὸ τραγούδι τῆς 'Αστυνομικῆς Σχολῆς, δηλαδὴ τῆς 'Αστυνομίας στὴν εὐγενέστερή της μορφή...

'Εσεῖς, ἐμεῖς, οἱ Καλλιτέχναι, τὸ Καρναβάλλι... Δὲν πρόφτασα νὰ κάνω περιγραφή, δὲν τὴν ἄρχισα ἀκόμα κι' ὁ χῶρος ἐξαντλήθηκε... Τί κρῖμα!!! Πόσα πράγματα εἴχαμε ἀκόμα νὰ κουβεντιάσουμε!!! "Ηταν στ' ἀλήθεια ἕνας εὐγενικὸς χορός, μὲ εὐγενικοὺς ἀνθρώπους καὶ ὄμορφα συναισθήματα. "Ενας ἀξέχαστος χορός...

Μὰ οἱ ἄλλοι; Οἱ ἐπαγγελματίες κατσούφηδες; Οἱ αἰώνιοι γκρινιάρηδες; Τί θὰ ποῦν; Τί θὰ σκεφτοῦν γι' αὐτὲς τὶς συγκεντρώσεις;

"Ομως γι' αὐτοὺς θ' ἀφιερώσω τὶς ἑπόμενες σημειώσεις μου ἀναλύοντας ἕνα κινηματογραφικὸ ἔργο ποὺ μᾶς πῆγε ὁ Διευθυντής μας καὶ εἴδαμε... Τὴν Αἰωνία 'Αγάπη...

Καὶ μὲ βάση αὐτὸ τὸ ἔργο θὰ βρῶ τὴν εὐκαιρία νὰ τοὺς στείλω τὴν πρώτη μου ἐπιστολή.

'Αλλὰ μέχρι τότε, φίλε ἀναγνώστη, κλεῖσε τὰ αὐτιὰ στὴ μουρμούρα τους. Καὶ διασκέδασε. Καὶ μεῖνε χαρούμενος. 'Η "Ανοιξη καὶ τὸ Καρναβάλλι στὸ ζητᾶν...

ΕΝΑΣ ΔΟΚΙΜΟΣ ΑΡΧΙΦΥΛΑΚΑΣ
(Σ. Κ. Π.)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Διὰ Β. Δ. διωρίσθη ὡς Χημικὸς Ἀξιωματικὸς τοῦ Σώματος Ἀστυνομίας Πόλεων, ἐπὶ βαθμῷ καὶ ἀποδοχαῖς Ἀστυν. Β΄ τάξεως ὁ ἰδιώτης Χημικὸς Κορνηλάκης Μενέλαος, ὅστις καὶ ἀπεσπάσθη δι' ἐκτέλεσιν ὑπηρεσίας παρὰ τῇ Δ/νσει Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν.

—Παρητήθησαν τοῦ Ἀστυν. Σώματος, οἱ Ἀνθ/μος κ. Δαμάσκος Παναγ. καὶ ἀστυφ. Χαλβαντζῆς Ἀνδρέας, Κουνιάκης Δημήτρ. καὶ Κόκκινος Δημήτριος.

—Ἀπελύθησαν διὰ λόγους πειθαρχίας, οἱ ἀστ/κες Ψωμᾶς Φώτιος καὶ Γιαλαμᾶς Κων/νος.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν ἐχορηγήθη ὑλικὴ ἀμοιβή, εἰς τὸν ἀστυφύλακα Φλωρόπουλον Δημήτριον, διότι οὗτος ἀναπτύξας ἰδιάζουσαν παρατηρητικότητα, ἐνδιαφέρον καὶ ζῆλον πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν, ἐπέτυχε τὴν σύλληψιν τοῦ ἑνὸς τῶν δραστῶν κλαπέντος αὐτοκινήτου ἐν κινήσει εὑρισκομένου, ἐπιδείξας οὕτω εὐψυχίαν καὶ τόλμην, ἔπαινος δὲ εἰς τοὺς Ὑπαστ. Α΄ κ. Πλατίσαν Γεώργ., Ἀνθ/μον κ. Διονυσόπουλον Διονύσ., ἀρχ/κας Κολοβέαν Γεώργ. καὶ Τίγκαν Ἀσημάκην καὶ ἀστ/κα Μπόμπολαν Ἰωάν., διότι οὗτοι ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ πρώτου, ἐπέτυχον τὴν σύλληψιν τῶν λοιπῶν δραστῶν καὶ τὴν ἐξιχνίασιν καὶ ἑτέρων διαπραχθεισῶν ὑπ' αὐτῶν κλοπῶν ἐξ οἰκιῶν.

—Ὁμοίως δι' ἑτέρας ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν ἐχορηγήθη ὑλικὴ ἀμοιβή, εἰς τὸν Ὑπαρχιφύλακα Δημακόπουλον Χαράλ., διότι οὗτος ἐργασθεὶς μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου καὶ δραστηριότητος ἐπέτυχε, διὰ συνεχοῦς παρακολουθήσεως, νὰ ἐξακριβώσῃ τὸν δράστην κλοπῆς διαρρήξεως, διὰ τῆς συλλήψεως τοῦ ὁποίου ἐπετεύχθη ἡ κατάσχεσις τοῦ κλαπέντος σημαντικοῦ χρημ. ποσοῦ, ἔπαινος δὲ εἰς τοὺς Ὑπαστ. Α΄ Πλατίτσαν Γεώργ., ἀνθ/μον Διονυσόπουλον Διονύσιον, ἀρχ/κας Γραμμένον Δημήτριον καὶ Τίγκαν Ἀσημάκην καὶ ἀστ/κας Καλιανιώτην Γεώργιον, Μεσσάδον Βασίλ. καὶ Ροῦσσον Θεόδ., διότι οὗτοι ὑπὸ τὴν δεξιὰν καθοδήγησιν τοῦ πρώτου, ἐργασθέντες φιλοτίμως μετὰ ζήλου καὶ προθυμίας ἐπέτυχον τὴν ἐξιχνίασιν τῆς ἐν λόγῳ σοβαρᾶς κλοπῆς διαρρήξεως.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ τοῦ Ἀστυν. Σώματος ἀπενεμήθη ἔπαινος, εἰς τὸν μαθητευόμενον ἀστυφύλακα Τάγκαλον Φίλιππον, διότι οὗτος τὴν 31-1-56, διατεταγμένος εἰς ὑπηρεσίαν μετ' ἄλλων ἀστυνομικῶν πρὸ τοῦ Κιν/φου «ΙΡΙΣ» διὰ τὴν τήρησιν τῆς τάξεως λόγῳ τῆς ἐκεῖ συγκεντρώσεως, ἤσκησε τὰ ἐν προκειμένῳ καθήκοντά του, μετ' ἀφοσιώσεως καὶ ζήλου, τραυματισθεὶς παρὰ φυματικοῦ διαδηλωτοῦ εἰς τὸν δεξιὸν ὀφθαλμόν.

***

ΕΥΧΑΙ ΕΙΣ ΕΟΡΤΑΖΟΝΤΑΣ

Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» εὔχονται χρόνια πολλὰ ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ὀνομαστικῆς των ἑορτῆς, εἰς τοὺς Ἀστυνομικοὺς Διευθυντὰς κ.κ. Εὐάγγελον Καραμπέτσον καὶ Εὐάγγελον Ἀναστασίου ὡς καὶ εἰς ἅπαντας τοὺς λοιποὺς κ.κ. Ἀξιωματικοὺς καὶ κατωτέρους ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝ. ΠΟΛΕΩΝ

—Εὐχάριστες, διδακτικές, τέλειες ἀπὸ κάθε πλευρὰ οἱ ἐκπομπὲς τῆς 'Αστυνομίας ἔχουν δημιουργήσει γύρω τους ἕνα ἐνθουσιασμένο κόσμο φανατικῶν φίλων καὶ θαυμαστῶν. Παράλληλα ἔχουν ξεσηκώσει τοὺς καλλιτέχνες τῶν 'Αθηνῶν σ' ἕνα πραγματικὸ συναγερμὸ εὐγενικῆς ἅμιλλας, ποιὸς θὰ βοηθήσῃ περισσότερο τὰ ἀστυνομικὰ προγράμματα.

Ἔτσι οἱ ἐκπομπὲς τῆς 'Αστυνομίας προσφέρουν πολύτιμες ὑπηρεσίες στὸ 'Αστυνομικὸ Σῶμα, τοῦ ὁποίου ἀποτελοῦν τὴν ζωντανότερη διαφήμιση καὶ τὴν ὡραιότερη προπαγάνδα.

Τὰ γράμματα ποὺ φτάνουν κάθε τόσο στὴ Σχολὴ δίνουν τὸ μέτρο τῆς ἀγάπης τοῦ κοινοῦ καὶ φανερώνουν πόσο σοβαρὸ εἶναι τὸ ἔργο ποὺ ἐπιτελεῖται.

'Αντιγράφουμε σ' αὐτὸ τὸ ραδιοφωνικὸ δελτίο μας μιὰ ἐπιστολὴ ἀκροατρίας ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, ποὺ γράφει μεταξὺ τῶν ἄλλων:

'Αγαπητὴ ἐκπομπὴ τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων

Θεωρῶ ὑποχρέωσίν μου νὰ σᾶς γράψω ὅτι καθημερινῶς μετράω τὶς ἡμέρες καὶ περιμένω νὰ ἔλθῃ ἡ Τετάρτη γιὰ νὰ ἀκούσω τὴν ἀγαπητὴ ὥρα τῆς 'Αστυνομίας μας, ἡ ὁποία ὄχι μόνον μᾶς διασκεδάζει μὲ τὸ πραγματικὸ διαλεχτὸ καὶ καλλιτεχνικό της πρόγραμμα, ἀλλὰ μᾶς δίνει καὶ πολὺ χρήσιμες συμβουλὲς ἀπαραίτητες διὰ τὴν ζωήν μας καὶ ἰδίως στοὺς νέρους οἱ ὁποῖοι τόσο ἐπιπόλαια σκέπτονται καὶ πράττουν λόγῳ τοῦ νεαροῦ τῆς ἡλικίας των.

Μὲ αὐτήν της τὴν ἐκδήλωσι τοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τὸ κοινόν, ἔχει κερδίσει—διότι πράγματι τῆς ἀξίζει—τὴν συμπάθειαν καὶ τὸν θαυμασμὸ ὅλων μας καὶ ὑψώνει ἀκόμα πιὸ πολὺ τὸ γόητρον τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων.

Εἴμεθα ὅλοι οἱ ἀκροαταί σας πολὺ περήφανοι γιὰ τὸ ἔνδοξο αὐτὸ Σῶμα, τὸ ὁποῖο διαθέτει τέτοιες καὶ τόσες πνευματικὲς δυνάμεις.

Πράγματι ἀξίζει νὰ παρακολουθῇ κανεὶς μιὰ τέτοια ἐκπομπή,γιατὶ ἀσφαλῶς θὰ ὠφεληθῇ τὰ μέγιστα ἀπὸ τὸ πλούσιο, ζωντανό, μουσικό, λογοτεχνικὸ καὶ μορφωτικὸ περιεχόμενό της.

Τελειώνοντας εὔχομαι ὅπως ὁ ἱερὸς καὶ ἀξιοθαύμαστος σκοπός σας καρποφορήσῃ ἐκλεκτοὺς καὶ ἀξιοζήλευτους καρπούς.

Σᾶς παρακαλῶ δεχθῆτε τὰ πλέον εἰλικρινῆ καὶ θερμά μου συγχαρητήρια.

Μὲ ἀγάπη

Λουλούκα Μιχελῆ—Πύλης 24, Πειραιεὺς

Τὸ γράμμα αὐτό, ποὺ παραθέσαμε χωρὶς σχόλια, δείχνει πόσος ἐνθουσιασμὸς καὶ πόση ἀγάπη κυριαρχεῖ ἔξω, ἀνάμεσα στοὺς ἀκροατὰς τῶν ἐκπομπῶν τῆς 'Αστυνομίας, ποὺ συνεχίζονται κάθε Τετάρτη μὲ πλούσιο πάντα καὶ χαρούμενο κέφι.

★

—Ἔτσι ἡ ἐκπομπὴ τῆς 7-3-1956 ἦταν ἀφιερωμένη στοὺς νέους, μὲ μοντέρνους ρυθμούς, γλυκὰ τραγούδια καὶ ἐκλεκτοὺς καλλιτέχνας.

Στὸ πρόγραμμα αὐτὸ πῆραν μέρος ὁ Νῖκος Γούναρης, ὁ Τώνης Μαρούδας, ὁ Τζώνης Κατσούρης καὶ ἡ ὀρχήστρα τοῦ Ζοζὲφ Κορινθίου. 'Επίσης συμμετεῖχε, εὐγενικὰ προσφερθείς, ὁ θαυμάσιος καὶ γλυκὸς τραγουδιστὴς Μπάμπης Μαρκαντωνᾶτος, ποὺ εἶπε καὶ δυὸ λόγια ἀπὸ τὸ μικρόφωνο γιὰ τὴν ἐκπομπὴ τῆς 'Αστυνομίας.

★

—Τὸ πρόγραμμα τῆς 14-3-1956 ἦταν ἀφιερωμένο στὴν Παληὰ 'Αθήνα, μὲ πλακιώτικους σκοπούς, κιθάρα, ὄμορφες καντάδες καὶ τραγούδια ἐκείνης τῆς ἐποχῆς. Ἡ ἐκπομπὴ αὐτὴ ἄρεσε ξεχωριστά,συγκίνησε καὶ μάγεψε τοὺς ἀκροατές της καὶ προκάλεσε τὰ πιὸ ἐνθουσιώδη σχόλια τοῦ κοινοῦ.Στὸ πρόγραμμα αὐτὸ μεταδόθηκε καὶ ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ «Ἡμερολόγιοτῆς 'Αστυνομίας», γραμμένο ἀπὸ τὸν δόκ.

'Αρχ/κα Σπῦρο Πηλὸ μὲ τίτλο «Ραντεβοῦ μὲ τὴν Παληὰ 'Αθήνα», στὸ ὁποῖο πῆρε μέρος ἡ γλυκειὰ καὶ ὑπέροχη πρωταγωνίστρια τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου δὶς 'Αντιγόνη Βαλάκου, τῆς ὁποίας ἡ συμμετοχὴ ἐτίμησε ὁλόκληρο τὸ 'Αστυνομικὸ Σῶμα καὶ τὴν ὁποία τὸ Τμῆμα Πνευματικῆς 'Αγωγῆς τῆς Σχολῆς θερμῶς εὐχαριστεῖ.

(Κείμενα, ἐπιμέλεια, τεχνικὴ ἐπίβλεψις, ραδιοσκηνοθεσία : Τμήματος Πνευματικῆς 'Αγωγῆς 'Αστυνομικῆς Σχολῆς. Τεχνικὴ βοήθεια Γιάννη Πορετσάνου, πρώτου καὶ εὐγενέστατου συνεργάτου τῶν ἀστυνομικῶν ἐκπομπῶν. Συμμετέχει ὁ ἐκλεκτὸς συνεργάτης τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ 'Ενόπλων Δυνάμεων 'Ελλάδος Γιῶργος Ντούμας. Τὰ προγράμματα παρουσιάζει ὁ Μίμης Φραγκιουδάκης ἐκλεκτὸς συνεργάτης καὶ φίλος τῆς 'Αστυνομίας).

Κάθε Τετάρτη καὶ ὥραν 7,30 — 8 μ.μ. ὁ Κεντρικὸς Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων μεταδίδει τὴν ἡμίωρον καθοδηγητικὴν καὶ μουσικὴν ἐκπομπὴν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.

Ἡ ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπέσπασε τὸν γενικὸν θαυμασμὸν καὶ ἐπεβλήθη χάρις εἰς τὸ πλούσιον λογοτεχνικόν, μουσικὸν καὶ μορφωτικὸν περιεχόμενόν της.

Πρέπει νὰ τὴν παρακολουθῆτε ὅλοι καὶ θὰ πεισθῆτε περὶ τῆς ἀξίας καὶ ὠφελιμότητος αὐτῆς.